

Dziennik Urzędowy L 275

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

6 października 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1473/2006 z dnia 5 października 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 42
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1474/2006 z dnia 5 października 2006 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 i (WE) nr 1898/2005 w odniesieniu do przyjmowania do składowania masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego oddanego do sprzedaży** 44
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1475/2006 z dnia 5 października 2006 r. ustalające refundacje wywozowe dla cukru białego i cukru surowego wywożonych w stanie nieprzetworzonym 45
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1476/2006 z dnia 5 października 2006 r. ustalające maksymalną refundację wywozową dla cukru białego w ramach stałego przetargu przewidzianego na mocy rozporządzenia (WE) nr 958/2006 47
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1477/2006 z dnia 5 października 2006 r. ustalające refundacje produkcyjne w sektorze zbóż 48
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1478/2006 z dnia 5 października 2006 r. ustalające maksymalną refundację wywozową dla pszenicy zwyczajnej w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 936/2006 49
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1479/2006 z dnia 5 października 2006 r. ustalające maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę, w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1421/2006 50

Cena: 18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Komisja

2006/668/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 29 września 2006 r. w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty na rzecz badania podstawowego dotyczącego występowania bakterii salmonelli u świń przeznaczonych do uboju prowadzonego w państwach członkowskich (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 4306)** 51

2006/669/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 4 października 2006 r. ustalająca ostateczne przydziały finansowe dla państw członkowskich w odniesieniu do liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i konwersję winnic na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 na rok budżetowy 2006 (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 4348)** 62

Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej

- ★ **Decyzja Rady 2006/670/WPZiB z dnia 5 października 2006 r. w sprawie mianowania nowego specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w Azji Środkowej** 65
- ★ **Wspólne stanowisko Rady 2006/671/WPZiB z dnia 5 października 2006 r. przedłużające obowiązywanie wspólnego stanowiska 2004/694/WPZiB w sprawie dalszych środków wspierających skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (MTKJ)** 66

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1472/2006

z dnia 5 października 2006 r.

nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej („rozporządzenie podstawowe”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek Komisji, przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. ŚRODKI TYMCZASOWE**

- (1) W dniu 23 marca 2006 r. Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 553/2006 ⁽²⁾ („rozporządzenie w sprawie celów tymczasowych”), tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu („kraje, których dotyczy postępowanie” lub „kraje wywozu”). Rozporządzenie to weszło w życie dnia 7 kwietnia 2006 r.
- (2) Przypomina się, że dochodzenie dotyczące dumpingu objęło okres od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”) oraz że badanie trendów w kontekście oszacowania szkody objęło okres od dnia 1 stycznia 2001 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 98 z 6.4.2006, str. 3.

2. DALSZE POSTĘPOWANIE

- (3) W następstwie nałożenia tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami z krajów, których dotyczy postępowanie, wszystkie zainteresowane strony zawiadomiono o faktach i ustaleniach, na których opierało się rozporządzenie w sprawie celów tymczasowych. Wszystkim zainteresowanym stronom wyznaczono okres, w którym mogły przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji.
- (4) Niektóre z zainteresowanych stron zgłosiły uwagi na piśmie. Strony uzyskały również możliwość złożenia przed Komisją ustnych wyjaśnień. Komisja kontynuowała poszukiwanie oraz weryfikację informacji, które według niej mogły pomóc w dokonaniu ostatecznych ustaleń.
- (5) Następnie służby Komisji ujawniły wszystkie istotne fakty i ustalenia, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznych środków antydumpingowych oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego. Zainteresowanym stronom wyznaczono również termin, w którym mogły przedstawić swoje opinie dotyczące ujawnionych informacji. Uwagi przedstawione przez strony ustnie lub pisemnie zostały rozpatrzone, a tam, gdzie było to właściwe, dokonano odpowiedniej zmiany wcześniej przyjętych ustaleń. Ponadto ujawniono dodatkowe informacje w odniesieniu do zmiany w przewidywanej formie środków.
- (6) Niektóre zainteresowane strony przypomniały swoje twierdzenia, że nie mogą właściwie egzekwować swoich praw do obrony, ponieważ tożsamość skarżących nie została ujawniona. Kwestia ta została podniesiona już wcześniej (patrz: motyw 8 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych). Sprawa ta została poddana ponownej ocenie na ostatecznym etapie postępowania, w wyniku którego stwierdzono, co następuje: dane na temat wielkości produkcji osiągniętej przez skarżących, w podziale na kraje, zostały ujawnione tym zainteresowanym stronom, które wysuwały zarzuty dotyczące uzasadnienia. Dlatego uznaje się, że ich prawa do obrony nie zostały naruszone. Informacje te następnie udostępniono do wglądu wszystkim zainteresowanym stronom.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (7) Przypomina się że, jak określono w motywie 10 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, produkt objęty postępowaniem zdefiniowano jako obuwie ze skórzanymi cholewkami lub ze sztucznej skóry pochodzące z ChRL i Wietnamu, inne niż:

— obuwie o zastosowaniu sportowym w rozumieniu uwagi 1 do podpozycji do działu 64 Nomenklatury Scalonej, tzn. i) obuwie o zastosowaniu sportowym, które posiada lub w którym przewiduje się możliwość dodania kolców, kołków, korków, zacisków, sztabek lub podobnych; oraz ii) buty łyżwiarskie, buty narciarskie, buty do biegów narciarskich, buty snowboardowe, buty zapaśnicze, buty bokserskie oraz buty kolarskie,

— pantofle i obuwie domowe innego rodzaju (objęte kodami CN 6403 59 50, 6403 99 50 i ex 6405 10 00),

— obuwie z noskiem ochronnym, tj. obuwie z noskiem ochronnym o poziomie odporności na wstrząsy wynoszącym co najmniej 100 dżuli⁽¹⁾ (objęte kodami CN: ex 6403 30 00, ex 6403 51 11, ex 6403 51 15, ex 6403 51 19, ex 6403 51 91, ex 6403 51 95, ex 6403 51 99, ex 6403 59 11, ex 6403 59 31, ex 6403 59 35, ex 6403 59 39, ex 6403 59 91, ex 6403 59 95, ex 6403 59 99, ex 6403 91 11, ex 6403 91 13, ex 6403 91 16, ex 6403 91 18, ex 6403 91 91, ex 6403 91 93, ex 6403 91 96, ex 6403 91 98, ex 6403 99 11, ex 6403 99 31, ex 6403 99 33, ex 6403 99 36, ex 6403 99 38, ex 6403 99 91, ex 6403 99 93, ex 6403 99 96, ex 6403 99 98 i ex 6405 10 00).

- (8) Dodatkowo, na podstawie argumentów przedstawionych w motywach 12 do 27 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tymczasowo uznano, że niektóre rodzaje nowoczesnego obuwia sportowego, np. specjalistycznego obuwia sportowego („STAF”), należy wyłączyć z zakresu tej definicji.
- (9) Ponadto zdecydowano o tymczasowym traktowaniu obuwia dziecięcego jako produktu objętego postępowaniem, z zastrzeżeniem dalszych dochodzeń i ustaleń na ostatecznym etapie postępowania.

⁽¹⁾ Odporność na wstrząsy mierzona jest zgodnie z normami europejskimi EN345 lub EN346.

- (10) Zainteresowane strony zostały poproszone o przedstawienie uwag na temat tych szczególnych kwestii. Uwzględniając uwagi przedstawione przez zainteresowane strony w odniesieniu do powyższych kwestii oraz dalsze wnioski o wyłączenie innych rodzajów obuwia, twierdzenia te poddano szczegółowej analizie przedstawionej poniżej.

1.1. Specjalistyczne obuwie sportowe („STAF”)

- (11) Przypomina się, że STAF, zgodnie z definicją przedstawioną w motywie 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zostało wyłączone z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem.
- (12) Wyłączenie to wynika z faktu, że tego rodzaju obuwie sportowe posiada odmienne podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, jest sprzedawane poprzez inne kanały sprzedaży i charakteryzuje się innym zastosowaniem końcowym oraz jest inaczej postrzegane przez konsumentów.
- (13) Przedstawiciele wspólnotowego przemysłu obuwniczego sprzeciwiali się wyłączeniu obuwia STAF z zakresu produktu, twierdząc, że obuwie STAF jest dystrybuowane poprzez te same kanały sprzedaży oraz jest tak samo postrzegane przez konsumentów, jak produkt objęty postępowaniem. Ponadto podkreślano, że nawet w przypadku wyłączenia obuwia STAF z zakresu produktu objętego dochodzeniem wartość minimalna STAF określona w obecnej definicji TARIC, wynosząca 9 EUR, powinna zostać podwyższona, uwzględniając dewaluację dolara względem euro, która miała miejsce w ostatnich latach.
- (14) W odpowiedzi na te oświadczenia zauważa się przede wszystkim, że przemysł wspólnotowy nie kwestionował tego, że STAF charakteryzuje się innymi właściwościami fizycznymi i technicznymi. Po drugie, jeżeli chodzi o kanały sprzedaży, zastosowanie, postrzeganie przez konsumentów oraz tendencje przywózowe, obuwniczy przemysł wspólnotowy nie wysunął żadnych zasadnych argumentów, które mogłyby skłonić Komisję do zmiany ustaleń zawartych w motywach 15 do 18 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto wniosek dotyczący podwyższenia progu wynoszącego 9 EUR nie został poparty żadnymi dodatkowymi dowodami.
- (15) Kilku importerów wystąpiło o obniżenie minimalnej wartości STAF z 9 EUR do 7,50 EUR, głównie ze względu na zmianę okoliczności, pozwalającą na obniżenie kosztów produkcji.

- (16) Również te oświadczenia zostały poddane uważnej analizie. Przypomina się, że próg 9 EUR został ustanowiony w ramach nomenklatury TARIC w 1994 r. (tj. 12 lat temu), kiedy obuwie STAF zostało wprowadzone w ramach kontyngentu obuwia sportowego pochodzącego z Chin. Ponadto importerzy przedstawili wystarczające uzasadnienie, poparte dowodami, że nowe technologie produkcyjne doprowadziły zarówno do znacznego obniżenia kosztu jednostkowego STAF, jak do ograniczenia zużycia materiału i energii. W połączeniu z silniejszą konkurencją wynikającą ze zwiększonej podaży STAF, czyli kolejnym czynnikiem powodującym obniżenie cen, miało to rzeczywiście wpływ na poziom cen w porównaniu z sytuacją sprzed 12 lat, czego nie można lekceważyć. Umiarkowane obniżenie progu w odniesieniu do STAF o 1,5 EUR uznaje się za zasadne i konieczne w celu odzwierciedlenia tych zmian.
- (17) Co więcej, różni eksporterzy twierdzili, że definicja STAF powinna zostać rozszerzona poprzez włączenie do niej wszelkich rodzajów obuwia z cholewkami ze skóry i podeszwami z etylenu/octanu winylu (EVA) oraz obuwia z podeszwami formowanymi.
- (18) Jednakże, w odpowiedzi na te oświadczenia, należy podkreślić, że sam fakt zastosowania technologii formowania podeszew z EVA nie pozwala na wyraźne rozróżnienie między produktem końcowym uzyskanym za pomocą tej technologii a produktem objętym postępowaniem. Ponadto wyjaśniono, że technologia formowania podeszew, stosowana w przypadku podeszew z EVA, może być również stosowana do produkcji obuwia, które wyraźnie nie jest obuwem STAF. Dodatkowo, nie zostały przedstawione żadne dowody na poparcie twierdzenia, że rozróżnienie w oparciu o odmienne właściwości fizyczne i techniczne, różne kanały sprzedaży, zastosowanie i postrzeganie przez konsumentów, a także różne tendencje przywozowe, nie jest odpowiednie. Wreszcie, poszczególne definicje EVA przedstawione przez różnych importerów były wyraźnie sprzeczne ze sobą. Dlatego też wniosek dotyczący definicji STAF został odrzucony.
- (19) W związku z powyższym potwierdza się wyłączenie STAF z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Ponadto wartość minimalna STAF powinna zostać obniżona z 9 EUR do 7,50 EUR. Wobec braku dalszych uwag, ustalenia rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w zakresie STAF przedstawione w motywach 13 do 19 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone. Obuwie STAF o wartości nie mniejszej niż 7,5 EUR zostaje zatem ostatecznie wyłączone z postępowania.
- a wysokość razem z obcasem wynosi 3 cm lub jest mniejsza, objęte kodami CN: ex 6403 20 00, ex 6403 30 00, 6403 51 11, 6403 51 91, 6403 59 31, 6403 59 91, 6403 91 11, 6403 91 91, 6403 99 31, 6403 99 91 i ex 6405 10 00, nie było objęte tymczasowymi środkami antydumpingowymi, ponieważ ustalenia tymczasowe nie uzasadniały tych środków z punktu widzenia interesu Wspólnoty.
- (21) W motywach 28 do 31 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych nie zawarto ostatecznego wniosku co do tego, czy należy objąć obuwie dziecięce definicją produktu objętego postępowaniem. Mimo że uznano niektóre argumenty za uzasadniające wyłączenie obuwia dziecięcego z zakresu produktu objętego dochodzeniem, argumenty te nie pozwalały na przyjęcie ostatecznego wniosku w tym względzie na tamym etapie dochodzenia. Zdecydowano zatem o traktowaniu obuwia dziecięcego jako jednego z rodzajów produktu objętego postępowaniem, z zastrzeżeniem dalszych dochodzeń i ustaleń na ostatecznym etapie postępowania.
- (22) W następstwie ujawnienia ustaleń tymczasowych niektóre zainteresowane strony twierdziły, że obuwie dziecięce powinno zostać wyłączone z zakresu produktu objętego dochodzeniem. Twierdzenia te opierały się na założeniu, że szczególnie takie czynniki, jak fason, wzornictwo, kanały sprzedaży i obsługa klienta, o których mowa w motywach 30 i 31 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wyraźnie uzasadniają oddzielenie obuwia dziecięcego od pozostałych rodzajów obuwia wchodzących w zakres niniejszego dochodzenia.
- (23) Jednakże twierdzenia te zostały uznane za niewystarczające, aby wyłączyć obuwie dziecięce z zakresu definicji produktu objętego postępowaniem, ponieważ nie zostały one poparte wystarczającymi dowodami, potwierdzającymi, że w niniejszym dochodzeniu możliwe jest wytyczenie wyraźnej linii podziału między obuwem dziecięcym a innymi rodzajami obuwia objętymi zakresem dochodzenia. W rzeczy samej stwierdzono przeciwnie, że istotne właściwości fizyczne i techniczne obuwia dziecięcego, które były wspólne z właściwościami produktu objętego postępowaniem – połączenie skórzanej cholewy z różnymi rodzajami podeszew w celu ochrony stopy – były o wiele bardziej istotne niż różnice (tj. głównie rozmiar). Ponadto wydaje się, że fason, wzornictwo, kanały sprzedaży oraz obsługa klienta w przypadku obuwia dziecięcego nie różnią się zasadniczo od pozostałych rodzajów obuwia objętych dochodzeniem. Sam fakt, że obuwie dziecięce stanowi specyficzną podgrupę produktów w ramach produktu objętego postępowaniem, nie daje podstawy do wyłączenia go z zakresu produktu. Rzeczywiście stwierdzono, że nie istnieje wyraźna linia podziału między obuwem dziecięcym a produktem objętym postępowaniem, natomiast istnieje dosyć znaczna zbieżność między nimi w świetle definicji produktu objętego postępowaniem, głównie z uwagi na to, że jest to wyrób okrywający i ochraniający stopę ludzką, głównie na potrzeby chodzenia.

1.2. Obuwie dziecięce

- (20) Obuwie dziecięce, tj. obuwie z podeszwami wewnętrznymi, których długość nie przekracza 24 cm,

- (24) W swojej reakcji na opublikowanie rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedstawiciele wspólnotowego przemysłu obuwniczego twierdzili, że obuwie dziecięce powinno być uznawane za część produktu objętego postępowaniem. W szczególności przedstawiono dowody potwierdzające, że we Wspólnocie nadal odbywa się znaczna produkcja obuwia dziecięcego.
- (25) To oświadczenie przemysłu wspólnotowego jedynie potwierdza ostateczne ustalenia. Stwierdza się zatem ostatecznie, że obuwie dziecięce powinno zostać objęte definicją produktu objętego postępowaniem.

1.3. Pozostałe wnioski o wyłączenia

- (26) Kilka zainteresowanych stron twierdziło, że niektóre z pozostałych rodzajów obuwia objętych wyżej wspomnianymi kodami CN są zbyt odmienne, w szczególności pod względem zastosowania, aby mogły należeć do tej samej kategorii produktów. Stwierdzenia te poddano analizie przedstawionej poniżej.

i) Buty „do pieszej wędrowki”, buty „wspinaczkowe” i inne rodzaje obuwia do użytku na zewnątrz

- (27) W rozumieniu nomenklatury scalonej buty „do pieszej wędrowki”, „wspinaczkowe” i inne rodzaje obuwia do użytku na zewnątrz („obuwie turystyczne”) nie są obuwem o zastosowaniu sportowym, zatem te rodzaje obuwia nie wchodzą w zakres definicji obuwia STAF określonej w motywie 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Jednakże niektóre strony złożyły wnioski o to, aby produkt ten został wyłączony z zakresu postępowania, ponieważ i) wymagania dla obuwia turystycznego są rzekomo bardzo zbliżone do specyfikacji obuwia STAF; ii) obuwie turystyczne można rzekomo wyraźnie wyróżnić spośród pozostałych rodzajów obuwia pod względem kanałów sprzedaży i postrzegania przez konsumentów; oraz iii) konieczność płacenia wyższych ceł w odniesieniu do obuwia turystycznego mogłaby mieć rzekomo szkodliwy wpływ na dany rynek.
- (28) Nie przedstawiono żadnych dowodów w postaci szczegółowych danych technicznych i specyficznych właściwości obuwia turystycznego, które pozwalałyby na zmianę wniosku zawartego w motywie 34 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym, chociaż różne rodzaje obuwia, między innymi obuwie turystyczne, mogą mieć różne dodatkowe specyficzne właściwości, podstawowe właściwości również tego rodzaju obuwia pozostają identyczne. Ponadto ustalono, że „obuwie turystyczne” jest powszechnie produkowane we Wspólnocie i że nie jest możliwe wytyczenie wyraźnej linii podziału między importowanym „obuwem turystycznym” a produkcją wspólnotową. Ustalenie to znalazło potwierdzenie w decyzji dotyczącej włączenia tego rodzaju obuwia w zakres produktu objętego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2155/97⁽¹⁾. Aczkolwiek obuwie turystyczne może mieć w niektórych przypadkach pewne dodatkowe specyficzne właściwości, posiada

ono te same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne co pozostałe rodzaje obuwia włączone w zakres produktu. Ponadto, jeżeli chodzi o ich zastosowanie oraz postrzeganie przez konsumentów, stwierdzono, że są one w znacznym stopniu zbieżne z innymi rodzajami obuwia objętymi definicją produktu. Zgodnie z tym uznaje się, że buty turystyczne powinny pozostać objęte zakresem dochodzenia.

ii) *Obuwie o zastosowaniach mechanoterapeutycznych*

- (29) Jeden z importerów wystąpił o wyłączenie z definicji produktu objętego postępowaniem niektórych rodzajów obuwia do zastosowań mechanoterapeutycznych. Chociaż w chwili obecnej produkt ten jest objęty kodami CN 6403 99 93, 6403 99 96 i 6403 99 98, złożono wnioski, aby tego rodzaju obuwie zostało wyłączone z zakresu postępowania, ponieważ rzekomo posiada ono odmienne właściwości fizyczne i chemiczne, jest dystrybuowane poprzez inne kanały sprzedaży oraz charakteryzuje je inne postrzeganie przez konsumentów, jako certyfikowanego produktu medycznego, dopuszczonego do sprzedaży jako wyrób medyczny do zastosowań mechanoterapeutycznych.

- (30) Stwierdzono, że tego rodzaju obuwie powinno zostać włączone w zakres produktu objętego postępowaniem. Chociaż produkt ten charakteryzuje odmienna technologia i zastosowanie, które może być wykorzystane do celów medycznych, jego specyficzne właściwości nie odróżniają go wyraźnie i pod względem budowy od produktu objętego postępowaniem. Znajduje to potwierdzenie w fakcie, że tego rodzaju obuwie jest kupowane również przez konsumentów, którzy nabywają je raczej dla własnego komfortu, a nie dla specyficznych właściwości medycznych, zostało to nawet potwierdzone we wniosku przedstawionym przez danego importera.

- (31) Z powyższych względów uznaje się, że wniosek o wyłączenie obuwia mechanoterapeutycznego z definicji produktu objętego dochodzeniem powinien zostać odrzucony.

iii) *Klapki plażowe EVA*

- (32) Klapki plażowe EVA („EBS”) są obuwem, którego cholewka ogranicza się do skórzanego paska przymocowanego z dwóch stron do grubej lekkiej podeszwy, wytworzonej poprzez połączenie EVA i innych materiałów. Niektóre zainteresowane strony utrzymywały, że produkt ten powinien zostać wyłączony z zakresu niniejszego dochodzenia, ponieważ rzekomo posiada bardzo specyficzne i szczególne właściwości fizyczne i techniczne, pozwalające na jego wyodrębnienie jako kłapek plażowych, stąd ma on inne zastosowanie końcowe i charakteryzuje go inne postrzeganie przez konsumentów niż w przypadku innych rodzajów obuwia objętych definicją produktu. Ponadto twierdzono, że technologia mająca zastosowanie do produkcji EBS została całkowicie wycofana z Europy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 1.11.1997, str. 1.

(33) W tym względzie ustalono, że chociaż EBS rzeczywiście posiadają kilka specyficznych właściwości, mają one te same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne co inne rodzaje obuwia wchodzące w zakres produktu. Ponadto, jeżeli chodzi o ich znaczenie oraz postrzeganie przez konsumentów, stwierdzono, że istnieje znaczna zbieżność między nimi a innymi rodzajami obuwia objętymi definicją produktu, np. kłapkami i drewniakami. Ponadto stwierdzono, że kanały sprzedaży, marketing, fason itd. są te same, co w przypadku innych rodzajów obuwia objętego definicją produktu. Dodatkowo przedstawiciele wspólnotowego przemysłu obuwniczego przedstawili dowody potwierdzające, że we Wspólnocie nadal istnieje znaczna produkcja EBS. W związku z powyższym uznaje się, że ten wniosek o wyłączenie powinien zostać odrzucony.

iv) *Buty ze świńskiej skóry*

(34) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że obuwie z cholewkami ze świńskiej skóry powinno zostać wyłączone z zakresu dochodzenia z uwagi na rzekome różnice w jakości i cenach oraz rzekomy brak produkcji wyrobów z tego rodzaju cholewkami w WE.

(35) Jednakże nie można było dokonać wyraźnego rozróżnienia między przywożonym obuwem ze świńskiej skóry a produkcją wspólnotową, ponieważ obydwie grupy produktów charakteryzują te same podstawowe właściwości fizyczne i techniczne, a także zastosowanie. Ponadto kanały sprzedaży okazały się być na ogół te same, co znajduje również swoje odzwierciedlenie w tym, że konsumenci nie postrzegają butów ze świńskiej skóry jako butów innego rodzaju. Przedstawione stwierdzenie zostało zatem odrzucone.

v) *Obuwie z wykorzystaniem technologii opatentowanej*

(36) Jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że z zakresu dochodzenia powinny zostać wyłączone niektóre rodzaje obuwia obejmujące technologię opatentowaną, tj. rozwiązanie technologiczne obejmujące specjalny obcas pochłaniający drgania, środkową podeszwę z poduszką powietrzną oraz specjalną technologię zwiększającą elastyczność tego rodzaju obuwia.

(37) Jednakże porównanie tego rodzaju obuwia z produktem objętym postępowaniem nie dało podstaw do wytyczenia wyraźnej linii podziału między tego rodzaju obuwem a produktem objętym postępowaniem w zakresie podstawowych właściwości fizycznych i technicznych oraz zastosowania. Choć uznaje się, że technologia opatentowana może przyczynić się do podwyższenia komfortu, jako taka nie zmienia ona znacząco właściwości obuwia w przypadku jego zwykłego użycia. Ponadto fakt, że niektóre technologie są chronione patentem, nie stanowi uzasadnienia dla ich wyłączenia z zakresu produktu.

Stąd, chociaż uznaje się, że produkt ten może posiadać specjalne właściwości, jest on konkurencyjny względem wspólnotowej produkcji produktu objętego dochodzeniem. Zatem wniosek ten zostaje odrzucony.

vi) *Obuwie sportowe niebędące STAF*

(38) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że wszystkie rodzaje obuwia sportowego, a zatem nie tylko obuwie STAF oraz obuwie sportowe w rozumieniu uwagi 1 do podpozycji do działu 64 Nomenklatury Scalonej, powinny zostać wyłączone z postępowania. Twierdzenia te opierają się na tych samych argumentach, które wysunięto w celu uzyskania wyłączenia STAF, oraz na rzekomym niedoborze niektórych rodzajów obuwia niebędących STAF na rynku WE, który miałby nastąpić w przypadku niewyłączenia z postępowania tych rodzajów obuwia. Drugi z przedstawionych argumentów nie został poparty konkretnymi dowodami. Nie przedstawiono zatem żadnych nowych istotnych informacji, które mogłyby spowodować zmianę wniosku zawartego w motywie 27 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w odniesieniu do pozostałych rodzajów obuwia niebędącego STAF. Wniosek został zatem odrzucony.

1.4. Wniosek

(39) W świetle powyższego, wnioski tymczasowe, zmienione zgodnie z B. 1.1. powyżej, zostają ostatecznie potwierdzone. Do celów niniejszego postępowania i w zgodzie ze stałą praktyką Wspólnoty uznaje się niniejszym, że wszystkie rodzaje produktu objętego postępowaniem powinny być uznawane za jeden produkt.

2. PRODUKT PODOBNY

(40) Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag w odniesieniu do produktu podobnego, niniejszym potwierdza się treść oraz tymczasowe wnioski.

(41) W świetle powyższego, uznaje się ostatecznie, że zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, produkt objęty postępowaniem oraz wszystkie rodzaje obuwia ze skórzanymi cholewkami wytwarzane i sprzedawane w Brazylii, która posłużyła za kraj analogiczny, oraz te wytwarzane i sprzedawane przez przemysł wspólnotowy na rynku wspólnotowym są podobne.

C. KONTROLA WYRYWKOWA

1. KONTROLA WYRYWKOWA PRODUCENTÓW EKSPORTUJĄCYCH W CHRL I W WIETNAMIE

(42) Niektóre strony utrzymywały, że próby nie były reprezentatywne z uwagi na wyłączenie STAF i obuwia dziecięcego.

- (43) Jak już wspomniano w motywie 61 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wyłączenie produktów STAF nie wpłynęło znacząco na reprezentatywność próby. Jeżeli chodzi o obuwie dziecięce, argument jest nieistotny w świetle decyzji dotyczącej objęcia tego rodzaju butów zakresem dochodzenia.
- (44) Przesłano uwagi na temat procentowych udziałów w próbie, które ustalono w kontekście środków tymczasowych. Uwagi te zostały rozpatrzone. Uwzględniając obuwie dziecięce, stwierdzono, że przedsiębiorstwa wybrane do próby dokonywały odpowiednio ponad 12 % i ponad 15 % wielkości wywozu do Wspólnoty chińskich i wietnamskich współpracujących producentów eksportujących produkt objęty postępowaniem. W świetle tego próba jest wyraźnie reprezentatywna. Odsyła się również do argumentów przedstawionych w motywie 56 poniżej.
- (45) Twierdzono ponadto, że wybór próby był niezgodny z postanowieniami Porozumienia antydumpingowego WTO („ADA”), ponieważ niektórzy główni eksporterzy zostali wybrani kosztem przedsiębiorstw dokonujących znikomej sprzedaży lub niedokonujących sprzedaży w WE, lecz sprzedających znaczne ilości produkcji w kraju.
- (46) Jak już wyjaśniono w motywie 60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, przyjęta metodyka miała na celu zapewnienie maksymalnej reprezentatywności próby i ujęcie w obrębie największej reprezentatywnej wielkości wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie, pewnej liczby przedsiębiorstw z reprezentatywną sprzedażą na rynku krajowym. Powinno to umożliwić obliczenie wartości normalnej na tej podstawie w przypadku, gdy niektórzy producenci eksportujący objęci próbą kwalifikowaliby się do traktowania na zasadach rynkowych („MET”). Próby nie zostały dobrane z naruszeniem zasad WTO ani przepisów art. 17 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym próba musi być bądź statystycznie reprezentatywna, bądź musi obejmować największą reprezentatywną wielkość sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie. Dlatego wyżej wspomniane zasady dopuszczają wykorzystanie sprzedaży, w kraju oraz/lub w celach wywozu, jako kryterium doboru.
- (47) Ponadto przypomina się, że zgodnie z wyjaśnieniem przedstawionym w motywach 57 i 58 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych władze krajów, których dotyczy postępowanie, wyraziły pełną zgodę na wybrane próby.
- (48) Niektóre zainteresowane strony twierdziły również, że porozumienia co do składu próby dotyczącej Chin należało raczej poszukiwać u władz Hongkongu i Tajwanu, gdyż właścicielami chińskich producentów są głównie udziałowcy posiadający siedzibę w tych krajach. Zatem postępowanie rzekomo dotyczy również stron w tych krajach.
- (49) Argument ten musiał zostać odrzucony. Powszechną praktyką we Wspólnocie jest poszukiwanie porozumienia z władzami kraju wywozu oraz/lub zrzeszeniami producentów w ramach postępowania antydumpingowego obejmującego kontrolę wyrwykową, zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Ponadto w niniejszej sprawie władze krajów, których dotyczy postępowanie, pozostawały w bliskim kontakcie ze zrzeszeniami producentów tych krajów. Kraje wywozu w niniejszym postępowaniu to ChRL i Wietnam. Zatem porozumienie co do składu próby starano się znaleźć i osiągnięto w tych krajach.
- (50) Jeden z producentów wietnamskich, który nie został włączony do próby, powtórzył swoje uwagi, że skoro prawidłowo wypełnił kwestionariusz antydumpingowy, powinien zostać objęty badaniem indywidualnym. Niemniej to, że strona nieobjęta próbą przesyła odpowiedź na kwestionariusz antydumpingowy, nie prowadzi automatycznie do badania indywidualnego. W rzeczywistości, jak wcześniej wyjaśniono w motywie 64 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, z uwagi na bezprecedensową wielkość prób Komisja uznała, że badanie indywidualne dodatkowych producentów eksportujących byłoby nadmiernie uciążliwe i niemożliwością byłoby zakończenie dochodzenia w rozsądnym terminie.
- (51) Wreszcie, strony twierdziły, że wybór reprezentatywnej sprzedaży krajowej w ramach próby jest niewłaściwy, ponieważ żaden z eksporterów nie spełniał warunków traktowania na zasadach MET. Jednakże argument ten został uznany za nieistotny, ponieważ decyzja w sprawie MET jest podejmowana po dokonaniu doboru próby.
- (52) Stwierdzenie to zostało zatem odrzucone, skutkiem czego, wobec braku innych uwag w tej kwestii, uznaje się, że próby były reprezentatywne.
- ## 2. KONTROLA WYRYWKOWA PRODUCENTÓW WSPÓLNOTOWYCH
- (53) Różne zainteresowane strony wysuwały zarzut naruszenia art. 17 rozporządzenia podstawowego, utrzymując, że próba producentów wspólnotowych nie była reprezentatywna. Uzasadnieniem tego zarzutu było to, że tylko dziesięć przedsiębiorstw zostało wybranych do

- próby i że przedsiębiorstwa te reprezentują zaledwie 10 % całkowitej wielkości produkcji skarżących oraz niewielki udział procentowy całkowitej produkcji wspólnotowej – tj. mniej niż 5 % – przy czym skarżący w tej sprawie reprezentują niewiele ponad 40 % całkowitej produkcji wspólnotowej. Ponadto utrzymywano, że niektóre trendy zaobserwowane w przypadku producentów wspólnotowych objętych próbą nie kształtują się podobnie do trendów zaobserwowanych w odniesieniu do wszystkich skarżących, tym samym próba nie była reprezentatywna.
- (54) Jedno ze zrzeczeń importerów utrzymywało również, że próba producentów wspólnotowych nie jest statystycznie reprezentatywna i że wskutek tego wizytami weryfikacyjnymi objęty został znikomy odsetek producentów wspólnotowych.
- (55) W tym zakresie przypomina się, że art. 17 rozporządzenia podstawowego stanowi, że dochodzenia mogą być ograniczone do prób, które są bądź statystycznie reprezentatywne, bądź stanowią największą reprezentatywną wielkość produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana.
- (56) Z treści tego przepisu wyraźnie wynika, że nie istnieje ilościowy wskaźnik lub próg wskazujący, co stanowi poziom wielkości reprezentatywnej. Jedynym wskazaniem jest to, że wielkość taka powinna ograniczać się do wielkości, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie.
- (57) Z uwagi na szczególne okoliczności sprawy, tj. w świetle tego, że przemysł wspólnotowy ma wyjątkowo rozdrobnioną strukturę, nie jest możliwe uniknięcie sytuacji, w której przedsiębiorstwa objęte próbą będą stanowiły stosunkowo mały odsetek całkowitej produkcji wspólnotowej. Jak wyjaśniono w motywie 65 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja dokonała doboru próby głównie w oparciu o wielkość pod względem wielkości produkcji, lecz również uwzględniła położenie geograficzne producentów, aby zapewnić reprezentatywność próby pod tym względem. Jednakże liczba przedsiębiorstw wybranych do próby musiała zostać ograniczona do liczby, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym okresie, tj. w tym przypadku dziesięć przedsiębiorstw. Uwzględniając wysoki stopień rozproszenia danego przemysłu oraz biorąc pod uwagę fakt, że do próby zostali wybrani więksi producenci, dalsze zwiększenie liczby przedsiębiorstw nie miałoby tak czy inaczej żadnego znaczącego wpływu na udział procentowy próby w całej produkcji wspólnotowej. W tym kontekście zauważa się ponadto, zaprzeczając zarzutom przedstawionym przez niektóre strony, że nie istnieje prawne zobowiązanie do włączania do próby małych i średnich przedsiębiorstw, zgodnie z definicją zawartą w odpowiednich przepisach WE, co wynika z treści art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (58) Jak wyjaśniono powyżej, dobór próby powinien być bądź statystycznie reprezentatywny, bądź oparty na reprezentatywnej wielkości. Ponieważ w tym przypadku skorzystano z drugiej metody, zarzut że próba nie jest statystycznie reprezentatywna został odrzucony. Podobnie fakt, że rzekomo niektóre trendy zaobserwowane w odniesieniu do producentów wspólnotowych objętych próbą nie są podobne do tych obserwowanych w odniesieniu do wszystkich skarżących i że wizytami weryfikacyjnymi objęty został mały odsetek producentów wspólnotowych, nie stanowi argumentów ważnych z punktu widzenia, pozwalających na podważenie ważności próby.
- (59) Ze względów opisanych powyżej zarzuty wysunięte przez strony zostały odrzucone, a zatem ważność próby zostaje potwierdzona, ponieważ jest ona reprezentatywna i została dobrana w pełnej zgodności z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

D. DUMPING

1. TRAKTOWANIE NA ZASADACH RYNKOWYCH („MET”)

1.1. Uwagi ogólne

- (60) Niektóre zainteresowane strony wysuwały zarzut, że Komisja nie ujawniła, indywidualnie każdemu nieobjętemu próbą chińskiemu i wietnamskiemu eksporterowi, powodów, dla których eksporterzy ci zostali uznani za nieuprawnionych do MET. Zgodnie z ich zarzutem, powtórzonym w momencie ujawnienia ostatecznych ustaleń, Komisja jest zobowiązana do dokonania indywidualnych ustaleń w odniesieniu do wniosków o MET, niezależnie od tego, czy dany eksporter jest objęty próbą. Uznały one, że zastosowana metodyka pozbawia przedsiębiorstwa nieobjęte próbą przysługującego im prawa do oceny indywidualnej i stanowi naruszenie art. 2 ust. 7 lit. b) oraz art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- (61) Jednakże uznaje się, że istniejący przepis w sprawie kontroli wrywkowej (art. 17 rozporządzenia podstawowego) w pełni uwzględnia sytuację przedsiębiorstw składających wnioski o MET. Rzeczywiście, niezależnie od tego, czy chodzi o kraje o gospodarce rynkowej, czy kraje w fazie transformacji, istota kontroli wrywkowej wymaga odrzucenia wniosku o ocenę indywidualną i objęcia tych przedsiębiorstw ustaleniami przyjętymi na podstawie próby. Artykuł 17 rozporządzenia podstawowego określa ogólną metodę rozpatrywania sytuacji, w których badanie indywidualne nie jest możliwe z uwagi na wysoką liczbę zaangażowanych przedsiębiorstw, tj. z uwagi na wykorzystanie reprezentatywnej próby. Nie ma powodu, dla którego metoda kontroli wrywkowej nie miałaby być w równym stopniu stosowana w sytuacji, w której wysoka liczba zaangażowanych

przedsiębiorstw obejmuje znaczną liczbę przedsiębiorstw składających wnioski o MET/IT. Jak w każdym innym przypadku kontroli wyrywkowej, ustalana jest średnia ważona wszystkich przedsiębiorstw objętych próbą, niezależnie od metodyki przyjętej do obliczeń związanych z dumpingiem dla każdego przedsiębiorstwa w wyniku oceny MET/IT. Ocena MET/IT nie powinna zatem wykluczać stosowania normalnych technik kontroli wyrywkowej. Kluczowym uzasadnieniem kontroli wyrywkowej jest zrównoważenie obciążeń administracyjnych w celu oceny danego przypadku w odpowiednim czasie i w wymaganych terminach, na podstawie indywidualnej analizy dokonanej w najlepszym możliwym zakresie. Wreszcie, przypomina się, że liczba wniosków o MET w niniejszej sprawie była tak duża, że indywidualne ich rozpatrzenie – które czasami ma miejsce w innych sprawach – było niemożliwe z administracyjnego punktu widzenia. Dlatego za uzasadnione uznano zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw nieobjętych próbą średniego ważonego marginesu otrzymanego z uwzględnieniem wszystkich przedsiębiorstw objętych próbą, bez rozróżniania między przedsiębiorstwami, którym przyznano MET/IT, a tymi, którym go nie przyznano. Podnoszono również zarzut, że obliczenia dumpingu nie były wystarczająco wiarygodne, ponieważ zastosowano kontrolę wyrywkową w odniesieniu do wniosków o MET. Zarzut ten musi zostać odrzucony. Po pierwsze, nie przeprowadzono kontroli wyrywkowej wniosków o MET, lecz dokonano kontroli producentów eksportujących. Po drugie, przepisy dotyczące kontroli wyrywkowej są skonstruowane w taki sposób, aby umożliwić wystarczająco wiarygodne ustalenie, czy istnieje dumping w przypadku znacznej liczby producentów eksportujących. Po trzecie, w sprawach, w których producenci eksportujący również przedłożyli wnioski o MET, nie istnieją powody, aby twierdzić, że użycie rutynowo stosowanej techniki kontroli wyrywkowej może doprowadzić do niewystarczająco wiarygodnego ustalenia. Rzeczywiście, sprzeczne z samą ideą kontroli wyrywkowej jest twierdzenie, że z uwagi na fakt, że eksporterzy (nieobjęci próbą) powinni zostać sklasyfikowani jako ci, którym przyznano MET bądź go nie przyznano, próba takiej populacji byłaby sama w sobie niereprezentatywna. Podobnie jak w przypadku każdego innego dochodzenia antydumpingowego, indywidualna sytuacja eksporterów nigdy nie jest identyczna. Między producentami mogą istnieć istotne różnice, mimo to kontrola wyrywkowa może być zastosowana. Po czwarte, klasyfikacja przedsiębiorstwa jako nietraktowanego na zasadach rynkowych oznacza jedynie, że wartość normalna nie może zostać ustalona na podstawie danych własnych przedsiębiorstwa, lecz że należy skorzystać z odpowiedniego alternatywnego źródła. Jednakże korzystanie z odpowiednich alternatywnych rozwiązań jest również konieczne w innych ważnych obszarach określania dumpingu, patrz np. art. 2 ust. 1 oraz art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Po piąte, reprezentatywność próby jest również podkreślana przez fakt, że rządy krajów wywozu same zaproponowały większość przedsiębiorstw wybranych do próby. Innymi słowy, uznały je za reprezentatywne dla wszystkich producentów eksportujących.

(62) Niektórzy producenci eksportujący z ChRL i Wietnamu utrzymywali mimo to, że Komisja przeprowadzała indy-

widualną ocenę MET we wcześniejszych sprawach, w których liczba producentów eksportujących była również wysoka. W sprawach tych, np. w sprawie dotyczącej „wykończonych tkanin z włókien poliestrowych” (rozporządzenie Rady (WE) nr 1487/2005 z dnia 12 września 2005 r.)⁽¹⁾, indywidualna ocena MET została przeprowadzona, chociaż na potrzeby oceny dumpingu zastosowano techniki kontroli wyrywkowej, zgodne z art. 17 rozporządzenia podstawowego.

(63) Jednakże w tym zakresie przypomina się, że we wspomnianej sprawie uznano, że indywidualna ocena wniosku o MET była wykonalna, podczas gdy nie jest tak w przypadku niniejszego dochodzenia. Ponadto zauważa się, że we wspomnianej sprawie, zgodnie z zasadami kontroli wyrywkowej, przedsiębiorstwa, które nie zostały wybrane do próby, lecz którym przyznano MET, otrzymały średni ważony margines przedsiębiorstw objętych próbą, którym przyznano MET, tj. nie otrzymały one marginesu indywidualnego, lecz średni ważony margines ustalony dla przedsiębiorstw, którym przyznano MET.

(64) We wcześniejszych sprawach, w których zastosowano kontrolę wyrywkową i w których eksporterzy współpracujący złożyli wnioski o MET, odpowiednie liczby były na tyle niskie, że pozwalały na badanie indywidualne w odniesieniu do każdego wniosku z osobna. Z uwagi na bezprecedensową liczbę otrzymanych wniosków o MET w niniejszej sprawie indywidualna ocena każdego wniosku była niemożliwa. Inni eksporterzy, objęci i nieobjęci próbą, powtórnie stwierdzili, że należało im przyznać MET. Na poparcie swoich twierdzeń niektórzy z nich przedstawili swoje umowy spółki, aby wykazać, że ich przypadek nie był odmienny od Golden Step, jednego przedsiębiorstwa, któremu przyznano MET.

(65) W tym zakresie zwraca się uwagę, że w niniejszym postępowaniu zastosowano przepisy dotyczące kontroli wyrywkowej art. 17 rozporządzenia podstawowego. Dalsze oświadczenia producentów eksportujących nieobjętych próbą nie zostały zbadane, ponieważ zgodnie z art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego byłoby to nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Jeżeli chodzi o dalsze wnioski przedsiębiorstw objętych próbą, są one przedmiotem rozważań zawartych w odpowiednich poniższych motywach dotyczących kwestii szczególnych w odniesieniu do każdego z dwóch krajów, których dotyczy niniejsze postępowanie.

(66) Niektórzy z producentów eksportujących twierdzili, że Komisja nie przeprowadziła oceny MET w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, co przewiduje art. 2 ust. 7 lit. c) ostatni akapit rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240 z 16.9.2005, str. 1.

(67) Chociaż ocenę MET przeprowadzono w terminie dłuższym niż trzy miesiące od wszczęcia postępowania, stwierdza się, że producenci eksportujący objęci próbą otrzymali osobne informacje dotyczące ich statusu MET i uzyskali pełne prawa do obrony. Oczywiście, strony nie są negatywnie dotknięte ustaleniami w ramach oceny MET dokonanymi przed nałożeniem środków tymczasowych.

(68) Niektórzy producenci eksportujący, którzy już wcześniej złożyli wnioski o badanie indywidualne, wystąpili o nie ponownie. Jednakże ze względów opisanych w motywie 64 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przyznanie badania indywidualnego producentom eksportującym w ChRL lub Wietnamie było niemożliwe.

(69) W świetle powyższego, jak wyjaśniono w motywach 53 do 63 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ze względu na dużą liczbę współpracujących producentów eksportujących w ChRL i w Wietnamie, aby ustalić stawkę cła, która będzie stosowana w odniesieniu do eksporterów współpracujących nieobjętych próbą, zastosowano próbę reprezentatywną, co ma miejsce w przypadku wszystkich spraw antydumpingowych.

1.2. Ustalenia dotyczące traktowania na zasadach rynkowych w odniesieniu do producentów eksportujących w ChRL

(70) Po nałożeniu środków tymczasowych dwunastu chińskich producentów eksportujących, których wybrano do próby i wobec których przeprowadzono kontrolę na miejscu, twierdziło, że należało im przyznać MET, i powtórzyło argumenty przedstawione uprzednio.

(71) Jedno ze wspomnianych dwunastu przedsiębiorstw, mianowicie Golden Step („GS”), zażądało ponadto, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń, zasadniczej zmiany w następstwie zbadania swojego wniosku o MET i przedstawiło stosowne dowody. Przypomina się, że wniosek o MET przedsiębiorstwa GS został odrzucony, ponieważ nie spełniał on kryterium 1 określonego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. Odrzucenie wniosku było w szczególności uzasadnione istnieniem obowiązku wywozu, który polegał na tym, że GS nie mogła swobodnie decydować o wielkości swojej sprzedaży bez znaczącej interwencji państwa. Jednakże po ujawnieniu ustaleń w zakresie MET przedsiębiorstwo GS przedstawiło, w obowiązującym terminie, przewidzianym na przedstawianie uwag w odniesieniu do ujawnionych ustaleń, dowody wskazujące, że *de facto* i *de jure* nie podlega obowiązkowi sprzedaży eksportowej.

(72) Po odpowiednim uwzględnieniu zmienionej sytuacji przedsiębiorstwa GS, a także faktu, że odrzucenie wniosku o MET było uzasadnione wyłącznie niespełnieniem przez GS kryterium 1, zdecydowano się przeprowadzić przegląd pierwotnej decyzji i przyznać GS traktowanie na zasadach rynkowych.

(73) Niektórzy producenci, których wnioski o MET zostały odrzucone, twierdzili, że zapisy w umowie spółki, doty-

czące ograniczenia sprzedaży, nie stanowiły podstawy do odrzucenia wniosku o MET w innych postępowaniach antydumpingowych. Po pierwsze, należy zauważyć, że analiza MET jest przeprowadzana dla każdego przypadku z osobna na podstawie przedstawionych faktów i że nie istnieje sprzeczność, której dotyczy zarzut, z niedawnymi analizami MET przy porównywalnych okolicznościach faktycznych. Wręcz przeciwnie, w powołanym przypadku producent eksportujący przedstawił w przewidzianym terminie zmienioną wersję umowy spółki, która nie zawierała zapisów dotyczących ograniczeń sprzedaży, i wykazał on, że nie był *de facto* objęty takim ograniczeniem sprzedaży.

(74) Inne strony twierdziły, że odrzucenie wniosków o MET chińskich eksporterów obuwia było sprzeczne z zasadami WTO, przede wszystkim ponieważ wywóz z Chin nie podlega już monopolowi państwowemu, zgodnie z wymogiem drugiego uzupełnienia art. VI pkt 1 załącznika 1 do GATT 1994, jako warunek zezwalający stronom na odejście od ustalania wartości normalnej na podstawie danych dotyczących wartości normalnej pochodzących z kraju wywozu.

(75) Kiedy wyżej wspomniana nota uzupełniająca została wprowadzona, ChRL, wśród innych krajów, była rzeczywiście uważana za kraj posiadający państwowy monopol na wywóz. Od tego czasu uwzględniono reformy gospodarcze w Chinach, które doprowadziły do innego traktowania Chin w postępowaniach dotyczących ochrony handlu. Obecnie sekcja 15 Protokołu przystąpienia Chin do WTO zawiera szczegółowe postanowienia dotyczące traktowania wywozu w postępowaniach dotyczących ochrony handlu. Postanowienia zawarte w Protokole rzeczywiście zezwalają członkom WTO stosować „metodykę nieopartą na bezpośrednim porównaniu z cenami lub kosztami krajowymi w Chinach (...), jeżeli producenci objęci dochodzeniem nie są w stanie wyraźnie wykazać, że w przemyśle produkującym produkt podobny obowiązują warunki rynkowe w odniesieniu do wytwarzania, produkcji i sprzedaży tego produktu”.

(76) W przypadku pozostałych jedenastu przedsiębiorstw objętych próbą zauważa się, że w przewidzianym terminie nie przedstawiono nowego uzasadnienia, które mogłoby zmienić decyzję dotyczącą odrzucenia wniosków o MET tych przedsiębiorstw.

(77) W tym kontekście zauważa się przede wszystkim, że przedłożenie zmienionych umów spółki, nieprzewidywanych już ograniczeń sprzedaży, przez dwóch producentów chińskich objętych próbą, dopiero po ostatecznym ujawnieniu, nastąpiło zbyt późno, aby można je było uwzględnić, ponieważ w tamtym czasie nie pozostało wystarczająco dużo czasu na weryfikację, o której mowa w art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie wskazane dwa przedsiębiorstwa objęte postępowaniem nie zdołały osiągnąć standardu MET nie tylko z uwagi na ograniczenia sprzedaży (kryterium 1).

(78) Pozostałe uwagi tych przedsiębiorstw omówiono już w motywach 69 do 77 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Skutkiem tego ustalenia oraz wniosków zawarte w tych motywach zostają potwierdzone, a decyzja dotycząca odrzucenia wniosków o MET wskazanych jedenastu przedsiębiorstw zostaje utrzymana.

1.3. Ustalenia dotyczące traktowania na zasadach rynkowych w odniesieniu do producentów eksportujących w Wietnamie

(79) W następstwie nałożenia środków tymczasowych siedmiu z wietnamskich producentów eksportujących wybranych do próby twierdziło, że należało im przyznać MET, i powtórzyło argumenty przedstawione uprzednio, nie przedstawiając wystarczających nowych dowodów. Uwagi te omówiono już w motywach 78 do 90 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W świetle tego ustalenia zawarte we wspomnianych motywach rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone, a decyzja dotycząca odrzucenia wniosków o MET wskazanych ośmiu przedsiębiorstw utrzymana.

(80) Dwóch wietnamskich producentów eksportujących objętych próbą twierdziło, że należało im przyznać MET, ponieważ uzasadnienie przyznania MET przedsiębiorstwu GS dotyczyło również ich. Według ich interpretacji nie przyznano im MET, z uwagi na i) ograniczenia sprzedaży zawarte w licencji handlowej oraz umowie spółki; a także ii) istnienie kontraktu między przedsiębiorstwem powiązanim i przedsiębiorstwem, w którym całość udziałów jest własnością państwa. Przedsiębiorstwa twierdziły, że okoliczności te występowały również w przypadku chińskiego producenta eksportującego GS, a zatem ustalenia w ich przypadku powinny być identyczne z ustaleniami w przypadku GS.

(81) Należy zauważyć, że zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi w motywach 78 do 90 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych dwóm wspomnianym przedsiębiorstwom wietnamskim nie przyznano MET, ponieważ nie spełniały kryteriów 1, 2 i 3 określonych w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. W tym zakresie należy zauważyć, że przedsiębiorstwa te posiadają licencje inwestycyjne, które nakładają na nie ilościowe ograniczenia sprzedaży. Ograniczenia te nie zostały usunięte ani w okresie objętym dochodzeniem, ani w późniejszym czasie. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 89 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, te dwa przedsiębiorstwa nie przedłożyły wniosku o MET w odniesieniu do jednego ze swoich producentów powiązanych w Wietnamie. Niemożliwe było zatem stwierdzenie, czy grupa jako całość spełnia wszystkie warunki MET. Fakt, że wspomniane przedsiębiorstwo powiązane posiadało umowę dotyczącą przetwórstwa surowców z przedsiębiorstwem będącym własnością państwa nie został uwzględniony w ustaleniu dotyczącym MET, ponieważ Komisja nie była w stanie wypowiedzieć się w sprawie nieprzedłożonego wniosku o MET. Uznaje się zatem, że rzeczywista sytuacja dotycząca tych dwóch wietnamskich producentów eksportu-

jących nie przypomina sytuacji GS. Stąd przedstawione argumenty musiały zostać odrzucone.

2. INDYWIDUALNE TRAKTOWANIE („IT”)

2.1. IT w odniesieniu do producentów eksportujących w ChRL

(82) Po nałożeniu środków tymczasowych niektórzy z chińskich producentów eksportujących wybranych do próby twierdzili, że należało im przyznać IT i powtórzyli argumenty przedstawione uprzednio, nie przedstawiając dowodów w przewidzianym terminie. W tym kontekście zwraca się szczególną uwagę, że przedstawienie zmienionych umów spółki dwóch chińskich producentów eksportujących objętych próbą, nieprzewidujących już ograniczeń sprzedaży, nastąpiło dopiero po ostatecznym ujawnieniu. Nastąpiło to zbyt późno, aby możliwe było przeprowadzenie należytej weryfikacji, o której mowa w art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

(83) W konsekwencji, z powodów przedstawionych wcześniej w motywie 94 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wnioski te musiały zostać odrzucone.

(84) Inni producenci eksportujący twierdzili, że odmowa przyznania IT chińskim producentom eksportującym stanowiła naruszenie sekcji 15 Protokołu przystąpienia Chińskiej Republiki Ludowej do WTO oraz odpowiednio art. 6 ust. 10 ADA.

(85) Zarzut ten musiał zostać odrzucony. Przede wszystkim ADA nie jest bezpośrednio stosowana we Wspólnocie. Po drugie, art. 6 ust. 10 ADA jedynie określa ogólną zasadę ustanawiania marginesów indywidualnych dla eksporterów. Jednakże, w przypadku gdy zastosowanie mają warunki gospodarki nierynkowej, przepisy WTO, np. drugiego uzupełnienia art. VI pkt 1 załącznika 1 do GATT 1994, przewidują stosowane w równym stopniu odstępstwa od tej ogólnej zasady. Rzeczywiście sytuacja chińskich eksporterów jest bardziej szczegółowo uregulowana na podstawie Protokołu przystąpienia Chińskiej Republiki Ludowej do WTO. Jednakże na podstawie sekcji 15 tego Protokołu nie można wywnioskować żadnego zobowiązania do ustanawiania marginesów indywidualnych dla producentów eksportujących.

(86) Z tych samych względów strony wysuwały zarzut, że sprzeczny z przepisami WTO jest art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który ustala zasady indywidualnego traktowania.

(87) Zarzut ten musiał zostać odrzucony, nie tylko dlatego, że przepisy WTO nie tylko nie są bezpośrednio stosowane we Wspólnocie, ale także ponieważ nie wykluczają również dwuetapowej metodyki obejmującej i) MET i ii) IT.

(88) Czterech chińskich eksporterów powtórzyło swoje wnioski dotyczące badania indywidualnego, o którym mowa w motywie 7 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Twierdzono, że skoro możliwe jest przeprowadzenie badania na próbie dwunastu chińskich przedsiębiorstw, możliwe może być badanie dodatkowych czterech.

(89) Jednakże, z powodów opisanych wcześniej w motywie 64 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, wnioski te zostały odrzucone.

(90) Inny producent eksportujący wystąpił o IT w następstwie nałożenia środków tymczasowych. Producent ten rozpoczął działalność po zakończeniu pierwotnego OD. Z tych samych względów, które przedstawiono powyżej, indywidualna ocena istoty wniosku tego przedsiębiorstwa nie mogła zostać przeprowadzona. Ponadto stwierdzono, że jego umowa spółki zawierała obowiązek wywozu. Dodatkowo, korzystało ono z ulg podatkowych, uzależnionych od przekroczenia przez wywóz określonego odsetka całkowitej sprzedaży. W takich okolicznościach przyznanie IT temu przedsiębiorstwu nie byłoby możliwe.

2.2. IT w odniesieniu do producentów eksportujących w Wietnamie

(91) W następstwie nałożenia środków tymczasowych sześciu wietnamskich producentów eksportujących wybranych do próby twierdziło, że należało im przyznać IT.

(92) Przedsiębiorstwa, którym nie przyznano IT na podstawie art. 9 ust. 5 lit. a) rozporządzenia podstawowego, jedynie powtórzyły swoje twierdzenia, że ilości wywożonych przez nie produktów są ustalane swobodnie. Przypomina się, że wielkość sprzedaży eksportowej tych producentów była ustalona na podstawie licencji inwestycyjnej przedsiębiorstw, nie można jej było zatem uznać za swobodnie ustalaną przez przedsiębiorstwa, ponieważ jakiegokolwiek odchylenie od kwoty określonej w licencji inwestycyjnej wymagałoby wcześniejszej zmiany licencji, co musiałoby zostać zatwierdzone przez władze. Mimo że eksporterzy ci utrzymywali, że ilość jest ustalana swobodnie przez przedsiębiorstwo w zależności od sytuacji gospodarczej, uznaje się, że nie istnieją powody ustalania ilości przeznaczonych na wywóz na podstawie licencji inwestycyjnej, wyraźnie zakazującej przedsiębiorstwu sprzedaży swojej produkcji na rynku krajowym. W takich okolicznościach dane przedsiębiorstwo nie może już swobodnie decydować, czy w dowolnym czasie preferuje sprzedaż na rynku krajowym większej ilości produktów w stosunku do ilości dopuszczalnej na podstawie licencji, ponieważ musi uzyskać wcześniejszą zgodę władz.

(93) Jedno z przedsiębiorstw, któremu nie przyznano IT na podstawie art. 9 ust. 5 lit. c) rozporządzenia podstawo-

wego, twierdziło, że decyzja Komisja dotycząca odmowy IT nie była wystarczająco uzasadniona. Jednakże to przedsiębiorstwo jest w 100 % własnością państwa, skutkiem czego większość udziałów w tym przedsiębiorstwie nie należy do osób prywatnych, lecz do państwa, które również mianuje zarząd. Dodatkowo stwierdzono, że przedsiębiorstwo to jest powiązane z przedsiębiorstwem, które nie spełniało wymagań dotyczących MET ani IT. Mając na uwadze fakt, że w przypadku zastosowania różnych stawek cel do tych dwóch powiązanych przedsiębiorstw istniałoby niebezpieczeństwo obejścia środków, a także uwzględniając stałą praktykę odnoszącą się do badania, czy grupa przedsiębiorstw powiązanych spełnia jako całość warunki przyznania MET lub IT, niemożliwe było stwierdzenie, że grupa ta jako całość spełnia wszystkie warunki przyznania IT.

(94) W takich okolicznościach wnioski przedstawione w motywie 97 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych zostają potwierdzone.

(95) Dwa ostatnie przedsiębiorstwa nie przedstawiły nowych dowodów.

(96) W efekcie, z tego samego powodu, który przedstawiono w motywie 97 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, uznano, że decyzja dotycząca odmowy przyznania IT ośmiu wietnamskim przedsiębiorstwom powinna zostać utrzymana.

(97) Jeżeli chodzi o wnioski o IT przedłożone przez producentów eksportujących nieobjętych próbą, odsyła się do odpowiednich motywów powyżej.

3. WARTOŚĆ NORMALNA

3.1. Określenie wartości normalnej dla producenta eksportującego, któremu przyznano MET

(98) Określenie wartości normalnej dla jednego producenta eksportującego, któremu przyznano MET, powinno opierać się na przedstawionych przez niego danych dotyczących sprzedaży na rynku krajowym oraz kosztów produkcji. Dane te zostały zweryfikowane w siedzibie przedsiębiorstwa objętego postępowaniem.

(99) Jeżeli chodzi o określenie wartości normalnej, Komisja ustaliła, po pierwsze, że dany producent eksportujący nie prowadził sprzedaży na rynku krajowym w okresie dochodzenia. Zatem wartość normalna nie mogła zostać ustalona, zgodnie z art. 2 ust. 1 pierwszy akapit rozporządzenia podstawowego, w oparciu o ceny odpowiedniego producenta eksportującego w kraju wywozu. W świetle tego, zaistniała konieczność zastosowania innej metody.

- (100) W tym celu sprawdzono, czy użyte mogły zostać ceny innych sprzedawców lub producentów w ChRL zgodnie z art. 2 ust. 1 drugi akapit rozporządzenia podstawowego. Jednakże żadnemu innemu producentowi eksportującemu w ChRL nie przyznano MET. Zatem użycie cen krajowych takich producentów eksportujących nie było możliwe.
- (101) Mając na uwadze, że użycie cen krajowych w celu ustalenia wartości normalnej było niemożliwe, zaistniała konieczność obliczenia skonstruowanej wartości normalnej w oparciu o koszty danego producenta. W związku z tym, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, wartość normalna została skonstruowana poprzez dodanie do kosztów wytworzenia wywożonego modelu obuwia, w razie potrzeby odpowiednio skorygowanych, uzasadnionych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych („SG&A”) oraz uzasadnionej marży zysku.
- (102) Ponieważ producent eksportujący, któremu przyznano MET, nie prowadził sprzedaży na rynku krajowym, a żadnemu innemu chińskiemu producentowi eksportującemu nie przyznano MET, SG&A oraz zysk musiały zostać ustalone z wykorzystaniem innej odpowiedniej metody zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- (103) W związku z tym Komisja wykorzystwała koszty ogólne i administracyjne, a także kwoty zysku tych chińskich producentów eksportujących, którym niedawno przyznano MET w rezultacie innych dochodzeń i którzy prowadzili sprzedaż na rynku krajowym w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (104) SG&A oraz średnie kwoty zysku ustalone w toku tych dochodzeń zostały podwyższone o koszty wytworzenia poniesione przez danego producenta eksportującego w odniesieniu do wywożonych modeli.
- (105) Niektóre strony twierdziły, że wybór Brazylii jako kraju analogicznego był niewłaściwy, ponieważ jego jedynym lub głównym uzasadnieniem była reprezentatywność sprzedaży krajowej w tym kraju w porównaniu z innymi zaproponowanymi krajami analogicznymi.
- (106) Po pierwsze, należy podkreślić, że reprezentatywność sprzedaży krajowej nie stanowi jedynego uzasadnienia wyboru Brazylii. Przypomina się, że również inne czynniki, takie jak konkurencja na rynku brazylijskim, różnice w strukturze kosztów produkcji, a także dostępność surowców oraz *know-how* producentów brazylijskich zostały poddane analizie przedstawionej w motywach 109 do 123 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych i doprowadziły do tego samego wniosku. Jednocześnie wybór Brazylii uznano za tym bardziej odpowiedni w świetle decyzji dotyczącej wyłączenia obuwia STAF z zakresu produktu, ponieważ – w przeciwieństwie do pozostałych krajów zaproponowanych przez wyżej wspomniane strony – przedsiębiorstwa brazylijskie prawie nie produkują obuwia STAF. Jeżeli chodzi o inne czynniki wskazane przez zainteresowane strony, takie jak rozwój społeczno-gospodarczy i kulturowy lub koszty pracy, zostały one uznane za nieistotne w ustalaniu, czy Brazylia jest odpowiednim krajem analogicznym. Ponadto, jeżeli chodzi o rozwój gospodarczy, Brazylia nie różni się znacząco od innych zaproponowanych krajów analogicznych, takich jak Tajlandia i Indonezja. Wybór Brazylii nie został zatem uznany za bezzasadny.
- (107) Ponadto, chociaż sam fakt, że sprzedaż krajowa kraju analogicznego utrzymywała się poniżej minimalnego poziomu 5 %, niekoniecznie oznacza, że kraj ten byłby niewłaściwy, wartość poniżej 2 % sprzedaży krajowej w przypadku przedsiębiorstw tajskich i indonezyjskich zaproponowanych przez niektóre strony mimo to wskazuje, że rynki te są mniej reprezentatywne niż rynek brazylijski.
- (108) Dodatkowo, chociaż poziom sprzedaży krajowej nie jest jedynym powodem wyboru Brazylii, był on jednak szczególnie istotny w tej konkretnej sprawie, w świetle tak dużej liczby różnych rodzajów obuwia produkowanego w krajach, których dotyczy postępowanie, które muszą zostać porównane z obuwem produkowanym w kraju analogicznym, najbardziej przypominającym obuwiu produkowane w kraju, którego dotyczy postępowanie.
- (109) Niektóre strony twierdziły, że wykorzystanie porównywalnych numerów kontrolnych produktu („PCN”) wykorzystanych przez Komisję w ustaleniu wstępnym nie zapewni dokładnego i uczciwego porównania cen eksportowych z wartością normalną. Zwraca się uwagę, że oczywiście nie wszystkie PCN sprzedawane przez kraje wywozu mogą znaleźć swoje odpowiedniki w Brazylii. W takich okolicznościach za najbardziej rozsądne uznaje się wykorzystanie PCN w celu zapewnienia uczciwego porównania. Dodatkowo wprowadzono dostosowania (np. w odniesieniu do obuwia dziecięcego, jakości skóry), aby uwzględnić znaczące różnice pomiędzy właściwościami obuwia wywożonego przez kraje wywozu a najbardziej podobnymi rodzajami obuwia sprzedawanymi w Brazylii. Właściwości te były albo pominięte w ramach systemu PCN na wczesnym etapie jego powstawania, albo nie były w pełni ujęte w dostępnych danych przedstawionych przez zainteresowane strony.

3.2. Określenie wartości normalnej ustalonej w kraju analogicznym

- (105) Niektóre strony twierdziły, że wybór Brazylii jako kraju analogicznego był niewłaściwy, ponieważ jego jedynym lub głównym uzasadnieniem była reprezentatywność sprzedaży krajowej w tym kraju w porównaniu z innymi zaproponowanymi krajami analogicznymi.
- (106) Po pierwsze, należy podkreślić, że reprezentatywność sprzedaży krajowej nie stanowi jedynego uzasadnienia wyboru Brazylii. Przypomina się, że również inne czyn-

- (110) Przypomina się ponadto, że całkowita sprzedaż obuwia skózanego przez współpracujących producentów brazylijskich utrzymuje się na wyższym poziomie niż całkowita sprzedaż producentów gotowych do współpracy z innymi proponowanymi krajami analogicznymi, tj. Indonezji, Indii i Tajlandii. Uznano zatem, że asortyment produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa brazylijskie jest najprawdopodobniej większy niż tych produkowanych w innych krajach, których dotyczy postępowanie. W związku z powyższym uznano, że prawdopodobieństwo znalezienia brazylijskich rodzajów obuwia porównywalnych z chińskimi/wietnamskimi rodzajami obuwia jest większe.
- (111) Istotnie, sześć przedsiębiorstw tajskich, dwa przedsiębiorstwa indonezyjskie i jedno przedsiębiorstwo indyjskie zgłosiły łączną wielkość sprzedaży (krajowej i eksportowej) poniżej 8 milionów par (tj. mniej niż 5 % wywozu objętego postępowaniem), podczas gdy osiem przedsiębiorstw brazylijskich, które współpracowały, zgłosiło łączną sprzedaż powyżej 40 milionów par, z czego ponad 18 milionów przypada wyłącznie na 3 przedsiębiorstwa, których dane wykorzystano. W takich okolicznościach oczywiste jest, że prawdopodobieństwo znalezienia modeli produkowanych przez przedsiębiorstwa brazylijskie porównywalnych z modelami sprzedawanymi przez kraje, których dotyczy postępowanie, jest większe niż w przypadku przedsiębiorstw tajskich, indyjskich i indonezyjskich.
- (112) Jedna ze stron twierdziła, że asortyment produkcji brazylijskiej nie jest tak szeroki i zróżnicowany jak produkcja krajów, których dotyczy postępowanie. Jednakże w świetle powyższego można zasadnie założyć, że asortyment produktów przedsiębiorstw brazylijskich, które przedstawiły wymagane informacje i których wielkość sprzedaży (krajowej i eksportowej) okazała się być o 6 do 13 razy wyższa od sprzedaży zgłoszonej przez przedsiębiorstwa indyjskie, indonezyjskie lub tajskie, jest szeroki i zróżnicowany.
- (113) Zainteresowane strony odniosły się również do rzekomej sprzeczności między motywem 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, który stanowi, że „wybór Brazylii wydawał się najbardziej odpowiedni ze względu na reprezentatywność sprzedaży krajowej, co pozwoliło na uniknięcie konstruowania wartości normalnej i dokonywania szeregu ewentualnych korekt”, a motywem 123 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, który określa, że różnica w jakości skóry używanej przez przedsiębiorstwa wybrane do próby a producentami brazylijskimi „nie stanowi powodu, dla którego należy odrzucić Brazylię jako odpowiedni kraj analogiczny, ponieważ możliwe jest dokonanie dostosowania z uwagi na różnicę cech fizycznych, uwzględniającego wszelkie różnice w jakości skóry”.
- (114) Jednakże sprzeczność nie występuje, ponieważ w motywie 108 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stwierdzono wyłącznie, że wybór Brazylii jest bardziej odpowiedni, ponieważ wymaga on mniejszej liczby dostosowań niż w przypadku innych potencjalnych krajów analogicznych. Ponadto, co oczywiste, na wczesnym etapie dochodzenia nie jest możliwe posiadanie wiedzy na temat tego, jakie dostosowania będą ostatecznie wymagane, aby dokonać odpowiedniego porównania. Podobnie, takie dostosowania byłyby prawdopodobnie również konieczne, gdyby jako kraj analogiczny zostało wybrane inne państwo. Jednakże mając na uwadze niewystarczającą reprezentatywność sprzedaży krajowej pozostałych zaproponowanych państw, a także prawdopodobny wąski asortyment ich produkcji, można rozsądnie założyć, że wartość normalna w odniesieniu do tych państw musiałaby być konstruowana i że konieczne byłoby wprowadzenie większej liczby dostosowań, aby uzyskać porównywalność modeli tajskich, indonezyjskich lub indyjskich z modelami produkowanymi w krajach, których dotyczy postępowanie, niż w przypadku brazylijskich cen sprzedaży krajowej.
- (115) Jeżeli chodzi o rozwój gospodarczy oraz PKB na mieszkańca, chociaż normalnie są one uznawane za nieistotne, przypomina się, jak wspomniano w motywie 115 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że na podstawie głównego kryterium klasyfikowania gospodarek stosowanego przez Bank Światowy, jakim jest produkt krajowy brutto na jednego mieszkańca, Brazylia jest klasyfikowana w tej samej kategorii, co ChRL, Tajlandia i Indonezja. Ponadto koszty pracy objętych próbą producentów eksportujących ani w ChRL, ani w Wietnamie nie miały takiego charakteru w porównaniu z warunkami producentów w Brazylii objętych próbą, aby uzasadniały dostosowanie. Należy również zauważyć, że różnice nominalne w kosztach między krajem analogicznym a krajem wywozu, którego dotyczy postępowanie, nie są same w sobie istotne. Co więcej, ponieważ koszty i ceny nie są na ogół uznawane za odpowiednią podstawę ustalania wartości normalnej, w krajach objętych zakresem art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, porównanie takie kwestionuje celowość stosowania metod określonych w art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (116) Niektóre strony utrzymywały, że Brazylia nie jest odpowiednim krajem analogicznym, z uwagi na rzekome dotacje przyznawane producentom obuwia w północnych regionach kraju. Według tych stron celem dotacji było ściągnięcie produkcji obuwia do północnej części Brazylii, co wpływało na konkurencję na danym rynku.
- (117) Po pierwsze, należy zauważyć, że twierdzenie to nie zostało poparte żadnymi dowodami.
- (118) Dodatkowo, przedsiębiorstwa wykorzystane do określenia wartości normalnej nie były zlokalizowane w północnych regionach kraju, lecz na południu, zatem rzekome dotacje nie mogły wpłynąć na ich sytuację.

- (119) Wreszcie, nawet jeżeli wspomniane interwencje państwa miały miejsce, jak twierdzili eksporterzy, mechanizm ten zapobiegłby jedynie otwarciu nowych zakładów przez inne przedsiębiorstwa w tym samym rejonie, a nie sprzedaży ich produktu w pewnych częściach rynku brazylijskiego. Co oczywiste, rynek obuwia nie jest ani rynkiem lokalnym, ani regionalnym, lecz raczej rynkiem krajowym i światowym. Dlatego fakt, że dane przedsiębiorstwo może otrzymać dotacje na otwarcie zakładu w odległej części kraju, nie zapobiega konkurencji, szczególnie na rynku obejmującym 7 000 producentów. Nawet jeżeli rzekome dotacje państwowe wpłynęłyby jednak na koszty, spowodowałyby one najprawdopodobniej jedynie obniżenie cen sprzedaży, co mogłoby spowodować obniżenie wartości normalnej, a zatem również marginesów dumpingu.
- (120) Dodatkowo, w świetle uzasadnienia przedstawionego w motywie 109 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w szczególności istnienia ponad 7 000 producentów w Brazylii, sytuacja pod względem konkurencji na rynku brazylijskim nie została uznana za nieodpowiednią, co uzasadniałoby odrzucenie Brazylii jako kraju analogicznego.
- (121) Na podstawie powyższego i wobec braku uzasadnienia zarzutu został on odrzucony.
- (122) Stwierdzono zatem, że Brazylia jest odpowiednim krajem analogicznym do celu ustalenia wartości normalnej, zgodnie z ustaleniami motywu 124 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.3. Cena eksportowa

- (123) Wobec braku uwag zainteresowanych stron metodyka określona w motywach 128 do 130 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje potwierdzona.
- (124) Niektóre strony twierdziły, że ustalenia na potrzeby obliczania ogólnokrajowego marginesu dumpingu nie powinny być opierać się na cenach eksportowych przedsiębiorstw objętych próbą. Powinny raczej opierać się na wielkości wywozu dla całego kraju (np. na danych statystycznych Eurostatu).
- (125) Opinie te musiały zostać odrzucone. Przypomina się, że w tym konkretnym postępowaniu zastosowano przepisy dotyczące kontroli wyrwykowej określone w art. 17 rozporządzenia podstawowego. Zatem użyto wyłącznie cen eksportowych przedsiębiorstw objętych próbą. W odniesieniu do przedsiębiorstw objętych próbą, które nie spełniły kryterium MET/IT, obliczono jeden średni ważony margines dumpingu. Ponadto, jak wyjaśniono w motywie 135 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, wspomniany średni ważony margines dumpingu stosuje się tylko do współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, zgodnie z art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Dodatkowo, ponieważ poziom współpracy był wysoki, ten sam margines dumpingu zastosowano także do wszystkich pozostałych chińskich producentów eksportujących.

3.4. Porównanie

- (126) Niektóre strony twierdziły, że nie wszystkie szczegóły istotne z punktu widzenia przeprowadzenia porównania cen eksportowych zostały ujawnione. W szczególności, zdaniem tych stron, nie obliczono dostosowań względem wartości normalnej ustalonej na podstawie danych brazylijskich.
- (127) W następstwie odpowiedniego uwzględnienia wszystkich uwag otrzymanych przez zainteresowane strony oraz odpowiedniej weryfikacji akt sprawy stwierdzono, że zmiana wysokości dostosowań cen skóry była uzasadniona w świetle treści motywu 132 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Stwierdzono, że producenci w krajach wywozu, szczególnie producenci w Chinach, sprzedawali obuwie skórzane lepszej jakości niż producenci brazylijscy na rynku krajowym. Różnica w jakości obuwia była głównie wynikiem wyższej jakości wykorzystanej skóry. Różnica w jakości znalazła również odzwierciedlenie w cenie zakupu używanych rodzajów skóry: skóra użyta w obuwiu wywozonym z Chin i Wietnamu była droższa niż skóra używana do produkcji butów sprzedawanych na rynku krajowym w Brazylii. W tym celu porównano wartości skóry stanowiącej nakłady u producentów kraju analogicznego z odpowiadającymi im wartościami skóry używanej przez producentów chińskich i wietnamskich, którzy zostali objęci próbą. Stwierdzono, że większa część skóry używanej przez producentów chińskich i wietnamskich była przywożona z krajów o gospodarce rynkowej. Zatem w celu ustalenia dostosowania zastosowano średnią uzyskaną na podstawie światowych cen rynkowych. Odpowiednie obliczenia zostały przeprowadzone osobno dla dwóch krajów wywozu. Różnicę w wartości skóry stanowiącej nakłady pomnożono przez wielkość udziału skóry w całkowitym koszcie produkcji. Dalsze dostosowania w górę w celu uzyskania wartości normalnej wyniosły 21,6 % (ChRL) i 16,4 % (Wietnam).
- (128) Niektóre strony utrzymywały, że nieodpowiednie jest dokonywanie dostosowania na podstawie jakości skóry, wobec stwierdzenia, że koszt produkcji w krajach wywozu był zniekształcony z uwagi na fakt, że żadnemu eksporterowi w tych krajach, z wyjątkiem jednego, nie przyznano MET.
- (129) Argument ten musiał zostać odrzucony. Prawdą jest, że odmówiono MET również dlatego, że stwierdzono interwencję państwa, która wpływała na koszty/ceny. Jednakże, jak stwierdzono powyżej, skóra była przywożona z krajów o gospodarce rynkowej.

- (130) Niektóre strony twierdziły, że Komisja nie ujawniła dokładnych danych liczbowych, na podstawie których obliczono dostosowanie, i nie przedstawiła uzasadnienia korekty dostosowania w odniesieniu do skóry, dokonanej po wydaniu tymczasowego stwierdzenia dumpingu.
- (131) Jednakże kwestię weryfikacji dostosowania w odniesieniu do skóry wyjaśniono powyżej. Ponadto Komisja ujawniła wszystkim przedsiębiorstwom, których dotyczy niniejsze postępowanie, szczegóły leżące u podstaw najważniejszych faktów i ustaleń, w oparciu o które mają zostać nałożone ostateczne środki.
- (132) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że należało dokonać dostosowania wartości normalnej w odniesieniu do badań i rozwoju (B&R), ponieważ producenci chiński i wietnamscy ponosili podobne koszty badań i rozwoju.
- (133) Jednakże stwierdzono, że koszty B&R poniesione przez producentów z objętych próbą krajów, których dotyczy postępowanie, były związane jedynie z badaniami i rozwojem produkcji, podczas gdy badania i rozwój producentów brazylijskich obejmowały również projektowanie i kontrolę wyrzykową nowych modeli obuwia, tj. ten rodzaj B&R jest inny, zatem utrzymanie tego dostosowania uznaje się za konieczne.
- (134) Inna strona twierdziła ponadto, że konieczne jest dokonanie innego dostosowania, aby uwzględnić to, że zysk uzyskiwany ze sprzedaży wyrobów producentom oryginalnego sprzętu („OEM”) jest mniejszy niż w przypadku innych rodzajów sprzedaży.
- (135) Jednakże również to twierdzenie nie zostało poparte ustaleniami dochodzenia przeprowadzonego w przedsiębiorstwach brazylijskich, gdzie takie różnice nie istnieją. Ponadto różnica między sprzedażą na rzecz OEM a sprzedażą wyrobów pod własną marką została już uwzględniona w dostosowaniu dokonanym w celu uwzględnienia kosztów badań i rozwoju. Wniosek został zatem odrzucony.
- (136) Ponadto należy zauważyć, że konieczne było dostosowanie w odniesieniu do obuwia dziecięcego. Żaden z producentów brazylijskich nie produkował obuwia dziecięcego. Można zaobserwować, np. na podstawie danych statystycznych Eurostatu dotyczących przywozu, że obuwie dziecięce jest na ogół tańsze niż obuwie dla dorosłych. Przyczyn tego można upatrywać w mniejszym rozmiarze obuwia dziecięcego, a co za tym idzie, mniejszej ilości surowca potrzebnego do jego produkcji. W efekcie dokonano dostosowania na podstawie proporcjonalnych różnic cen między obuwiem dziecięcym a obuwiem dla dorosłych sprzedawanym przez przemysł wspólnotowy. Wielkość dostosowania wynosi 33,2 % względem wartości normalnej.
- (137) Niektóre strony twierdziły, że dostosowanie to nie zostało odpowiednio wytłumaczone. Następnie stwierdzono, że jedynym czynnikiem uzasadniającym różnice cen jest różnica rozmiarów, a zatem również ilość zużytych surowców. Według tych stron założenie to było błędne. W tym zakresie stwierdza się, że kwota dostosowania dokonanego w odniesieniu do obuwia dziecięcego została w pełni ujawniona stronom i jest określona powyżej. Ponadto strony, które uznały to dostosowanie za błędne, nie zdołały przedstawić lepszej metody alternatywnej, którą można było wykorzystać w celu umożliwienia uczciwego porównania cen eksportowych i wartości normalnej.
- (138) Wobec braku dalszych uwag ustalenia zawarte w motywach 131 do 133 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone.
- (139) Kilka stron twierdziło, że system PCN nie umożliwiał uczciwego porównania. W szczególności strony twierdziły, że zastosowany system PCN był zbyt obszerny i nie opierał się na specyficznych właściwościach fizycznych produktu. Według tych stron stanowiło to rzekomo naruszenie art. 2.4 ADA. Twierdzono również, że ogólne dostosowanie (w odniesieniu do jakości skóry) nie stanowiło wystarczającej rekompensaty z tytułu tego rzekomego uchybienia.
- (140) Argumenty te musiały zostać odrzucone. Rzeczywiście art. 2.4 ADA oraz art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego gwarantują sprawiedliwe porównanie. Jednakże przepisy te nie zawierają szczegółów na temat projektu PCN. Przypomina się, że utrwaloną praktyką WE jest ułatwianie porównywalności między produktem objętym postępowaniem a podobnym produktem przy pomocy PCN, które umożliwia podział produktu na rodzaje/modele według określonych właściwości lub specyfikacji technicznych. W niniejszej sprawie uwzględniono pięć takich elementów, tj. fason obuwia, rodzaj konsumenta, rodzaj obuwia, materiał podeszwy zewnętrznej oraz futrówki. Elementy te wystarczająco odzwierciedlają podstawowe właściwości produktu objętego postępowaniem. Ponadto należy zauważyć, że nie istnieje żadne zobowiązanie prawne, ani na podstawie rozporządzenia podstawowego, ani ADA, do korzystania z PCN w dochodzeniach antydumpingowych. W niniejszej sprawie, zgodnie z zasadą sprawiedliwego porównania, jeden i ten sam system PCN był konsekwentnie stosowany do klasyfikacji modeli produktu objętego postępowaniem wytwarzanych i sprzedawanych przez producentów we Wspólnocie, krajach wywozu oraz kraju analogicznym, na potrzeby porównania cen we Wspólnocie, cen eksportowych i wartości normalnej w oparciu o sprawiedliwe zasady.

- (141) Ponadto stwierdzono, że istotnie kwestia jakości skóry, która nie została objęta systemem PCN, miała wpływ na ceny i porównywalność cen produktu objętego postępowaniem. Koszt skóry stanowi zazwyczaj 50 % lub więcej całkowitego kosztu produkcji buta ze skóry. W zależności od rodzaju, jakości i ilości wykorzystanej skóry koszt skóry może różnić się w znacznym stopniu, lecz stwierdzono, że różnice kosztów są odpowiednio odzwierciedlone w cenach sprzedaży. Do celów porównania wartości normalnej z cenami eksportowymi oraz obliczeń podjęcia cenowego/zaniżania cen dokonano odpowiedniego dostosowania ze względu na różnice właściwości fizycznych zgodnie z art. 2 ust. 10 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (142) Inne strony zauważyły znaczne różnice cen w ramach niektórych PCN, które według nich wskazywały na błędy w systemie PCN.
- (143) Różnice cen mogły być spowodowane różnymi okolicznościami, takimi jak wahania na rynku, szczególna presja cenowa w przypadku nadwyżki itp. oraz skłonność do dumpingu itd. W każdym razie, w odniesieniu do stosowania systemu PCN istotne jest, aby był on konsekwentnie stosowany w odniesieniu do wszystkich stron, których dotyczy sprawa. Różnice cen mogą wynikać z szeregu czynników, takich jak trendy w modzie oraz psychologia rynku, które niekoniecznie podważają porównywalność produktów w ramach tego samego PCN. Co ważniejsze, strony nie zdołały wskazać lepszej, a jednocześnie praktycznej metody ułatwiającej porównywalność. Jak już wspomniano, różnice cen wynikające z różnic właściwości skóry zostały uwzględnione poprzez dokonanie odpowiednich dostosowań. Zatem zarzut ten musiał zostać odrzucony.
- (144) Inne strony twierdziły, że ponieważ zdecydowano o wyłączeniu STAF z zakresu produktu objętego postępowaniem, ten rodzaj obuwia powinien zostać zidentyfikowany oddzielnie przez system PCN.
- (145) Kiedy w niniejszej sprawie powstała potrzeba wyłączenia STAF z zakresu produktu objętego postępowaniem, zastosowano rozsądną i jednolitą metodykę wobec wszystkich producentów eksportujących, aby wykluczyć dokonywaną przez nich sprzedaż STAF z zakresu dochodzenia. Informacja o zamiarze wyłączenia STAF z zakresu produktu objętego postępowaniem została przekazana wszystkim zainteresowanym stronom na długo przed ujawnieniem ustaleń tymczasowych. Ani po przekazaniu tej informacji, ani w momencie ujawnienia ustaleń tymczasowych żaden producent eksportujący nie przedstawił zweryfikowanych danych, które pozwoliłyby na lepszą identyfikację dokonywanej przez niego sprzedaży STAF przedstawionej w wykazie transakcji. W takich okolicznościach zastosowana metodyka PCN wykorzystana w celu wyłączenia sprzedaży STAF zostaje uznana za zasadną oraz odpowiednią.

3.5. Marginesy dumpingu

3.5.1. Metodyka ogólna

- (146) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że brak rozróżnienia między przedsiębiorstwami współpracującymi a przedsiębiorstwami niewspółpracującymi zachęca do rezygnacji ze współpracy. Jednakże, jak wyjaśniono w motywie 139 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stopień współpracy był wysoki i w efekcie, zgodnie z powszechną praktyką, uznano za stosowne ustalenie marginesu dumpingu dla niewspółpracujących producentów eksportujących na poziomie średniego ważonego marginesu dumpingu ustalonego dla współpracujących producentów eksportujących objętych próbą w krajach, których dotyczy postępowanie. Wobec braku uwag niniejszym potwierdza się metodykę ogólną zastosowaną do ustalenia marginesu dumpingu zgodnie z motywami 134 do 143 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.5.2. Marginesy dumpingu

a) Chińska Republika Ludowa

- Margines dumpingu dla GS, wyrażony jako wartość procentowa ceny importowej cif na granicy Wspólnoty, wynosi 9,7 %.
- Ostateczny ogólnokrajowy margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny importowej cif na granicy Wspólnoty, wynosi 28,9 %.

b) Wietnam

- Margines dumpingu, wyrażony jako wartość procentowa ceny importowej cif na granicy Wspólnoty, wynosi 70,1 %.

E. SZKODA

1. WPROWADZENIE

- (147) Tak jak na etapie tymczasowym i w świetle wyżej przedstawionych ostatecznych wniosków dotyczących zakresu produktu, z danych analizowanych niżej wyłączono wszystkie dane liczbowe dotyczące STAF. Na wniosek szeregu producentów eksportujących niniejszym potwierdza się, że takie wyłączenie zostało w jednakowym stopniu zastosowane zarówno do przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie, przywozu z innych państw trzecich, jak również do danych odnoszących się do przemysłu wspólnotowego.

(148) Jednak, biorąc pod uwagę powyższy ostateczny wniosek, że obuwię dziecięce powinno być włączone w zakres produktu objętego postępowaniem, ostateczna analiza szkody została przeprowadzona dla całości produktu objętego postępowaniem, tj. włącznie z obuwiem dziecięcym.

2. PRODUKCJA WSPÓLNOTOWA

(149) Zrzeszenie importerów wielokrotnie powtarzało swoje zastrzeżenia, że jeśli skarżący, rzekomo jedynie łączący we Wspólnocie części obuwia pochodzące ze źródła pozawspólnotowego, uznani są za producentów wspólnotowych, to w takim razie importerzy, którzy prowadzili działalność związaną z projektowaniem, marką, badaniami i rozwojem, zarządzaniem oraz sprzedają detaliczną na terytorium Wspólnoty powinni także być uznawani za producentów wspólnotowych.

(150) Ten wniosek został już rozpatrzony w motywie 148 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym stwierdzono, że tylko przedsiębiorstwa, które prowadzą działalność produkcyjną/wytwórczą na terytorium Wspólnoty kwalifikują się jako producenci wspólnotowi. Produkty, którymi handluje importerzy, są produkowane między innymi w Chinach i Wietnamie i nie kwalifikują się jako pochodzące z WE, podlegają należnościom przywozowym, a wymienione podmioty gospodarcze we Wspólnocie nie mogą w związku z tym zostać uznane za producentów wspólnotowych.

(151) Wobec braku nowych informacji potwierdza się niniejszym te wnioski i ostatecznie postanawia, że producenci wymienieni w motywie 146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych reprezentują całość produkcji wspólnotowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

3. DEFINICJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

(152) Definicja przemysłu wspólnotowego była kwestionowana przez różnych producentów eksportujących, importerów i zrzeszenie importerów z tego powodu, że przedsiębiorstwa nieobjęte kontrolą wyrwykową nie współpracowały podczas dochodzenia, na przykład poprzez udzielenie odpowiedzi na kwestionariusz dotyczący kontroli wyrwykowej i że w związku z tym wymóg prawny dotyczący uzasadnienia skargi nie został spełniony podczas dochodzenia. Z tych powodów twierdzili oni, że 814 skarżących nie mogło stanowić przemysłu wspólnotowego w świetle prawa.

(153) Dokonano również odniesienia do różnych rozporządzeń Rady, na mocy których skarżący producenci, którzy nie współpracowali we właściwy sposób, zostali wyłączeni z definicji przemysłu wspólnotowego.

(154) Zważywszy na ten fakt, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego termin „przemysł wspólnotowy” jest interpretowany jako obejmujący producentów wspólnotowych, których łączna produkcja produktów podobnych stanowi większą część określoną w art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W dalszej treści art. 5 ust. 4 zawiera definicję tej większej części, tj. stanowi, że na tych producentów wspólnotowych, którzy wyraźnie popierają skargę, powinno przypadać nie mniej niż 25 % ogólnej produkcji produktów podobnych, wytworzonych przez tę część producentów wspólnotowych, wyrażających bądź poparcie dla dochodzenia, bądź sprzeciw wobec niego.

(155) W tym konkretnym przypadku skarżący producenci wspólnotowi reprezentowali więcej niż 40 % produkcji wspólnotowej, zatem zgodnie z powyższym wymogiem prawnym uznaje się ich za stanowiących przemysł wspólnotowy. Dodatkowo, żaden z producentów nie sprzeciwiał się skardze.

(156) Prawdą jest, że zgodnie z powszechną praktyką instytucji wspólnotowych skarżący producenci wspólnotowi, którzy nie współpracowali w sposób zadowalający podczas dochodzenia, są wykluczani z definicji przemysłu wspólnotowego i że wyżej wymienione progi powinny być przestrzegane również w czasie przyjmowania środków.

(157) Jednakże w tym przypadku żaden z 814 producentów wspólnotowych nie współpracował w sposób niezadowalający podczas dochodzenia. W gruncie rzeczy, a także jak to zostało wyraźnie stwierdzone w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, kwestionariusze wysłano jedynie do producentów wspólnotowych objętych kontrolą wyrwykową i otrzymano odpowiedzi od nich wszystkich. Zatem, jeśli skarżący producenci nieobjęci kontrolą wyrwykową nie nadesłali odpowiedzi na kwestionariusz przewidziany dla producentów objętych kontrolą, można to w prosty sposób wytłumaczyć tym, że nie zostali oni o to poproszeni.

(158) Z samego charakteru kontroli wyrwykowych wynika, że kompletne kwestionariusze dotyczące szkody są wysłane jedynie do skarżących producentów wspólnotowych objętych kontrolą wyrwykową i zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego jedynie strony, które otrzymały kwestionariusz, powinny dostarczyć odpowiedź. Skargi wnoszone przez różne zainteresowane strony zostały odrzucone na podstawie powyższych argumentów, zatem wnioski przedstawione w motywie 152 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają potwierdzone: 814 skarżących producentów wspólnotowych zostało uznanych za stanowiących przemysł wspólnotowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Tym samym w dalszej części będą oni określane mianem „przemysłu wspólnotowego”.

4. KONSUMPCJA WE WSPÓLNOCIE

(159) Jeden eksporter kwestionował poziom konsumpcji we Wspólnocie na tej podstawie, że wydaje się ona być niższa w Europie niż w krajach rozwijających się. To stwierdzenie nie zostało jednak uzasadnione, dlatego zostało odrzucone. Wobec braku innych wniosków niniejszym potwierdza się metodykę zastosowaną do obliczeń konsumpcji we Wspólnocie.

(160) Widoczna konsumpcja we Wspólnocie, włącznie z obuwiem dziecięcym, kształtowała się następująco:

	2001	2002	2003	2004	OD
Konsumpcja (w tys. par)	718 186	646 843	669 686	699 604	714 158
Wskaźnik: 2001 = 100	100	90	93	97	99

Źródło: Eurostat, informacje zawarte w skardze.

(161) Zmiany przedstawione w tabeli są porównywalne do poziomu konsumpcji ustalonego na etapie tymczasowym, tj. z wyłączeniem obuwia dziecięcego.

5. PRZYWÓZ Z KRAJÓW, KTÓRYCH DOTYCZY POSTĘPOWANIE

5.1. Łączna ocena skutków przywozu po cenach dumpingowych objętego postępowaniem

(162) Poniższa tabela pokazuje wielkość przywozu, udziały w rynku i średnią cenę jednostkową w odniesieniu do obu krajów, których dotyczy postępowanie, włącznie z obuwiem dziecięcym:

Wielkość przywozu i udziały w rynku

	2001	2002	2003	2004	OD
ChRL (w tys. par)	15 571	14 616	25 810	30 662	63 044
Wskaźnik: 2001 = 100	100	94	166	197	405
Udział w rynku	2,2 %	2,3 %	3,9 %	4,4 %	8,8 %
Wietnam (w tys. par)	51 414	59 898	83 334	103 177	102 604
Wskaźnik: 2001 = 100	100	117	162	201	200
Udział w rynku	7,2 %	9,3 %	12,4 %	14,7 %	14,4 %

Średnie ceny

	2001	2002	2003	2004	OD
ChRL EUR/para	11,6	11,3	8,6	7,3	7,2
Wskaźnik: 2001 = 100	100	97	74	63	62
Wietnam EUR/para	11,9	11,2	9,9	9,3	9,2
Wskaźnik: 2001 = 100	100	94	83	78	78

- (163) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że ocena łączna jest nieuzasadniona. To twierdzenie opiera się na fakcie, że trendy w wielkości przywozu i cenach różnią się pomiędzy Chinami i Wietnamem. Dodatkowo stwierdzono, że Wietnam jest jednym z najbiedniejszych państw na świecie, korzystającym z ogólnego systemu preferencji taryfowych („GSP”) i nie powinien w związku z tym być kumulowany z Chinami na potrzeby oceny szkody.
- (164) Pierwsze zastrzeżenie podniesiono już wcześniej i we właściwy sposób omówiono w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych. W szczególności, jeżeli chodzi o tendencje przywozowe, w odniesieniu do wysokości cen, tabela w motywie 160 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wyraźnie wskazywała, że te trendy kształtują się w podobny sposób. Zauważa się także, że włączenie obuvia dziecięcego nie zmienia tych trendów. Tak czy inaczej, odnosząc się do tych trendów przywozowych, rozporządzenie w sprawie cel tymczasowych ustaliło szczegółowo różne powody, dla których ocena łączna jest właściwa w świetle warunków konkurencji pomiędzy produktami przywożonymi a podobnymi produktami wspólnotowymi. Dzieje się tak na przykład, ponieważ produkty przywożone są podobne, biorąc pod uwagę ich podstawowe cechy, ponadto są zamiennie z punktu widzenia konsumenta i wreszcie są rozprowadzane poprzez te same kanały dystrybucji.
- (165) Jeżeli chodzi o Wietnam, rozporządzenie podstawowe nie zawiera przepisów stanowiących, że jeden z krajów równocześnie podlegających dochodzeniom antydumpingowym nie powinien być obejmowany kumulacją z powodu jego ogólnej sytuacji gospodarczej. W szczególności taka interpretacja nie byłaby także zgodna z przedmiotem i celem przepisów dotyczących kumulacji, które skupiają się na tym, czy produkty przywożone z różnych źródeł konkurują ze sobą i z podobnym produktem wspólnotowym. Innymi słowy, istotne są cechy produktów będących przedmiotem handlu, a nie sytuacja kraju, z którego produkt pochodzi. Na sytuację kraju eksportującego należy zwrócić uwagę zgodnie z postanowieniami art. 15 ADA i rozporządzenia podstawowego, ale nie w kontekście kumulacji. Z tego względu wniosek ten został odrzucony.
- (166) Zrzeszenie importerów twierdziło również, że kumulacja jest nieuzasadniona z tego powodu, że asortyment produktów dwóch krajów, których dotyczy postępowanie, jest różny. W tym względzie uważa się, że nawet jeśli pomiędzy tymi dwoma krajami mogą istnieć pewne różnice pod względem asortymentu produktów, to i tak jest on w znacznej mierze zbieżny, tak więc uznaje się, że produkty objęte postępowaniem pochodzące z Chin i Wietnamu są ogólnie konkurencyjne względem siebie. W świetle powyższych wniosków należy zauważyć, że wszystkie rodzaje produktu objętego postępowaniem, powinny być uznane za jeden produkt dla potrzeb niniejszego postępowania i że wszystkie rodzaje obuvia skózanego produkowanego i sprzedawanego przez przemysł wspólnotowy są podobne do tych wywożonych do Wspólnoty z krajów, których dotyczy postępowanie. Argument ten został zatem odrzucony.
- (167) Na podstawie ustaleń tymczasowych dokonanych w motywach 156 do 162 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz w świetle powyższego stwierdza się ostatecznie, że wszystkie warunki kumulacji określone w art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego są spełnione, zatem skutki przywozu po cenach dumpingowych pochodzącego z krajów, których dotyczy postępowanie, powinny być oceniane łącznie dla celów analizy szkody.

5.2. Wielkość, udział w rynku i zmiany cen dumpingowego przywozu objętego postępowaniem

a) Wielkość i ceny

- (168) Poniższa tabela wskazuje kształtowanie się wielkości przywozu i udziałów w rynku produktu pochodzącego z krajów, których dotyczy postępowanie, włącznie z obuwiem dziecięcym.

	2001	2002	2003	2004	OD
Przywóz (w tys. par)	66 986	74 514	109 144	133 840	165 648
Wskaźnik: 2001 = 100	100	111	163	200	247
Udział w rynku	9,3 %	11,5 %	16,3 %	19,1 %	23,2 %

Źródło: Eurostat.

(169) Trendy i liczby bezwzględne są porównywalne do tych analizowanych na etapie tymczasowym: wielkość przywozu zwiększyła się ponad dwukrotnie, a udział w rynku zwiększył się bardzo znacząco, z 9,3 % w 2001 r. do 23,2 % podczas OD. Należy odnotować występowanie znacznej zbieżności pomiędzy rokiem 2004 a OD (od kwietnia 2004 r. do marca 2005 r.), zatem powyższa tabela wskazuje, że nastąpiło zwiększenie przywozu podczas pierwszego kwartału 2005 r. Jak widać z powyższej tabeli, trend ten jest spowodowany przede wszystkim wzrostem chińskiego przywozu.

(170) Ceny importowe, w tym obuwia dziecięcego, spadły o prawie 30 % w okresie badanym, podobnie do ustaleń dokonanych na etapie tymczasowym.

	2001	2002	2003	2004	OD
EUR/para	11,8	11,2	9,6	8,8	8,5
Wskaźnik: 2001 = 100	100	95	81	74	72

Źródło: Eurostat.

(171) Niektórzy importerzy twierdzili, że obniżkę cen importowych tłumaczy się zmianami w asortymencie produktów. Ten argument nie został udowodniony i nie znalazł potwierdzenia w dochodzeniu. Z tego względu wniosek ten został odrzucony.

b) Uwagi zainteresowanych stron

(172) Niektóre zainteresowane strony wysuwały zarzut naruszenia art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, twierdząc, że Komisja nie przeprowadziła obiektywnego badania wielkości i cen dumpingowego przywozu. Uzasadniały one swój zarzut tym, że czynniki zewnętrzne, takie jak zniesienie kontyngentów przywozowych, kształtowanie się kursu wymiany, rzekome zmiany asortymentu produktów i tendencje w modzie, nie zostały wzięte pod uwagę przy badaniu tendencji przywozowych.

(173) Szczególnie w odniesieniu do zniesienia kontyngentów przywozowych zastrzeżenie to zostało wcześniej rozpatrzone w motywie 165 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Potwierdza się, że zniesienie kontyngentów pogorszyło tendencje przywozowe w pewnym stopniu. Należy jednakże postrzegać ten fakt również w świetle tego, że tylko jeden z dwóch krajów, których dotyczy postępowanie, był bezpośrednio dotknięty tymi

ograniczeniami ilościowymi i że także przywóz z Wietnamu kształtował się zgodnie z tendencją wzrostową, że nie wszystkie rodzaje produktów objętych niniejszym dochodzeniem były objęte kontyngentem i wreszcie, że ogólna liberalizacja przywozu miała miejsce od dnia 1 stycznia 2005 r., a zatem dotyczyło to tylko części OD (od kwietnia 2004 r. do marca 2005 r.).

(174) W bardziej ogólnym ujęciu, art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego określa, że analiza szkody dotyczy szczególnie tego, czy nastąpiło znaczne nasilenie przywozu dumpingowego i czy miało miejsce znaczne podcięcie cenowe lub czy przywóz dumpingowy powoduje znaczne obniżenie cen lub zapobiega podwyżkom cen, które mogłyby nastąpić w przeciwnym razie.

(175) Na tej podstawie mogłoby wydawać się, że *sedes materiae* powyższych stwierdzeń należy rozpatrywać w kontekście związku przyczynowego. Co więcej, art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie określa wymogu prawnego, zgodnie z którym należy przedstawić dowody uzasadniające wzrost wielkości przywozu dumpingowego i spadek odpowiednich cen. Wniosek, że w badaniu przywozu dumpingowego należy uwzględnić czynniki zewnętrzne, został zatem odrzucony.

5.3. Podcięcie cenowe

(176) W odniesieniu do obliczeń podcięcia cenowego otrzymano różne uwagi. Wnioski te poddano szczegółowej analizie i zastosowano niezbędne zmiany obliczeń, gdy było to uzasadnione oraz poparte udokumentowanymi informacjami.

(177) Przypomniano, że na etapie tymczasowym dokonano dostosowania cen importowych, które odzwierciedlały szacunkowe koszty poniesione we Wspólnocie przez importerów, takie jak koszty projektu, doboru surowca itd. i które nie byłyby w innym przypadku odzwierciedlone w cenie importowej. Różni importerzy złożyli wnioski o to dostosowanie. Na etapie tymczasowym dokonano szacunkowego dostosowania w wysokości 15 %.

(178) Zrzeszenie reprezentujące przemysł wspólnotowy kwestionowało jednakże to dostosowanie, a dokładniej jego poziom. Chociaż przyznawało ono, że pewne koszty są rzeczywiście ponoszone na poziomie importerów, zrzeszenie podało w wątpliwość to, że wszyscy importerzy rzeczywiście ponoszą takie koszty. Co więcej twierdziło ono, że poziom dostosowania mógłby być uzasadniony w przypadku importerów STAF (ponoszenie wysokich kosztów B&R), ale mając na uwadze, że obuwiu STAF zostało wyłączone z postępowania, poziom dostosowania powinien być skorygowany w dół.

(179) Ten zarzut został dokładnie zbadany, w wyniku czego wyciągnięto następujące wnioski. Po pierwsze, w odniesieniu do samego dostosowania, wielu importerów złożyło o nie wnioski i w zasadzie przemysł wspólnotowy nie przeciwstawił się temu.

(180) Co się tyczy poziomu dostosowania, należy odnotować, że chociaż wielu importerów złożyło wnioski o takie dostosowanie, to tylko jeden importer, który został objęty wizytą weryfikacyjną, przedłożył szczegółową informację na ten temat. Inni importerzy produktu objętego postępowaniem nie zdołali uzasadnić twierdzenia, że poziom ich kosztów związanych z B&R osiągnął poziom dostosowania dokonanego na etapie początkowym. Należy zauważyć, że niektórzy importerzy objęci wizytą weryfikującą prowadzili handel głównie obuwiem STAF. Ponieważ STAF jest obecnie ostatecznie wyłączone z zakresu produktu, liczby podane przez nich nie miały ostatecznie znaczenia dla celów dostosowania.

(181) Na ostatecznym etapie, wobec braku uzasadnionych wniosków ze strony przeważającej większości importerów (bez względu na to, czy podlegali oni wizytom weryfikującym, czy też nie), poziom dostosowania został skorygowany w dół i oszacowany wyłącznie na

podstawie udokumentowanych danych, które były dostępne podczas dochodzenia.

(182) W świetle powyższego, przyjęte skorygowane marginesy podcięcia, według kraju, wyrażone jako odsetek cen przemysłu wspólnotowego, przedstawiają się następująco:

Kraj	Podcięcie cenowe
ChRL	Na podstawie średniej ważonej 13,5 %
Wietnam	Na podstawie średniej ważonej 15,9 %

6. SPECYFIKA SEKTORA OBUWNICZEGO WE WSPÓLNOTOCIE

(183) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych podane zostały pewne informacje dotyczące specyfiki sektora obuwniczego we Wspólnocie. Różne zainteresowane strony stwierdziły, że takie dane nie powinny być brane pod uwagę, ponieważ są one albo niewiarygodne, albo nie odnoszą się wyłącznie do sytuacji dotyczącej przemysłu wspólnotowego, zatem nie mają podstawy prawnej.

(184) W tym względzie należy wyjaśnić, że informacje zawarte w motywach 169 do 173 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały zamieszczone jedynie w celach orientacyjnych po to, aby ułatwić zrozumienie sektora obuwniczego. Należy zauważyć jednakże, że ustalenia dotyczące szkody dokonywane są w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego zgodnie z definicją określoną powyżej oraz że informacje te nie będą uwzględniane w analizie szkody.

7. SYTUACJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

7.1. Uwagi wstępne

(185) Jak już zostało wspomniane powyżej, analiza szkody na ostatecznym etapie dochodzenia obejmuje dane odnoszące się do obuwia dziecięcego.

(186) Jak wspomniano w motywie 175 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz zgodnie z powszechną praktyką, wskaźniki szkody zostały ustalone albo na poziomie makroekonomicznym (w oparciu o dane na temat całego przemysłu wspólnotowego), albo mikroekonomicznym (w oparciu o dane przedsiębiorstw objętych próbą). Jeżeli chodzi o spójność, wskaźniki szkody zostały ustalone wyłącznie na jednym z tych dwóch poziomów, nie na obydwu.

7.2. Wskaźniki makroekonomiczne

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2001	2002	2003	2004	OD
Produkcja (w tys. par)	266 931	218 498	206 246	189 341	175 764
Wskaźnik: 2001 = 100	100	82	77	71	66

Źródło: informacje zebrane podczas dochodzenia.

- (187) Wielkość produkcji w całym przemyśle wspólnotowym spadła z 267 milionów par w roku 2001 do 176 milionów par w okresie objętym dochodzeniem. Stanowi to spadek o ponad 30 %.
- (188) Aczkolwiek zakłady produkcyjne projektuje się w sposób zapewniający osiągnięcie określonego poziomu produkcji, poziom ten bardzo zależy od liczby pracowników zatrudnionych przez dany zakład. W rzeczywistości, jak wyjaśniono wyżej, większość procesów produkcji obuwia jest pracochłonna. W tych okolicznościach dla stabilnej liczby przedsiębiorstw najlepszym sposobem pomiaru mocy produkcyjnych jest zbadanie poziomu zatrudnienia w tych przedsiębiorstwach. Odsyła się więc do poniższej tabeli, ukazującej poziom zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym.
- (189) Ponieważ poziom zatrudnienia (a skutkiem tego moce produkcyjne) spadł znacznie w wyniku obniżonej produkcji, wykorzystanie mocy produkcyjnych pozostawało, ogólnie mówiąc, niezmienione przez ten okres.

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

	2001	2002	2003	2004	OD
Sprzedaż (w tys. par)	190 134	150 389	145 087	133 127	126 555
Wskaźnik: 2001 = 100	100	79	76	70	67
Udział w rynku	26,5 %	23,2 %	21,7 %	19,0 %	17,7 %

Źródło: informacje zebrane podczas dochodzenia.

- (190) Ze względu na to, że produkcja odbywa się na zamówienie, wielkość sprzedaży przemysłu wspólnotowego wykazywała tendencje spadkowe, podobne do tych obserwowanych w produkcji. W okresie od roku 2001 do OD liczba par sprzedanych na rynku wspólnotowym spadła o ponad 60 milionów, czyli o 33 %.
- (191) Pod względem udziału w rynku odpowiada to utracie ponad 9 punktów procentowych. Udziały rynkowe przemysłu wspólnotowego spadły z 26,5 % w roku 2001 do 17,7 % w OD.

Zatrudnienie

	2001	2002	2003	2004	OD
Liczba pracowników ogółem	84 736	69 361	66 425	61 640	57 047
Wskaźnik: 2001 = 100	100	82	78	73	67

Źródło: informacje zebrane podczas dochodzenia.

- (192) W całym badanym okresie zatrudnienie gwałtownie zmalało. Liczba miejsc pracy w przemyśle wspólnotowym zmniejszyła się o ponad 27 000, co stanowi spadek o 33 % w OD w porównaniu do poziomu z roku 2001.

Produktywność

	2001	2002	2003	2004	OD
Produktywność	3 150	3 150	3 105	3 072	3 081
Wskaźnik: 2001 = 100	100	100	99	98	98

Źródło: informacje zebrane podczas dochodzenia.

- (193) Produktywność określono przez podzielenie wielkości produkcji przez liczbę pracowników w przemyśle wspólnotowym, zgodnie z tym, co pokazują powyższe tabele. Dane te wskazują, że w badanym okresie produktywność przemysłu wspólnotowego pozostawała stosunkowo stabilna.

Wzrost, wysokość marginesu dumpingu

- (194) Wobec braku jakichkolwiek nowych i udokumentowanych informacji lub argumentów w tym względzie, potwierdza się niniejszym stwierdzenia zawarte w motywach 183 i 184 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

Poprawa sytuacji po skutkach wcześniejszego dumpingu lub subsydiowania

- (195) Przypomina się, że środki antydumpingowe względem przywozu niektórych rodzajów obuwia z cholewkami skórzanymi lub z tworzyw sztucznych, pochodzących z ChRL, Indonezji i Tajlandii, zostały nałożone w lutym 1998 r. Zakres tych środków obejmował także produkty objęte niniejszym postępowaniem. Po publikacji zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu tych środków nie otrzymano żadnych wniosków o przegląd, tak więc środki wygasły w marcu 2003 r. W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych uznano, że ze względu na brak wniosku o przegląd sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa poprawie po skutkach wcześniejszego dumpingu.
- (196) Stwierdzenie to zostało jednakże odrzucone przez przedstawicieli przemysłu wspólnotowego, którzy utrzymywali, że brak wniosku o przegląd nie był uzasadniony poprawą sytuacji po skutkach wcześniejszego dumpingu, lecz raczej tym, że stosowane środki nie były wystarczająco skuteczne. W przeciwieństwie do tego, co przyjęto w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, twierdzono, że sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego nie mogła ulec zadowalającej poprawie, ponieważ stosowne środki były w niewystarczającym stopniu skuteczne, aby spowodować usunięcie szkody. Dodatkowo przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, stał się znaczący w okresie od 2001 do 2003 r.
- (197) Jednakże przemysł wspólnotowy nie udokumentował wystarczająco, że poniósł istotną szkodę w okresie od 2001 do 2003 roku i że rzekoma nieskuteczność wcześniejszych środków nie mogła być objęta przeglądem okresowym, o który nie złożono wniosków.
- (198) Ten zarzut został zatem odrzucony, zatem wniosek tymczasowy, że sytuacja przemysłu wspólnotowego uległa poprawie po skutkach wcześniejszego dumpingu, zostaje potwierdzony na etapie końcowym, co za tym idzie, przyjmuje się, że do roku 2003 przemysł wspólnotowy nie poniósł jeszcze istotnej szkody. Jednakże należy odnotować, że w roku 2004 przemysł wspólnotowy poniósł taką szkodę.

7.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

Zapasy

	2001	2002	2003	2004	OD
W tys. par	2 188	2 488	2 603	2 784	2 503
Wskaźnik: 2001 = 100	100	114	119	127	114

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na kwestionariusz.

- (199) Jak już wspomniano, uważa się, iż zapasy mają niewielki wpływ na sytuację wspólnotowego przemysłu obuwniczego do celów określenia szkody, ponieważ produkcja odbywa się na zamówienie. W teorii zapasy nie są zatem utrzymywane, lecz wynikają wyłącznie z dokonanych zamówień, które nie zostały jeszcze dostarczone oraz/lub fakturowane. Opierając się na tym założeniu, stwierdza się, że poziom zapasów początkowo podniósł się w latach 2001 i 2004 o 27 %, a następnie spadł pod koniec OD. Spadek ten w trakcie OD również należy rozpatrywać w kontekście sezonowości sektora. W rzeczywistości oczekuje się, że poziom zapasów jest wyższy w grudniu niż na koniec pierwszego kwartału roku, tzn. w tym przypadku na koniec OD.

Ceny sprzedaży

	2001	2002	2003	2004	OD
EUR/para	19,7	19,3	18,5	18,6	18,2
Wskaźnik: 2001 = 100	100	98	94	95	92,5

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na kwestionariusz.

- (200) W badanym okresie średnia jednostkowa cena sprzedaży stale spadała. Ogólnie spadek wyniósł 7,5 %. Spadek cen przemysłu wspólnotowego może wydawać się ograniczony, szczególnie w porównaniu z wynoszącym 30 % spadkiem cen dumpingowego przywozu w badanym okresie. Należałoby go jednak rozpatrywać w kontekście faktu, że obuwie jest produkowane na zamówienie, a tym samym nowe zamówienia są zabezpieczane tylko wtedy, jeśli stosowny poziom cen pozwala przynajmniej na osiągnięcie progu rentowności. W tym zakresie odsyła się do poniższej tabeli pokazującej, że w trakcie OD przemysł wspólnotowy nie mógł dalej obniżać swoich cen bez ponoszenia strat.

Przepływy pieniężne, rentowność i zwrot z inwestycji

	2001	2002	2003	2004	OD
Przepływy pieniężne (w tys. EUR)	13 943	10 756	8 575	10 038	4 722
Wskaźnik: 2001 = 100	100	77	61	72	34
% zysku z obrotów netto	1,6 %	1,8 %	0,2 %	1,8 %	0,5 %
Zwrot z inwestycji	6,1 %	7,3 %	1,0 %	8,2 %	2,3 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na kwestionariusz.

- (201) Powyższe wskaźniki zwrotu potwierdzają sytuację opisaną w motywie 190 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i pokazują wyraźne osłabienie sytuacji finansowej przedsiębiorstw w badanym okresie. Przypomina się, że ogólne pogorszenie sytuacji było szczególnie widoczne w OD i wskazuje znaczące niekorzystne zmiany w pierwszym kwartale 2005 r., tzn. ostatnim kwartale OD. W rzeczywistości już niski poziom rentowności na początku badanego okresu dalej gwałtownie się obniżał.

- (202) Ze względu na brak jakichkolwiek nowych uzasadnionych informacji lub argumentów w tym względzie potwierdza się niniejszym ustalenia dokonane w motywach 191 do 193 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (203) Ogólny zysk pozostał na niskim poziomie w całym badanym okresie i podkreśla on podatność tych MSP na zagrożenia finansowe. Jak szczegółowo przedstawiono poniżej, zysk osiągnięty w badanym okresie, a szczególnie podczas okresu objętego dochodzeniem, kształtuje się na znacznie niższym poziomie niż normalny zysk, jaki przemysł mógłby uzyskać w normalnych okolicznościach.

Zdolność do pozyskiwania kapitału

- (204) Dochodzenie wykazało, że na wymagania kapitałowe kilku producentów wspólnotowych negatywnie wpłynęła ich trudna sytuacja finansowa. Podkreśla to dynamika poziomu ich zysków, a szczególnie pogorszenie sytuacji w zakresie przepływów pieniężnych. Jak wyjaśniono wyżej, stosunkowo małe i średniej wielkości przedsiębiorstwa nie zawsze są w stanie dostarczyć wystarczających gwarancji bankowych i mogą mieć trudności w obliczu znaczących nakładów finansowych, które wynikałyby z niestabilnej sytuacji finansowej.

Inwestycje

	2001	2002	2003	2004	OD
W tys. EUR	8 836	11 184	6 522	4 403	4 028
Wskaźnik: 2001 = 100	100	127	74	50	46

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na kwestionariusz.

- (205) Trendy inwestycyjne opisane w motywie 194 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych znajdują swoje potwierdzenie w powyższej tabeli. Między rokiem 2001 a OD o ponad 50 % obniżył się poziom inwestycji, na które zdecydowały się przedsiębiorstwa. Spadek poziomu inwestycji należy rozpatrywać w związku z pogorszeniem się sytuacji finansowej producentów wspólnotowych włączonych do próby.

Płace

	2001	2002	2003	2004	OD
Średnie wynagrodzenie na osobę (EUR)	14 602	15 933	18 021	17 610	17 822
Wskaźnik: 2001 = 100	100	109	123	121	122

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi na kwestionariusz.

- (206) Trendy przedstawione w motywie 196 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dotyczące wynagrodzenia, potwierdza powyższa tabela. Ze względu na brak jakichkolwiek nowych informacji potwierdza się te trendy.

7.4. Wnioski zainteresowanych stron

- (207) Kilku producentów eksportujących twierdziło, że marża zysku przemysłu wspólnotowego była decydującym wskaźnikiem szkodliwości sytuacji wynikającej ze szkody wspólnotowej. W szczególności twierdzono, że ponieważ marża zysku zastosowana na etapie tymczasowym w celu ustalenia poziomu usuwającego szkodę (tj. 2 % – patrz: motyw 284 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych) była zgodna z tą uzyskaną przez kilka indywidualnych przedsiębiorstw objętych próbą, to fakt ten wskazywał, że nie były one poszkodowane w odniesieniu do tego wskaźnika.

- (208) Zgodnie z treścią motywu 292 w następstwie kolejnej analizy fakt ten stracił znaczenie, ponieważ marża zysku została skorygowana do 6 %, odzwierciedlając tym samym w sposób bardziej odpowiedni możliwą do uzyskania przez wspólnotowych producentów obuwia marżę zysku w sytuacji braku dumpingu wyrządzającego szkodę. Na tej podstawie rentowność przemysłu wspólnotowego wyraźnie obniżyła się w badanym okresie, w OD rentowność spadła aż do poziomu 0,5 %. Co więcej, analiza szkody jest przeprowadzana na poziomie przemysłu wspólnotowego lub jego próby, a nie indywidualnie na poziomie przedsiębiorstw objętych definicją przemysłu wspólnotowego.
- (209) Różne zainteresowane strony argumentowały, że zastosowane do analizy szkody wskaźniki były niewiarygodne lub niewłaściwe. Twierdziły one, że wskaźniki ekonomiczne nie zostały zweryfikowane i były niewiarygodne ponieważ – wobec rzekomego braku współpracy – nie odnosiły się do właściwego przemysłu wspólnotowego. W odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych twierdzono, że w świetle ograniczonej wielkości próby wskaźniki te nie są reprezentatywne. Wreszcie, dokonano odniesienia do różnych trendów obserwowanych pomiędzy wskaźnikami szkody ustalonymi na poziomie makroekonomicznym i mikroekonomicznym.
- (210) Po pierwsze, jeśli chodzi o fakt, że wskaźniki makroekonomiczne nie zostały zweryfikowane, przypomina się, że zgodnie z rozporządzeniem w sprawie cel tymczasowych o przeprowadzeniu wizyty weryfikującej decyduje Komisja, stąd nie istnieje zobowiązanie prawne do przeprowadzenia wizyt weryfikujących w każdym przypadku. W rzeczywistości w art. 16 rozporządzenia podstawowego określono jedynie, że Komisja przeprowadza wizyty weryfikujące, gdy uznaje to za właściwe. W związku z powyższym ten wniosek został odrzucony. Dodatkowo, czynniki te zostały w miarę możliwości sprawdzone metodą krzyżową, a odpowiednie krajowe stowarzyszenia wspólnotowego przemysłu obuwniczego dostarczyły informacji ogólnych.
- (211) Po drugie, biorąc pod uwagę powyższe wnioski dotyczące definicji przemysłu wspólnotowego oraz reprezentatywność próby, stwierdzenia odnoszące się do tych kwestii także zostały odrzucone. Dodatkowo, zgodnie z powyższym, mając na względzie spójność, ustanawia się tylko jeden zestaw wskaźników szkody, makroekonomicznych lub mikroekonomicznych, na potrzeby wniosków ostatecznych. Ostatecznie należy zauważyć, że nawet jeśli trendy ustalone na początkowym etapie, zarówno na poziomie makroekonomicznym, jak i mikroekonomicznym, nie przebiegały zawsze dokładnie według tego samego schematu, nie były one również znacząco różne.
- (212) Wreszcie, zainteresowane strony twierdziły również, że nie wszystkie czynniki szkody wskazują na szkodę, to znaczy, że na indywidualnym poziomie nie można stwierdzić żadnej szkody w odniesieniu do przedsiębiorstw wybranych do próby. Pierwsze stwierdzenia muszą zostać odrzucone z tej przyczyny, że zgodnie z rozporządzeniem podstawowym żaden ze wskaźników szkody nie musi koniecznie dawać rozstrzygających wytycznych. Co do faktu, że indywidualna sytuacja niektórych producentów nie wskazywała na szkodę, podkreśla się, że nie jest to istotne, ponieważ zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego analiza szkody jest przeprowadzana na poziomie przemysłu wspólnotowego lub jego próby, a nie na poziomie poszczególnych przedsiębiorstw włączonych w definicję przemysłu wspólnotowego.

8. WNIOSEK DOTYCZĄCY SZKODY

- (213) Na podstawie powyższego wstępny wniosek stwierdzający, iż przemysł wspólnotowy doznał istotnej szkody w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zostaje potwierdzony.
- (214) W bardziej szczegółowym ujęciu, potwierdza się, że na poziomie wskaźników makroekonomicznych, tj. poziomie całego przemysłu wspólnotowego, szkoda wystąpiła głównie w postaci spadku wielkości sprzedaży i udziału w rynku. Ponieważ obuwie jest produkowane na zamówienie, miało to także bezpośredni negatywny wpływ na poziom produkcji i zatrudnienie we Wspólnocie.

- (215) Ponadto potwierdza się także, że w odniesieniu do aspektów mikroekonomicznych sytuacja jest w znacznym stopniu szkodliwa. Na przykład przedsiębiorstwa włączone do próby osiągnęły najniższy możliwy poziom zysków w 2003 r., który można jednakże częściowo przypisać wcześniejszym stosunkowo intensywnym działaniom inwestycyjnym (wpływ amortyzacji na rentowność). Jednakże następnie poziom ich zysków obniżył się, mimo znacznego ograniczenia inwestycji, i w rzeczywistości podczas OD był na najniższym poziomie w badanym okresie, z wyjątkiem roku 2003, tj. o wiele poniżej akceptowalnego poziomu, a ze względu na brak innych czynników wyjaśniających, takich jak znacznie wcześniejsze inwestycje, wyraźnie powodował znaczną szkodę. Podobnie, również przepływy pieniężne wykazywały niebezpieczny trend spadkowy i osiągnęły najniższy poziom w OD, poziom, który może być jedynie opisany jako powodujący istotną szkodę. Przedsiębiorstwa objęte próbą, podczas OD, nie miały już możliwości dalszego obniżania poziomu cen bez ponoszenia strat. W przypadku stosunkowo małych i średnich przedsiębiorstw nie były one w stanie ponosić strat przez dłuższy okres bez konieczności zaprzestania działalności. W ogólnym ujęciu, chociaż przed 2004 r. sytuacja przemysłu wspólnotowego może jedynie zostać uznana za przynoszącą szkodę, od 2004 r. przemysł wspólnotowy wyraźnie ponosił istotną szkodę.

F. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. WPŁYW PRZYWOZU PO CENACH DUMPINGOWYCH

- (216) Udział w rynku przemysłu wspólnotowego i krajów, których dotyczy postępowanie, włączając rynek obuwia dziecięcego, kształtował się następująco:

	2001	2002	2003	2004	OD
Kraje, których dotyczy postępowanie	9,3 %	11,5 %	16,3 %	19,1 %	23,2 %
Przemysł wspólnotowy	26,5 %	23,2 %	21,7 %	19,0 %	17,7 %

- (217) Niektóre zainteresowane strony podważały wniosek Komisji, że istnieje wystarczająca zbieżność w czasie pomiędzy wzrostem udziału w rynku przywozu po cenach dumpingowych a spadkiem udziału przemysłu wspólnotowego w rynku. Wskazywały one na fakt, że jeśli przywóz chiński i wietnamski osiągnął największy wzrost pod względem udziału w rynku, przemysł wspólnotowy doświadczył mniejszego spadku w udziale w rynku, i na odwrót. Twierdzi się ponadto, że udział w rynku skarżących nie został przejęty przez kraje, których dotyczy postępowanie, mając na uwadze to, jak kształtowały się zmiany udziałów w rynku państw trzecich.
- (218) Zrzeszenie importerów twierdziło ponadto, że przywóz po cenach dumpingowych z krajów, których dotyczy postępowanie, nie wyrządził szkody przemysłowi wspólnotowemu w świetle tego, że przywożone obuwie nie konkuruje z obuwem produkowanym we Wspólnocie.
- (219) W odniesieniu do zbieżności w czasie, uznaje się, że w analizie związku przyczynowego idealna korelacja pomiędzy postępowaniem przywozu po cenach dumpingowych a sytuacją przemysłu wspólnotowego nie jest wymagana. Rzeczywiście, ustaloną i uznaną prawnie praktyką jest to, że tak jak w niniejszej sprawie, zwykle wystąpienie znaczącego wzrostu wielkości przywozu po cenach dumpingowych, który podciął ceny przemysłu wspólnotowego, równoległe ze wzrostem niestabilności sytuacji przemysłu wspólnotowego, wyraźnie wskazuje na związek przyczynowy. W niniejszej sprawie, jak wyraźnie ustalono w motywach 203 do 209 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, taka zbieżność w czasie niezaprzeczalnie nastąpiła. Co więcej, zbieżność przesunięcia w udziale w rynku między rokiem 2003 a 2004 jest prawie symetryczna. Dodatkowo, fakt, że wzrost udziału przywozu po cenach dumpingowych w rynku był przy okazji w badanym okresie wyższy niż strata udziału przemysłu wspólnotowego w rynku, wskazuje po prostu na to, że wzrost poziomu przywozu po cenach dumpingowych nie miał jedynie miejsca kosztem przemysłu wspólnotowego, ale także kosztem innych uczestników na rynku wspólnotowym.

- (220) Twierdzenie, że przywożone obuwie nie stanowi konkurencji dla obuwia produkowanego we Wspólnocie, zostało także odrzucone na podstawie wyżej przedstawionego wniosku dotyczącego definicji produktu objętego postępowaniem i produktu podobnego, zgodnie z którym obuwie przywożone z krajów, których dotyczy postępowanie, konkuruje na wszystkich poziomach, tzn. we wszystkich asortymentach i typach z obuwem produkowanym i sprzedawanym przez przemysł wspólnotowy, i że ich kanały sprzedaży są ogólnie takie same. Co więcej, dochodzenie wyraźnie wykazało, że producenci i eksporterzy wspólnotowi konkurują ze sobą pod względem sprzedaży na rynku wspólnotowym.
- (221) Ze względu na brak dalszych uwag niniejszym potwierdza się wnioski zawarte w motywie 209 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych: przywóz po cenach dumpingowych odegrał rozstrzygającą rolę w poniesieniu przez przemysł wspólnotowy znacznej szkody.

2. WPŁYW INNYCH CZYNNIKÓW

2.1. Uwagi zainteresowanych stron

- (222) W następstwie nałożenia środków tymczasowych różne zainteresowane strony twierdziły, że poniesiona istotna szkoda spowodowana była przez inne czynniki. Strony te nawiązywały do wniosków, które zostały już przedstawione na wcześniejszym etapie i które uwzględniono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Dokładniej, twierdzenia te dotyczyły wyników osiągniętych w wywozie przez przemysł wspólnotowy, przywozu z innych państw trzecich, skutku zniesienia kontyngentów na przywóz z Chin, skutku wahań kursu wymiany, przemieszczenia się producentów wspólnotowych oraz rzekomego strukturalnego braku konkurencyjności przemysłu wspólnotowego. Nie zostały dostarczone jednakże żadne nowe argumenty, w związku z tym główne wnioski przedstawione w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych są wyjaśnione/szerzej omówione poniżej, o ile występuje taka konieczność.

2.2. Wyniki osiągnięte w wywozie przez przemysł wspólnotowy

- (223) Niektóre zainteresowane strony powtarzały we wniosku swoje stwierdzenia, że słaba sytuacja gospodarcza przemysłu obuwniczego Wspólnoty była spowodowana pogorszeniem się jego wyników osiągniętych w wywozie.
- (224) W tym względzie należy zauważyć, że każde rzekome pogorszenie się wyników osiągniętych w wywozie, o ile ma miejsce, nie ma żadnego wpływu na większość wyżej analizowanych wskaźników, takich jak wielkość sprzedaży, udział w rynku i obniżenie cen, ponieważ czynniki te zostały ustalone na poziomie sprzedaży we Wspólnocie. Przedstawione dane liczbowe dotyczyły całkowitej produkcji, ponieważ nie można było dokonać rozróżnienia między towarami przeznaczonymi na rynek wspólnotowy a towarami sprzedawanymi poza Wspólnotą. Ze względu na to, że produkcja obuwia odbywa się na zamówienie, spadek sprzedaży na rynku wspólnotowym nieuchronnie przełoży się na spadek produkcji, a biorąc pod uwagę fakt, że znaczna większość produkcji jest przeznaczona do sprzedaży na rynku wspólnotowym, wstępny wniosek, że większa część spadku produkcji wynika ze szkody poniesionej na rynku wspólnotowym, jest potwierdzona.
- (225) W rzeczywistości, podczas badanego okresu spadek sprzedaży na rynku wspólnotowym (- 34 %) odpowiada spadkowi produkcji w tym samym okresie (- 33 %).
- (226) Stwierdzenie to zostało więc odrzucone i ostatecznie uznaje się, że wyniki osiągnięte w wywozie przez przemysł wspólnotowy nie spowodowały istotnej szkody.

2.3. Przywóz z innych państw trzecich

(227) Przywóz z państw trzecich, obejmujący obuwie dziecięce, kształtował się następująco:

Udział w rynku	2001	2002	2003	2004	IP	Współczynnik zmienności 2001 r./OD (p.p. %)
Rumunia	5,7 %	7,1 %	7,5 %	7,0 %	6,9 %	+ 1,2
Indie	3,6 %	4,5 %	4,9 %	5,9 %	5,7 %	+ 2,1
Indonezja	2,7 %	2,4 %	2,0 %	2,0 %	2,0 %	- 0,7
Brazylia	1,2 %	1,4 %	1,7 %	2,2 %	2,5 %	+ 1,3
Makau	1,2 %	1,7 %	2,2 %	3,2 %	2,4 %	+ 1,2
Tajlandia	1,0 %	1,0 %	1,2 %	1,3 %	1,3 %	+ 0,3
Inne kraje	9,0 %	10,7 %	10,9 %	12,5 %	11,5 %	+ 2,5

Średnie ceny (EUR/para)	2001	2002	2003	2004	IP	Współczynnik zmienności 2001/OD
Rumunia	13,8	14,6	14,8	15,0	14,9	+ 8 %
Indie	11,3	11,3	10,3	10,2	10,2	- 10 %
Indonezja	11,2	10,4	9,8	8,6	8,7	- 23 %
Brazylia	16,8	15,7	13,5	13,0	12,6	- 25 %
Makau	12,9	11,5	10,6	10,2	10,5	- 18 %
Tajlandia	14,4	12,9	11,8	11,4	11,2	- 22 %
Inne kraje	14,8	14,3	13,6	12,4	12,7	- 14 %

(228) Należy odnotować, że żaden z wymienionych w powyższej tabeli krajów, w wierszu dotyczącym „innych krajów” (ogółem ponad 150 różnych krajów), nie reprezentował więcej niż 2 % ogółu przywozu wspólnotowego podczas OD.

(229) W związku z tym można potwierdzić, że żaden z wymienionych wyżej krajów osobno nie zwiększył znacząco swojego udziału w rynku w badanym okresie, że bezwzględny poziom ich udziału w rynku utrzymał się znacznie poniżej poziomu krajów, których dotyczy postępowanie, i że różnie kształtowała się ich dynamika rozwoju. W odniesieniu do cen, powinny być one postrzegane w świetle wyżej przedstawionych zmian wielkości przywozu, a także w powiązaniu z faktem, że zmalały one w mniejszym stopniu w porównaniu z cenami krajów, których dotyczy postępowanie, a w szczególności bezwzględny poziom ich cen w całym badanym okresie utrzymywał się – z jednym wyjątkiem – średnio znacznie powyżej poziomu cen dumpingowego przywozu.

(230) Z powyższych względów uznaje się ostatecznie, że przywóz z innych państw trzecich nie miał istotnego negatywnego wpływu na sytuację przemysłu wspólnotowego.

2.4. Wahania kursu wymiany

(231) Różni producenci eksportujący i importerzy wielokrotnie powtarzali, że szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy została spowodowana wzrostem wartości euro w stosunku do USD, co doprowadziło do znaczących spadków cen importowych.

(232) Nie zostały podane żadne nowe argumenty, odsyła się zatem do motywów 220 do 225 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Należy także odnotować, że nawet w przypadku przyjęcia faktu, że wahania kursu wymiany wywarły wpływ na ceny importowe, sama wielkość przywozu objętego postępowaniem była tak znacząca, że wyrządziła istotną szkodę przemysłowi wspólnotowemu.

2.5. Zniesienie kontyngentów

(233) Nie przedstawiono żadnych nowych twierdzeń w tym zakresie. Należy jednakże odnotować, że dynamika przywozu podczas ostatniego kwartału OD mogła rzeczywiście spowodować zwiększenie szkodliwego wpływu wyrażanego przez przywóz po cenach dumpingowych.

2.6. Skarżący nie przeprowadzili modernizacji, są bardzo rozproszeni i mają duże koszty pracy

- (234) Nie przedstawiono żadnych nowych uwag w tym zakresie. Należy jednakże odnotować, że marginesy dumpingu są stosunkowo wysokie (tj. nawet wyższe niż marginesy podcięcia). Innymi słowy, objęty postępowaniem wywóz po cenach dumpingowych konkuruje z przemysłem wspólnotowym nie na poziomie naturalnej przewagi, ale wskutek praktyk, które podlegają zaskarżeniu na podstawie międzynarodowych przepisów handlowych. Na poziomie niedumpingowym, ceny przywozu objętego postępowaniem byłyby znacznie wyższe, a przemysł wspólnotowy miałby o wiele silniejszą pozycję pod względem konkurencyjności, by stawić czoła temu przywózowi.

2.7. Przeniesienie produkcji przemysłu obuwniczego WE

- (235) Różni producenci eksportujący i jedno ze zrzeszeń importerów twierdzili, że w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych nie uwzględniono w wystarczającym stopniu skutków, jakie na sytuację przemysłu wspólnotowego wywarło przenieszenie się producentów WE.
- (236) Poddawali oni szczególnej krytyce dane liczbowe przedstawione w motywie 171 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, odnoszące się do całego wspólnotowego sektora obuwniczego, uzasadniając, że liczby te obejmują dane odnoszące się do producentów wspólnotowych, którzy przenieśli swoją produkcję w inne miejsce. W tym zakresie odsyła się do powyższego motywu potwierdzającego, że motywy 169 do 173 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych były zamieszczone jedynie dla informacji, zatem nie były one istotne z prawnego punktu widzenia w kontekście ostatecznych wniosków dotyczących szkody. W związku z tym potwierdza się, że ci producenci, którzy w pełni przenieśli swoją produkcję poza obszar Wspólnoty, nie są objęci definicją przemysłu wspólnotowego i w związku z tym zakres, w jakim przedsiębiorstwa te wyrządziłyby szkodę przemysłowi wspólnotowemu, podlega analizie łącznie z wpływem wywieranym przez przywóz z innych państw trzecich.
- (237) Jeżeli chodzi o te przedsiębiorstwa, które jedynie częściowo przenieśli swoją produkcję poprzez dokonywanie zakupów obuwia również ze źródeł pozawspólnotowych, przypomina się, że analiza szkody przeprowadzona została wyłącznie w odniesieniu do danych dotyczących produkcji własnej tych przedsiębiorstw we Wspólnocie. W związku z tym zakres, w jakim zakupy obuwia ze źródeł pozawspólnotowych mógł również spowodować szkodę, powinien być również postrzegany w świetle analizy przywozu z innych państw trzecich.
- (238) Wreszcie, w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które zwiększyły lub rozpoczęły przywóz części obuwia

(np. cholewek) do Wspólnoty, przywóz ten nie może – z powodów wyjaśnionych powyżej – być uważany za przywóz, który w negatywny sposób wpłynął na wielkość wskaźników szkody, takich jak produkcja, sprzedaż, rentowność itd. Prawdą jest, jak utrzymują niektóre zainteresowane strony, że mógł on doprowadzić do obniżenia poziomu zatrudnienia we Wspólnocie, lecz należy również postrzegać go jako akt samoobrony przedsiębiorstw, które stanęły w obliczu znacznego wzrostu przywozu po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wynikający raczej z istnienia dumpingu, a nie będący szkodą wyrządzoną samemu sobie.

3. WNIOSEK DOTYCZĄCY ZWIĄZKU PRZYCZYNOWEGO

- (239) W związku z tym stwierdzenia zainteresowanych stron zostały odrzucone, a ustalenia i wnioski rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych potwierdzone.
- (240) W związku z tym uznaje się ostatecznie, że przywóz po cenach dumpingowych pochodzący z krajów, których dotyczy postępowanie, wyrządził znaczną szkodę przemysłowi wspólnotowemu w znaczeniu art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i biorąc pod uwagę analizę, na podstawie której odpowiednio rozróżniono i oddzielono skutki wszystkich znanych czynników wpływających na sytuację przemysłu wspólnotowego od skutków szkody spowodowanej przywozem po cenach dumpingowych, te pozostałe czynniki jako takie nie zmieniły faktu, że oszacowana znaczna szkoda musi być przypisana przywózowi po cenach dumpingowych.

G. INTERES WSPÓLNOTY

- (241) Dokonano analizy kwestii, czy w świetle uwag oraz/lub dodatkowych informacji dostarczonych przez zainteresowane strony w następstwie wprowadzenia rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych wstępny wniosek, że interes Wspólnoty wymagał interwencji w celu przeciwdziałania dumpingowi wyrządzającemu szkodę, powinien zostać zmieniony.

1. INTERES PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

- (242) Niektórzy importerzy i producenci eksportujący argumentowali, że nałożenie środków nie będzie w interesie przemysłu wspólnotowego. Opierano się na twierdzeniach, że produkcja skarżących uzupełnia przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie, że skutkiem nałożenia środków antydumpingowych będzie znaczne przesunięcie przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie, do innych państw trzecich i że w konsekwencji przyczyną szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy nie będzie dumping oraz że skarżący tracili udział w rynku na przestrzeni wielu lat rzekomo z powodu czynników innych niż dumping.

- (243) Należy po pierwsze zauważyć, że rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych i powyższa analiza wyraźnie stwierdzają występowanie dumpingu wyrządzającego szkodę przemysłowi wspólnotowemu, która w roku 2004 kwalifikowała się jako znaczna szkoda poniesiona z powodu praktyk dumpingowych ze strony krajów, których dotyczy postępowanie. W związku z tym oczekuje się w zasadzie, że usunięcie znacznej szkody spowodowanej dumpingiem będzie w interesie przemysłu wspólnotowego.
- (244) Twierdzenie, że produkcja skarżących zaledwie uzupełnia ten przywóz, zostało odrzucone w świetle powyższych wniosków, zgodnie z którymi produkt objęty postępowaniem konkuruje z produktem podobnym produkowanym i sprzedawanym we Wspólnocie. Fakt, że przedstawiciele przemysłu wspólnotowego wnieśli skargę przeciwko przywozowi produktu objętego postępowaniem, sugeruje ponadto, że produkty wytwarzane we Wspólnocie i produkty przywożone z krajów, których dotyczy postępowanie, konkurują ze sobą.
- (245) Uwagi dotyczące przemieszczenia się przywozu przedstawiono już wcześniej, odsyła się zatem do motywu 241 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym stwierdzono, że fakt, iż importerzy mogą zmieniać dostawców na dostawców z innych krajów, nie jest oczywiście ważnym powodem niepodjęcia działań przeciwko dumpingowi wyrządzającemu znaczną szkodę i że nie sposób jest z góry przewidzieć stopnia takiej ewentualnej zmiany ani warunków tego przywozu, tj. czy odbywałby się on po cenach dumpingowych, czy też nie.
- (246) W odniesieniu do ostatniego twierdzenia odsyła się do powyższej analizy związku przyczynowego, w ramach której badano wpływ czynników innych niż dumping. W każdym razie oczywiste jest, że spadek wielkości produkcji wspólnotowego przemysłu obuwniczego, a tym samym spadek udziału w rynku został przyspieszony przez pojawienie się przywozu po cenach dumpingowych. Sytuacja ta ma miejsce w warunkach występowania stabilnej konsumpcji we Wspólnocie.
- (247) Ze względu na brak dalszych uzasadnionych uwag potwierdza się wstępne ustalenia i stwierdza ostatecznie, że nałożenie środków antidumpingowych pozwoliłoby przemysłowi wspólnotowemu na przewyciężenie skutków stwierdzonego dumpingu wyrządzającego znaczną szkodę.
2. INTERES INNYCH PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH
- 2.1. **Interes konsumentów**
- (248) Podobnie jak na etapie tymczasowym, po opublikowaniu informacji dotyczących nałożenia środków tymczasowych nie otrzymano żadnych opinii organizacji konsumenckich. Należy zatem uznać, że wstępny wniosek, zgodnie z którym nałożenie środków ostatecznych miałyby jedynie marginalny wpływ na ceny konsumenckie obuwia skózanego, nie został podważony przez żadne zrzeczenie reprezentujące interes konsumentów.
- (249) Niektórzy producenci eksportujący twierdzili, że nie zgadzają się z ustaleniami dotyczącymi ograniczonego wpływu środków na konsumentów i że te środki przyniosłyby w rezultacie poważny wzrost kosztów ponoszonych przez gospodarstwa domowe.
- (250) Importerzy argumentowali także, że ceny konsumenckie wzrosną w wyniku środków ostatecznych i że wzrost ten może nawet osiągnąć poziom cła *ad valorem*. Ten wniosek opiera się na twierdzeniu, że importerzy zazwyczaj nakładają swoje marże na cenę przywożonych produktów, włącznie z cłami, w związku z tym narzucaliby marżę, między innymi, również na cła antidumpingowe. Z drugiej strony, niektórzy importerzy wnosili jednakże, że nie będą oni w stanie przenieść ceł na konsumentów, ponieważ to konsumenci ustalają poziom cen i że konsumenci nie kupią danego rodzaju obuwia powyżej określonej ceny.
- (251) Po pierwsze, producenci eksportujący nie są właściwi do wysuwania uwag na temat interesu Wspólnoty na mocy obowiązujących przepisów prawa. Ich uwagi zostały jednakże poddane analizie na potrzeby argumentacji. Należy podkreślić, że strony te nie zgodziły się z ustaleniami Wspólnoty dotyczącymi wpływu środków na konsumentów, jednakże nie przedłożyły żadnych konkretnych danych lub informacji na poparcie swoich twierdzeń. Zamiast tego, jak przedstawiono powyżej, przedstawili nawet sprzeczne oświadczenia, twierząc, że cła byłyby albo w całości przenoszone na konsumentów (tym bardziej, poprzez stosowanie narzutu także na cło), albo że przeniesienie skutku ceł będzie zupełnie niemożliwe. Ich twierdzenia zostały w związku z tym uznane za niewystarczające do zmiany wstępnych ustaleń.
- (252) Dodatkowo, niektórzy producenci eksportujący twierdzili, że nałożenie środków w sposób znaczny ograniczy wybór konsumenta. Argumentowali oni, że pewne rodzaje obuwia skózanego produkowane są jedynie w Chinach i Wietnamie, że cła antidumpingowe spowodowałyby decyzję o zaprzestaniu produkcji określonych rodzajów obuwia i że wspólnotowi producenci nie mieliby możliwości dostarczania tego rodzaju obuwia na rynek wspólnotowy.

- (253) Zarzuty o ograniczeniu wyboru obuwia padały już wcześniej i zostały omówione w motywie 246 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Dodatkowo, twierdzenie, że zaprzestano by produkcji określonych rodzajów obuwia i że producenci wspólnotowi nie mieliby wystarczających możliwości, aby zastąpić rzekome braki, nie zostało poparte jakimikolwiek obiektywnymi faktami lub dowodami i w związku z tym zostało odrzucone.
- (254) Ostatecznie wyłączenie obuwia dziecięcego zostało poddane ponownemu rozpatrzeniu z uwzględnieniem argumentów przedstawionych przez przemysł wspólnotowy.
- (255) Chociaż wyłączenie to zostało na ogół przyjęte z zadowoleniem przez eksportujących producentów i importerów, wobec braku reakcji ze strony jakiegokolwiek organizacji konsumenckiej, nie otrzymano żadnych dalszych dowodów lub potwierdzenia wskazującego, że skutek nałożenia środków na obuwie dziecięce byłby inny niż w odniesieniu do obuwia dla dorosłych.
- (256) Z drugiej strony, przemysł wspólnotowy zakwestionował wyłączenie obuwia dziecięcego z zakresu tymczasowych środków antydumpingowych, powołując się na fakt, że we Wspólnocie istnieje produkcja obuwia dziecięcego i że w odniesieniu do obuwia dziecięcego stwierdzono dumping wyrządzający szkodę.
- (257) Ostateczne ustalenia w odniesieniu do statusu obuwia dziecięcego w niniejszym postępowaniu skłaniają do następujących wniosków. Po pierwsze, dalsza analiza, prowadząca do ostatecznych ustaleń, wykazała, że obuwie dziecięce powinno być włączone do definicji produktu objętego postępowaniem, tj. że wszystkie rodzaje produktu objętego postępowaniem powinny być traktowane jako stanowiące jeden produkt i że w związku z tym w zasadzie środki antydumpingowe powinny stosować się do całości produktu objętego postępowaniem. Po drugie, argumenty, aby tymczasowo wyłączyć obuwie dziecięce z zakresu środków ze względu na interes Wspólnoty, jak przedstawiono w motywach 250 do 252 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, tj. o wiele częstsze wymienianie obuwia dziecięcego, a zatem większy wpływ finansowy środków antydumpingowych na sytuację finansową przeciętnej rodziny europejskiej, zostały poddane ponownej ocenie. W tym względzie ustalono, że średnie ceny importowe obuwia dziecięcego są, zgodnie z danymi statystycznymi Eurostatu, na ogół niższe niż ceny importowe obuwia dla dorosłych (ponad 33 %). W konsekwencji wpływ cła antydumpingowego *ad valorem* na obuwie dziecięce byłby proporcjonalnie niższy. Dodatkowo, ostateczne ustalenia prowadzą generalnie do niższych poziomów ceł ostatecznych niż środki

na etapie tymczasowym. Fakt ten sprawia, że środki wywierają mniejszy wpływ finansowy. Co więcej, jak wcześniej stwierdzono w motywie 249 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, za mało prawdopodobne uznaje się twierdzenie, że konsumenci będą musieli ponieść główny ciężar ewentualnych środków. Żadna zainteresowana strona nie dostarczyła jakichkolwiek uzasadnionych dowodów, które mogłyby poprzeć odmienny pogląd. W tym kontekście zauważa się, że organizacje konsumenckie nie przedstawiły w ogóle swoich uwag, co sugeruje, że wpływ środków – bez względu na to, czy dotyczy obuwia dziecięcego, czy obuwia dla dorosłych – nie stanowi w rzeczywistości powodu do obaw z punktu widzenia ich interesów. Biorąc pod uwagę powyższą analizę, oczywiste jest, że ostateczne wyłączenie obuwia dziecięcego ze środków nie mogło być uzasadnione. W rezultacie nie istnieją nieodparte dowody na potwierdzenie, w toku rozpatrywania środków ostatecznych mających na celu usunięcie znacznej szkody wyrządzonej praktykami dumpingowymi, że interesy konsumenta przeważają nad interesem przemysłu wspólnotowego.

- (258) Z tych powodów wniosek został przyjęty, zatem, biorąc pod uwagę powyższe, niniejszym potwierdza się, że nałożenie środków ostatecznych na produkt objęty postępowaniem, włącznie z obuwiem dziecięcym, nie byłoby sprzeczne z ogólnym interesem konsumenta.

2.2. Interes dystrybutorów/sprzedawców detalicznych

- (259) Przypomina się, że na etapie tymczasowym otrzymano od dystrybutorów/sprzedawców detalicznych lub organizacji dystrybutorów/sprzedawców detalicznych jedynie ograniczoną liczbę odpowiedzi. Jedną opinię otrzymano od konsorcjum sprzedawców detalicznych z jednego z państw członkowskich, natomiast odpowiedzi na kwestionariusz nadesłali trzej importerzy, którzy posiadają również własną sieć dystrybucyjną, w tym dwie sieci supermarketów. Tylko jedna z tych czterech stron przekazała uwagi będące następstwem nałożenia środków tymczasowych, a żadna opinia nie została przekazana dodatkowo przez indywidualnego dystrybutora lub sprzedawcę detalicznego.
- (260) Zrzeszenie importerów, które współpracowało w dochodzeniu od początku postępowania, zakwestionowało wniosek, że otrzymano jedynie ograniczoną liczbę opinii, uzasadniając to stwierdzeniem, że zrzeszenie to reprezentuje przedsiębiorstwa, które – oprócz wypełnianych przez siebie funkcji importerów – są także dystrybutorami i sprzedawcami detalicznymi. Twierdzono również, że przynajmniej dwóch członków zrzeszenia, mających swoją siedzibę w dwóch różnych państwach członkowskich, dostarczyło Komisji szczegółowych informacji.

- (261) Komisja uznaje, że wspomniane zrzeczenie reprezentuje przedsiębiorstwa, które czasami również posiadają własną sieć dystrybucyjną, a wniosek dotyczący liczby opinii powinien rzeczywiście zostać dopracowany w tym względzie. Niemniej, podstawową funkcją tych przedsiębiorstw jest przywóz obuwia. Zasadniczo jednak dystrybutorzy i sprzedawcy detaliczni nie przekazali Komisji – w celu oceny ich sytuacji gospodarczej, a także oszacowania, w jakim stopniu byłyby one dotknięte ewentualnymi środkami – precyzyjnych i możliwych do weryfikacji danych, innych niż te, które zostały dostarczone przez trzy wyżej wymienione przedsiębiorstwa. Głównie jedynie na podstawie takich informacji Komisja jest w stanie przeprowadzić szczegółową analizę.
- (262) Co się tyczy rzekomej współpracy dwóch członków zrzeczenia, należy wyjaśnić, że jeden z nich nie nadesłał odpowiedzi na kwestionariusz w przewidzianym terminie i nie mogły one być wykorzystane.
- (263) W swoim oświadczeniu zrzeczenie przekazało dane liczbowe i przykłady pokazujące potencjalny wpływ środków na importerów, którzy zajmują się także działalnością w zakresie sprzedaży detalicznej. Dane liczbowe były jednakże udostępnione długo po przekroczeniu terminu wyznaczonego do przekazywania danych i wydaje się, że dotyczą jedynie jednego przedsiębiorstwa – niewymienionego z nazwy – które najwyraźniej nie współpracowało podczas dochodzenia. Dane liczbowe, które nie mogły zostać w związku z tym potwierdzone, nie mogły być uwzględnione.
- (264) Zrzeczenie twierdziło ponadto, że z powodu swojej sytuacji finansowej importerzy, którzy zajmowali się także sprzedażą detaliczną, nie będą w stanie przenieść, nawet częściowo, podwyżki cen na konsumentów i że niektórzy sprzedawcy detaliczni, szczególnie ci, którzy zaopatrywali się wyłącznie w krajach, których dotyczy postępowanie, nie przetrwaliby nałożenia środków.
- (265) Argument, że przedsiębiorstwa nie byłyby w stanie przenieść wzrostu kosztów na konsumentów, przynajmniej częściowo, jest wyraźnie sprzeczny z twierdzeniami przedstawionymi przez różne strony, w tym z uwagami zrzeczenia importerów, że ceny konsumenckie wzrosną w wyniku nałożenia środków antidumpingowych. W oparciu o informacje zgromadzone podczas dochodzenia, i co potwierdzają wspomniane sprzeczne twierdzenia, można uznać, że bardzo prawdopodobne jest, że wpływ środków na cenę importową byłyby przynajmniej częściowo przerzucony na konsumentów. Naturalnie nie można wykluczyć tego, że jakiegokolwiek środki wpłynęłyby negatywnie na niektórych sprzedawców detalicznych, dokonujących przywozu bezpośrednio i wyłącznie z krajów, których dotyczy postępowanie. Należy jednakże przypomnieć, że analiza interesu Wspólnoty dokonywana jest na podstawie ogólnej, tj. w oparciu o przeciętną sytuację stron we Wspólnocie, których dotyczy postępowanie, w związku z tym nie można nigdy wykluczyć, że niektóre pojedyncze strony będą rzeczywiście dotknięte w inny sposób niż większość. W tym zakresie odsyła się do motywu 275 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym uznano, że środki mogą rzeczywiście mieć potencjalny negatywny wpływ na sytuację finansową niektórych importerów.
- (266) Wreszcie, zrzeczenie twierdziło, że Komisja jest w błędzie w swoim rozumieniu różnic pomiędzy kanałami sprzedaży detalicznej. W tym względzie zrzeczenie twierdziło, że niezależni sprzedawcy detaliczni nie są zaopatrywani jedynie przez hurtowników we Wspólnocie, ale także czasami sami dokonują przywozu i że wszyscy sprzedawcy detaliczni objęci próbą przez Komisję byli sprzedawcami znanych marek i dlatego analiza dokonana przez Komisję nie była odpowiednia.
- (267) Wobec braku szczegółowych informacji dotyczących sytuacji finansowej sprzedawców detalicznych i dystrybutorów Komisja przeprowadziła ogólną analizę sektora. Celem analizy była jedynie identyfikacja głównych kanałów dystrybucyjnych, struktury dystrybutorów i sprzedawców detalicznych w celu zbadania, jaki wpływ będą miały na nich środki. Nie można wykluczyć, że szczególna sytuacja pojedynczych dystrybutorów nie znajduje dokładnego odzwierciedlenia w analizie ogólnej. Dla informacji, należy zauważyć również, że opis i wnioski wyciągnięte w ramach przeprowadzonego dochodzenia odpowiadają również ustaleniom poprzedniego dochodzenia Komisji dotyczącego obuwia⁽¹⁾ i że nie dostarczono żadnych wskazówek mówiących o tym, że sytuacja dotycząca sektora dystrybucji obuwia zmieniła się od tego czasu.
- (268) W bardziej szczegółowym ujęciu, przepisy rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych określają w motywie 260, że niezależni sprzedawcy detaliczni są zazwyczaj zaopatrywani przez hurtowników we Wspólnocie. Nie można było wykluczyć takiej możliwości, że ci sprzedawcy detaliczni mają także inne źródła dostaw. W odniesieniu do twierdzenia o detalicznych sprzedawcach znanych marek Komisja nie skorzystała z próby, lecz zamiast tego poddała analizie wszystkie informacje udostępnione przez współpracujące strony. W tym zakresie należy także zauważyć, że w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych powołano się na brak współpracy ze strony sieci sprzedaży detalicznej znanych marek, tj. sieci detalicznych o znanej marce, które różnią się od sprzedawców markowego obuwia, z których w istocie jeden współpracował.

⁽¹⁾ Dz.U. L 60 z 28.2.1998, motywy 124 do 134.

(269) Nie zgłoszono żadnych kolejnych uwag, które zmieniłyby wnioski ustalone w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Zatem wniosek, zgodnie z którym wpływ ostatecznych środków na importerów i dystrybutorów najprawdopodobniej pozostanie ograniczony, co stwierdzono w motywie 264 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zostaje potwierdzony.

2.3. Interes niepowiązanych importerów we Wspólnocie

(270) Uwagi otrzymane od różnych zainteresowanych stron zostały poddane bardzo dokładnej analizie w takim zakresie, w jakim były właściwie uzasadnione, i zostały rozpatrzone poniżej.

(271) Niektórzy importerzy twierdzili, że biorąc pod uwagę ich marżę zysku, która jest mniejsza niż poziom cła antydumpingowego, nie byłoby oni w stanie przetrwać ceł antydumpingowych, chyba że mogliby dzielić to dodatkowe obciążenie z hurtownikami i sprzedawcami detalicznymi. Stwierdzono ponadto, że nie byłoby to możliwe, ponieważ hurtownicy i sprzedawcy detaliczni nie zaakceptowałyby podwyżki cen, lecz raczej zmieniliby dostawców na takich, którzy mogą dostarczać towar z pominięciem ceł antydumpingowych.

(272) Fakt, że marża zysku jest niższa niż poziom cła antydumpingowego, nie ma znaczenia. Rzeczywiście, podczas gdy poziom środków antydumpingowych wyraża się jako procent ceny importowej, marżę zysku wyraża się jako procent obrotu, czyli ceny sprzedaży. Mając na uwadze znaczne marże stosowane między sprzedażą a odsprzedażą, jest rzeczą oczywistą, że te dwie wielkości procentowe nie mogą być po prostu porównywane. Odnosząc się do stwierdzenia, że hurtownicy i sprzedawcy detaliczni nie zaakceptowałyby podwyżki ceny, ponownie podkreśla się, że jest ono sprzeczne z twierdzeniami wielu importerów, uważających że podwyżka ceny zostanie całkowicie przeniesiona na konsumentów, zatem także na dystrybutorów, i w związku z tym stwierdzenie to nie może zostać przyjęte. W każdym razie prawdą jest, że hurtownicy i sprzedawcy detaliczni mają możliwość zmienić dostawców na takich, którzy mogą dostarczać towar z pominięciem ceł antydumpingowych, także reprezentujących przemysł wspólnotowy, który tym samym odniósłby korzyści ze środków.

(273) Zrzeszenie importerów zakwestionowało opis dwóch kategorii importerów przedstawiony przez Komisję, twierdząc, że nie odzwierciedla on rzeczywistej sytuacji na rynku i że istotnymi elementami różnicującymi importerów są asortyment produktów i kanały sprzedaży. Twierdzono ponadto, że przy ocenie skutków

wprowadzenia środków istotna jest marża zysku netto, a nie marża.

(274) W tym względzie należy odnotować, że nie skorzystano z próby, że współpraca ze strony importerów była znacząca i że w związku z tym Komisja mogła wyciągnąć wnioski w oparciu o bardzo szczegółową podstawę opartą na faktach.

(275) Uznaje się, że asortyment produktów i kanały sprzedaży są rzeczywiście istotnymi elementami przy kategoryzacji importerów. Pod tym względem również te elementy zostały odpowiednio uwzględnione w analizie. W rzeczywistości Komisja dokonała zróżnicowania pomiędzy przedsiębiorstwami, które prowadzą działalność w górnym segmencie rynku, a importerami prowadzącymi działalność w dolnym segmencie rynku i rzeczywiście uznała, że te dwie kategorie importerów charakteryzują różny asortyment i kanały sprzedaży.

(276) Ponadto żadna z uwag przedstawionych przez zrzeszenie importerów nie uzasadniała zmiany wniosków, zgodnie z którymi w przypadku importerów prowadzących działalność w górnym segmencie rynku cło *ad valorem* ma umiarkowany wpływ w porównaniu z dużo wyższą ceną sprzedaży (tym samym zyskiem) i że w przypadku importerów prowadzących działalność w dolnym segmencie rynku cło *ad valorem* spowodowałoby jedynie umiarkowaną podwyżkę ceny bezwzględnej oraz że mając na uwadze poziom ich przeciętnej marży zysku, nałożone środki nie dotknęłyby ich w znacznym stopniu.

(277) W związku z powyższym potwierdza się wnioski przedstawione w motywach 265 do 275 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Potwierdza się zatem ostatecznie, że nie jest prawdopodobne, aby nałożenie środków miało znaczny negatywny wpływ na ogólną sytuację importerów we Wspólnocie, ale także, że takie nałożenie środków może mieć negatywny wpływ na niektórych importerów indywidualnych. Z drugiej strony nie oczekuje się, aby te negatywne skutki miały znaczący wpływ na ogólną sytuację finansową importerów.

2.4. Inne rozważania

(278) Twierdzono również, że środki nie leżały w interesie Wspólnoty, ponieważ Wietnam jest krajem rozwijającym się, który jest zmuszony dokonywać wywozu obuwia, ponieważ cła na przywóz z ChRL mogą zagrozić dobremu stosunkom gospodarczym z tym państwem, posiadającym potencjalnie duży rynek, a także ponieważ pracownicy wietnamscy i chińscy zostaliby poszkodowani w wyniku wprowadzenia takich środków.

(279) Zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego oraz zgodnie z powszechną praktyką instytucji wspólnotowych od momentu wejścia w życie obecnego rozporządzenia podstawowego tego rodzaju argumenty nie są przedmiotem analizy interesu Wspólnoty. Analiza interesu Wspólnoty jest analizą gospodarczą skupiającą się na skutkach gospodarczych wprowadzenia/niewprowadzenia środków antydumpingowych w odniesieniu do podmiotów gospodarczych we Wspólnocie. Nie jest ona narzędziem, poprzez które dochodzenia antydumpingowe mogą być wykorzystywane do ogólnych rozważań politycznych związanych z polityką zagraniczną, polityką rozwoju itd. Znajduje to również swoje potwierdzenie w wykazie stron, które przedstawiły swoje opinie zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego. Chociaż wykaz ten nie jest wyczerpujący (w niektórych postępowaniach również dostawcy surowców do produkcji produktu objętego postępowaniem wyrazili swoje uwagi, które zostały uwzględnione), na podstawie charakteru stron, o których mowa powyżej, można stwierdzić, że w badaniu interesu Wspólnoty poruszane są jedynie skutki gospodarcze w odniesieniu do stron we Wspólnocie. Jednocześnie, badanie interesu Wspólnoty nie jest jedynie analizą kosztów/korzyści w dosłownym sensie. Podczas gdy poszczególne interesy są oceniane, nie są one ważone względem siebie w równaniu matematycznym, nie tylko z uwagi na oczywiste trudności metodologiczne w ilościowym ujęciu każdego czynnika poprzez rozsądny margines bezpieczeństwa w dostępnym czasie, lecz również dlatego, że nie istnieje jeden powszechnie przyjęty model analizy kosztów/korzyści. Jest to również powód, dla którego art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego określa, że potrzeba przywrócenia efektywnej konkurencji wymaga szczególnej uwagi i że środków można nie stosować, w oparciu o przedstawione informacje, jeżeli ich zastosowanie nie leży w interesie Wspólnoty. Innymi słowy, na podstawie przepisów prawa uznaje się, że środki antydumpingowe wywierają negatywny wpływ na te strony, które są zazwyczaj przeciwne tym środkom. Środki mogłyby zostać uznane jako nieleżące w interesie Wspólnoty, jeżeli wywierałyby nieproporcjonalny wpływ na te strony.

(280) Na początku dochodzenia oraz na etapie tymczasowym Komisja poprosiła wszystkie strony o przedstawienie informacji dotyczących potencjalnego wpływu przyjęcia/nieprzyjęcia środków na te strony. Jak wyjaśniono szczegółowo na etapie tymczasowym, lecz również w niniejszym rozporządzeniu, nie otrzymano żadnych informacji wskazujących na takie nieproporcjonalne skutki. Nie istnieją żadne dokumenty w aktach sprawy, które nawet w bardzo ogólny sposób potwierdziłyby zarzut, że skutki gospodarcze ceł będą polegały na tym, że każde euro, które producenci europejscy mogą zyskać w wyniku ceł, może powodować utratę 8 EUR przez konsumentów i użytkowników, co utrzymywało jedno z państw członkowskich.

(281) Jeżeli chodzi o argument dotyczący podejmowania środków wobec krajów rozwijających się, stałą praktyką

Wspólnoty jest podejmowanie takich środków w równym stopniu przeciwko krajom rozwijającym się i rozwiniętym, jeżeli tylko jest to uzasadnione. Jeżeli chodzi o argument, że środki antydumpingowe mogą zagrozić dobrym stosunkom gospodarczym z ChRL, należy uznać, że gdyby argument ten rozwinąć według logicznego wyводу, działania antydumpingowe Wspólnoty byłyby uzależnione od tego, czy dane państwo trzecie grozi negatywnymi konsekwencjami w przypadku wprowadzenia środków. Ponadto takie podejście umożliwiłoby państwu trzeciemu zagrożenie negatywnymi konsekwencjami. Wreszcie, oba twierdzenia są sprzeczne z pojęciem instrumentu opartego na zasadach oraz dochodzenia *quasi-sądowego*.

(282) Twierdzono również, że jedno z państw członkowskich jest uzależnione od przywozu obuwia. Jednakże żaden dokument znajdujący się w aktach sprawy nie sugeruje, że dany przywóz może być dokonywany jedynie z dwóch krajów, których dotyczy postępowanie. Istnieją liczne źródła dostaw w obrębie Wspólnoty oraz w państwach trzecich nieobjętych niniejszym postępowaniem. Ponadto nadal może odbywać się przywóz z ChRL i Wietnamu, a skutki ceł nie powodują wykluczenia tego rynku.

(283) Podsumowując, ani obecnie obowiązujące przepisy prawa, ani wyniki dochodzenia nie uzasadniają niepodjęcia działań antydumpingowych z przyczyn wymienionych na początku niniejszej sekcji.

3. WNIOSEK DOTYCZĄCY INTERESU WSPÓLNOTY

(284) W powyższej analizie uwzględniono oraz – w razie konieczności – rozpatrzono uwagi przekazane przez różne zainteresowane strony. Uwagi te nie zmieniły jednakże wniosków przyjętych na etapie tymczasowym.

(285) W związku z tym ostatecznie potwierdza się, że:

— w interesie przemysłu wspólnotowego leży nałożenie środków, ponieważ oczekuje się, że środki te powstrzymają przynajmniej wysoki poziom przywozu po cenach dumpingowych, który, jak udowodniono, wywiera znaczący negatywny wpływ na sytuację finansową przemysłu wspólnotowego,

— konsumenci nie zostaną dotknięci skutkami środków antydumpingowych lub, jeśli w ogóle, to jedynie w bardzo ograniczonym zakresie,

— dystrybutorzy i sprzedawcy detaliczni mogą odnotować wzrost swoich cen zakupu produktów objętych postępowaniem, ale przy porównaniu ich z poniesionymi kosztami ogólnymi i ogólną sytuacją, stopień, w jakim zostaną dotknięci przez środki, nie będzie prawdopodobnie znaczący,

— średnio, importerzy będą w stanie dostosować się do nałożonych środków, jakkolwiek – w zależności od swojej konkretnej sytuacji – niektórzy z nich mogą faktycznie stanąć w obliczu pewnych niekorzystnych efektów, szczególnie ci, którzy są zaopatrywani wyłącznie w obuwie pochodzące z krajów, których dotyczy postępowanie,

— inne interesy, nawet gdyby zostały uwzględnione, nie są nadrzędne względem korzyści płynących z nałożenia środków antydumpingowych.

(286) W związku z tym, a także z drugiej strony, uważa się, że nałożenie środków, tzn. usunięcie dumpingu wyrządzającego znaczną szkodę, pozwoli przemysłowi wspólnotowemu na utrzymanie swojej działalności i zakończenie serii likwidacji i utraty miejsc pracy, która trwała w ostatnich latach, oraz że negatywny wpływ, jaki środki mogą mieć na pewne inne podmioty gospodarcze we Wspólnocie, nie będzie nieproporcjonalny w porównaniu ze wspomnianymi wpływami korzystnymi na przemysł wspólnotowy.

H. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

(287) Mając na uwadze wnioski dotyczące dumpingu, wynikającą z niego szkodę oraz interes Wspólnoty, należy nałożyć ostateczne środki na przywóz produktów objętych postępowaniem pochodzących z ChRL i Wietnamu.

1. POZIOM USUWAJĄCY SZKODĘ

(288) Poziom ostatecznych środków antydumpingowych powinien być wystarczający dla usunięcia znacznej szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu przez przywóz po cenach dumpingowych, bez przekroczenia ustalonych marginesów dumpingu. Przy obliczaniu wielkości cła koniecznej dla usunięcia skutków dumpingu powodującego znaczną szkodę stwierdzono, że wszelkie środki powinny pozwolić przemysłowi wspólnotowemu na pokrycie kosztów i uzyskanie zysku przed opodatkowaniem, który zostałby osiągnięty w warunkach normalnej konkurencji, tzn. przy braku przywozu po cenach dumpingowych, przy uwzględnieniu występo-

wania do końca 2004 r. systemu kontyngentów obejmujących przywóz z ChRL.

1.1. Zaniżanie ceny

(289) Na etapie tymczasowym stwierdzono, że marża zysku wynosząca 2 % obrotów może zostać uznana za odpowiedni poziom, którego osiągnięcia przez przemysł wspólnotowy można byłoby oczekiwać przy braku dumpingu wyrządzającego znaczną szkodę z tego powodu, że odpowiada on najwyższemu poziomowi zysku osiągniętemu przez przemysł wspólnotowy w badanym okresie. Stwierdzenie to było jednakże bardzo kwestionowane przez przemysł wspólnotowy z tego powodu, że sytuacja gospodarcza przemysłu wspólnotowego podczas całego badanego okresu nie odzwierciedlała poziomu zysku, jaki przemysł wspólnotowy mógłby osiągnąć przy braku dumpingu wyrządzającego znaczną szkodę, ponieważ ceny były już obniżone, kiedy przemysł osiągnął ten poziom zysku, a przy takim poziomie zysku przemysł nie mógłby poczynić niezbędnych inwestycji, które pozwoliłyby na utrzymanie konkurencyjności. Wreszcie, przedstawiciele przemysłu wspólnotowego podnosili argument, że wykorzystana 2 % marża zysku była o wiele niższa od marży zysku osiąganego przez importerów i że uwzględnienie zysku na poziomie 10 % byłoby absolutnym minimum.

(290) To stwierdzenie zostało dokładnie przeanalizowane, natomiast kwestia ustalenia poziomu zysku do zastosowania w obliczeniach szkody została poddana ponownemu badaniu.

(291) Po pierwsze, należy zauważyć, że poziom zysku uzyskanego przez importerów nie jest właściwą wartością odniesienia z uwagi na różnice między wspomnianymi podmiotami, nie może zatem posłużyć jako odniesienie.

(292) Po drugie, w odniesieniu do możliwej do osiągnięcia w racjonalny sposób marży zysku w momencie ujawnienia przemysł wspólnotowy przedstawił uzasadnione uwagi, twierdząc, że marża zysku w wysokości nie 2 %, ale 6 % obrotu powinna być uznana za właściwy poziom zysku, którego przemysł wspólnotowy mógłby spodziewać się przy braku dumpingu wyrządzającego znaczną szkodę. W tym względzie przemysł wspólnotowy dostarczył dowodów na to, że w odniesieniu do obuwia niepodlegającego dumpingowi wyrządzającemu znaczną szkodę osiągnął on rzeczywiście takie wyższe marże. W świetle tych uwag marża zysku, która może być zastosowana, została ponownie rozpatrzona i dostosowana do poziomu 6 % obrotu.

- (293) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że powszechną praktyką Komisji jest obliczanie marginesu szkody tylko wtedy, gdy przemysł wspólnotowy doznaje strat, w przeciwnym przypadku poziom szkody powinien być ograniczony do podcięcia cenowego. To twierdzenie zostało jednakże odrzucone, ponieważ margines szkody jest regularnie ustalany dla celów stosowania „zasady mniejszego cła”, podczas gdy margines podcięcia jest ustalany zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W tym kontekście margines szkody jest istotny wtedy, kiedy przywóz po cenach dumpingowych spowodował obniżenie cen, co może mieć miejsce, mimo że przemysł zachowuje rentowność.
- (294) Wreszcie, tak jak w przypadku marginesu podcięcia, również w odniesieniu do obliczeń marginesu szkody otrzymano szereg uwag. Uwagi te zostały poddane szczegółowej analizie i w przypadku stwierdzenia błędów w rachunkach, lub gdy udokumentowane informacje uzasadniały określone dostosowania, do obliczeń wprowadzono stosowne zmiany.
- (295) W oparciu o porównanie średniej ważonej ceny importowej, określonej przy obliczeniach podcięcia cenowego, z ceną, niewyrządzającą znacznej szkody, produktów sprzedawanych przez przemysł wspólnotowy na wspólnotowym rynku, określono konieczny wzrost ceny, przy tym samym poziomie handlu. Cena niewyrządzającą znacznej szkody została uzyskana poprzez dostosowanie ceny sprzedaży każdego z przedsiębiorstw tworzących przemysł wspólnotowy do prognozy rentowności, a następnie dodanie wspomnianej wyżej marży zysku. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały następnie wyrażone jako procent łącznej wartości przywozu cif. W wyniku powyższych działań marginesy zniżania ceny zostały ustalone na poziomie wynoszącym 23 % i 29,5 %, odpowiednio dla ChRL i Wietnamu.
- ### 1.2. Szczegóły dotyczące obecnego postępowania
- (296) Jednakże, jak wspomniano powyżej, niniejsze postępowanie charakteryzują różne i wyjątkowe cechy, które wymagają należytego odzwierciedlenia w środkach antidumpingowych. W tym względzie jest rzeczą szczególnie ważną, aby przypomnieć, że do stycznia 2005 r. znaczna część produktu objętego postępowaniem podlegała ograniczeniom ilościowym.
- (297) Nakreślona sytuacja wymaga bliższej analizy w celu ustalenia właściwego poziomu ostatecznych środków antidumpingowych i uwzględnienia specyficznych cech niniejszej sprawy. W świetle tego należało rozważyć bardziej dopracowaną metodykę, uwzględniającą w szczególności wpływ przywożonych ilości w całym badanym okresie na sytuację przemysłu wspólnotowego.
- (298) W tym zakresie istnienie kontyngentów na przywóz z ChRL miało ograniczający skutek i w tym zakresie zapobiegło wyrządzeniu istotnej szkody przemysłowi wspólnotowemu, w porównaniu z sytuacją w OD. Wyraźnie ukazano to w analizie szkody i związku przyczynowego, szczególnie w motywach 187 i dalszych oraz 216 i dalszych. Rzeczywiście, w niniejszej sprawie można zaobserwować, że wzrost wielkości przywozu po cenach dumpingowych miał szczególnie szkodliwy wpływ na przemysł wspólnotowy po wygaśnięciu kontyngentu. W rzeczywistości wskaźniki gospodarcze dotyczące sytuacji przemysłu wspólnotowego uległy pogorszeniu w szczególności w pierwszym kwartale 2005 r., chociaż wyraźne objawy występowania znacznej szkody można znaleźć w ostatnich trzech kwartałach roku 2004, stanowiących pozostałą część OD.
- (299) Zgodnie z zasadą mniejszego cła, ustaloną w art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, z powodu specyficznych cech niniejszej sprawy, w szczególności istnienia do końca 2004 r. kontyngentów, specjalną uwagę poświęcono ilościowemu aspektowi dumpingu wyrządzającego szkodę. Uważa się, że jedynie przywóz powyżej pewnego progu wielkości przed wygaśnięciem kontyngentu może powodować znaczną szkodę, tak więc próg szkody określony na podstawie wyników OD musi odzwierciedlać fakt, że pewne ilości przywozu nie spowodowały znacznej szkody.
- (300) Wskutek tego ilości przywozu, które nie wyrządzały znacznej szkody, musiały znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w poziomach usuwających szkodę.
- (301) W tym zakresie, w oparciu o dane statystyczne Eurostatu, w 2003 r. wartość całkowitej wielkości przywozu z krajów, których dotyczy postępowanie, uważana była jeszcze za nieszkodliwą, tworzyła ona podstawę dla proporcjonalnego dostosowania poziomów usuwających szkodę, zgodnie z tym, co ustalono powyżej. Na drugim etapie ta ogólna kwota wartości niewyrządzającej znacznej szkody została przydzielona ChRL i Wietnamowi na podstawie porównawczego wskaźnika przywozu produktu objętego postępowaniem, z krajów, których dotyczy postępowanie w OD. Na dalszym etapie te dwie wielkości niewyrządzające znacznej szkody zostały ustalone proporcjonalnie do przywozu w 2005 r. dla kraju, którego dotyczy postępowanie, jako pierwszego i najbardziej nieodległego pełnego roku, który był dostępny i który nie podlegał ograniczeniom ilościowym w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem. Ostatecznie w proporcjach tych poziomy cła ustalone dla OD zostały obniżone. W rezultacie obliczono progi szkody wynoszące 16,5 % dla ChRL i 10 % dla Wietnamu.

- (302) Według tej samej metodyki próg szkody w odniesieniu do przedsiębiorstwa Golden Step utrzymywał się znacznie powyżej ustalonego marginesu dumpingu wynoszącego 9,7 % dla tego przedsiębiorstwa, tak więc w tym przypadku, zgodnie z zasadą mniejszego cła określonej w art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, margines dumpingu wyznaczy poziom cła.
- (303) W następstwie dodatkowego ostatecznego ujawnienia szereg zainteresowanych stron wypowiedziało się w kwestii przebiegu działań nakreślonego powyżej. Niektóre zainteresowane strony deklarowały preferencje względem systemu odroczonego poboru ceł („DDS”), który pozostawiłby określone roczne kwoty wielkości przywozu poza zakresem środków.
- (304) Jednakże należy odnotować, że wprowadzenie systemu DDS nie zostało uznane za odpowiednie, ze względu na kwestie administracyjne i prawne.
- (305) Inne strony przedstawiały opinie, że niniejsza sprawa nie uzasadnia odstępstwa od standardowego podejścia *ad valorem*, którego podstawą są jedynie marginesy dumpingu i zaniżania ceny.
- (306) Przypomina się, zgodnie z tym, co ustalono powyżej, że w szczególności fakt, iż produkt objęty postępowaniem, który pochodzi z ChRL i podlegał kontyngentowi do 2004 r., wymagał specjalnej metodyki w tym szczególnym przypadku, aby odpowiednio uwzględnić przywóz, który nie wyrządzał znacznej szkody. W związku z tym twierdzenie to musiało również zostać odrzucone.
- (307) Inne zainteresowane strony, zarówno z ChRL, jak i Wietnamu, kwestionowały metodykę identyfikacji i przydzielania wartości niewyrządzającej znacznej szkody. Po pierwsze, argumentowano, że rozporządzenie podstawowe ogólnie nie przewiduje takiego podejścia. Po drugie, twierdzono, że dostosowanie marginesów zaniżania ceny opartych na wartości niewyrządzającej znacznej szkody byłoby niewłaściwe, ponieważ wartość niewyrządzająca znacznej szkody jest rzekomo czynnikiem opierającym się na wielkości, podczas gdy marginesy zaniżania ceny są wynikiem porównywania cen, czyli opierają się jedynie na wartości. Po trzecie, twierdzono, że wpływ wartości niewyrządzającej znacznej szkody na gospodarkę nie powinien być oceniany na podstawie przywozu w 2005 r., lecz na podstawie OD.
- (308) W odpowiedzi na te uwagi przypomina się, że rozporządzenie podstawowe nie określa żadnej szczególnej metodyki ustalania poziomów usuwających szkodę. Wskutek tego żaden przepis prawny nie ogranicza analizy jedynie do ustalania marginesu zaniżania ceny. Zamiast tego ramy prawne przewidują możliwość podejmowania indywidualnej decyzji w przyjmowaniu metody obliczeń poziomu usuwającego szkodę w zależności od specyfiki danego przypadku, pod warunkiem że uzasadniają to okoliczności.
- (309) Po drugie, przypomina się, że dane dotyczące wartości niewyrządzającej znacznej szkody opierają się na wartości, jako że wywodzą się one z kwoty wartości przywozu w 2003 r. Skutkiem tego jasne jest, że danych tych można użyć do dostosowania marginesów zaniżania ceny. Czynnikiem wielkości miał jedynie zastosowanie w kontekście przydzielenia wartości niewyrządzającej znacznej szkody ChRL i Wietnamowi przez zastosowanie odpowiedniego wskaźnika wielkości w OD. Uzasadnieniem zastosowania tego klucza przydzielania było: i) właściwe odzwierciedlenie sytuacji w OD; oraz ii) wyrównanie zakłóceń wynikających z różnic w średnich jednostkowych wartościach przywozu z ChRL i Wietnamu. Wreszcie, w odniesieniu do oszacowania wpływu na gospodarkę przydzielonych wartości niewyrządzających znacznej szkody uznano za niezbędne, by odnieść się do najbardziej aktualnego pełnego rocznego okresu przywozu, nieobjętego kontyngentem, czyli roku 2005, właśnie z tej przyczyny, że dostosowanie wartości niewyrządzającej znacznej szkody zastosowano zasadniczo w celu uwzględnienia specyficznych cech kontyngentu w badanym okresie. Przyjęto, że z reguły informacje przekazane po upływie OD nie powinny być brane pod uwagę, jednakże art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przewiduje wyjątki w sytuacjach podobnych do tej.
- (310) Dodatkowo należy odnotować, że Wietnam nie mógł być pominięty w działaniu dostosowawczym, ponieważ system kontyngentu chińskiego pośrednio miał także wpływ na przywóz pochodzący z Wietnamu i ogólnie doprowadził do tego, że przywóz z krajów objętych postępowaniem do 2003 r. był uznawany za niewyrządzający znacznej szkody.
- (311) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że podejście to stanowiłoby dyskryminację chińskich eksporterów. W tym zakresie podniesiono kwestię dotyczącą wyniku metodyki, tj. kwestię, że pomimo wyższego marginesu zaniżania ceny dla Wietnamu (29,5 %) w porównaniu z ChRL (23 %), podejście to prowadzi do ogólnie niższych poziomów usuwających szkodę dla Wietnamu (10 %) w porównaniu z ChRL (16,5 %).
- (312) Jednakże metodyka ta należy uwzględnić fakt istnienia różnych tendencji przywozowych z ChRL i Wietnamu do WE. Wietnamski udział w przywozie produktu objętego postępowaniem był w badanym okresie wyższy. Zatem jego udział w przywozie niewyrządzającym znacznej szkody był również większy. Jednakże nieuchronnie powoduje to większy wpływ metodyki dostosowania na wietnamski margines zaniżania cen. Ponieważ metodyka wyłącznie należy odzwierciedla faktyczne różnice, nie stanowi to nieuzasadnionej dyskryminacji.

(313) W końcu, szereg zainteresowanych stron argumentowało, że okres wyznaczony na przedstawienie uwag do dodatkowego ostatecznego ujawnienia byłby zbyt krótki i niezgodny z art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

(314) W tym zakresie należy odnotować, że: i) pilność sprawy została należycie uwzględniona; ii) biorąc pod uwagę, że dodatkowe ostateczne ujawnienie dotyczyło tylko jednego szczególnego i ograniczonego aspektu niniejszej sprawy, uznano za konieczne i zgodne z przepisami rozporządzenia podstawowego ustalenie pięciodniowego terminu, zamiast mającego ogólnie zastosowanie dziesięciodniowego terminu ujawnienia. Jednakże w tym kontekście należy dodatkowo zauważyć, że w przypadku złożenia uzasadnionego wniosku o przedłużenie terminu zostało ono udzielone.

2. ZOBOWIĄZANIE

(315) Niektóre strony, eksportujący producenci, jak również importerzy wystąpili z wnioskami o zobowiązanie cenowe. W takich przypadkach zobowiązanie wiązałoby producentów eksportujących do niesprzedawania wyrobów poniżej poziomu ceny, który usuwa dumping wyrządzający szkodę.

(316) W przypadku importerów wnioski te zostały uznane za nieistotne, ponieważ dumping jest powodowany przez eksporterów, skutkiem czego to eksporter ponosi odpowiedzialność w tym względzie oraz posiada możliwość usunięcia dumpingu poprzez ustalenie ceny na odpowiednim poziomie.

(317) W przypadku producentów eksportujących wnioski musiały zostać odrzucone, ponieważ zostały przedstawione przez strony, którym nie przyznano statusu podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych. Dodatkowo, w odniesieniu do produktu takiego, jak obuwie, które stale zmienia się zgodnie z trendami w modzie, niemożliwe byłoby ustalenie ceny na niedyskryminującym poziomie, który usuwa dumping wyrządzający szkodę w równym stopniu w odniesieniu do bardzo szerokiego asortymentu całkowicie różnych modeli.

(318) W następstwie opublikowania dokumentu dotyczącego ostatecznego ujawnienia jeden z wietnamskich producentów eksportujących, objęty próbą, wystąpił z wnioskiem o zobowiązanie cenowe. Jednak wniosek ten musiał zostać odrzucony z powodów wyjaśnionych powyżej.

(319) Inne strony wyraziły poparcie dla ogólnej ceny minimalnej, odpowiednio ceny minimalnej w połączeniu z cłem *ad valorem*, tj. cła miałyby jedynie zastosowanie

w odniesieniu do przywozu po cenie niższej niż określona cena minimalna. Propozycje te były wielokrotnie powtarzane przez władze chińskie i wiele innych zainteresowanych stron po dodatkowym ostatecznym ujawnieniu formy środków.

(320) Propozycje te musiały zostać odrzucone, ponieważ cło połączone doprowadziłoby do nieuzasadnionego obciążenia taniego obuwia przy jednoczesnym uprzywilejowaniu obuwia droższego. Praktycznie niemożliwe byłoby określenie odpowiednich kategorii cen dla produktu zróżnicowanego w takim stopniu jak produkt objęty dochodzeniem w celu uniknięcia nieuzasadnionego obciążenia. Co więcej, doświadczenia lat ubiegłych pokazały, że cło powiązane z ceną minimalną jest trudne do monitorowania i może łatwo doprowadzić do obejścia ceł. W związku z tym rozwiązanie polegające na ustaleniu ceny minimalnej zostało uznane za niepraktyczne i nieodpowiednie.

(321) Szereg importerów i nieobjętych próbą wietnamskich producentów eksportujących twierdziło, że proponowany przebieg działań nie uwzględnia statusu Wietnamu jako kraju rozwijającego się. W tym zakresie należy odnotować, że środki są wymierzone obiektywnie przeciwko nieuczciwym praktykom dumpingowym, które wyrządzają szkodę. Stan gospodarki czy rozwoju dowolnego kraju, którego dotyczy postępowanie, nie jest uznawany, zgodnie z art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, za aspekt, którego uwzględnienie jest wymagane w stwierdzeniu dumpingu i szkody. Dostosowania w świetle innych czynników, niewyszczególnionych w rozporządzeniu podstawowym, mogą być dokonywane jedynie wtedy, gdy zostanie dowiedzione, że mają one wpływ na porównywalność ceny. Ponieważ zainteresowane strony nie dowiodły tego wpływu, powyższy argument dotyczący statusu Wietnamu jako kraju rozwijającego się musiał zostać odrzucony.

3. CŁA OSTATECZNE

(322) W świetle powyższego i zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego uznaje się, że należy nałożyć środki antydumpingowe na przywóz pochodzący z ChRL i Wietnamu, na poziomie najniższego z marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą mniejszego cła i metodyką ustaloną powyżej. W tym zakresie w odniesieniu do poziomów cła ogólnokrajowego górną granicę cła antydumpingowego wyznaczają poziomy usuwające szkodę.

(323) Jednakże w odniesieniu do przedsiębiorstwa Golden Step poziom cła został ustalony na podstawie jego marginesu dumpingu, który był niższy niż poziom usuwający szkodę.

- (324) Na podstawie powyższego proponowane cła ostateczne przedstawiają się w sposób następujący:

Kraj	Przedsiębiorstwo	Cło anty-dumpingowe
ChRL	Golden Step	9,7 %
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	16,5 %
Wietnam	Wszystkie przedsiębiorstwa	10 %

- (325) W celu minimalizacji ryzyka związanego z wystąpieniem fałszywych zgłoszeń lub obejściem środków wzmocniony administracyjny system nadzoru przywozu na podstawie art. 308 lit. d) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93⁽¹⁾ pozwoli na możliwie wczesne gromadzenie informacji na temat tendencji przywozowych. W przypadku uzyskania dowodów potwierdzających wyraźne zmiany w tendencjach przywozowych Komisja niezwłocznie przeprowadzi odpowiednie dochodzenie. W tym kontekście należy wyjaśnić, że nadzór STAF obejmie teraz obuwie powyżej i poniżej progu wartości wynoszącego 7,5 EUR, zamiast pierwotnego progu w wysokości 9 EUR.

- (326) Nie zapominając o tym, że ustalono występowanie dumpingu wyrządzającego szkodę, a ochrona interesu Wspólnoty wymaga nałożenia środków, niniejsze postępowanie charakteryzuje się różnymi i wyjątkowymi cechami wspomnianymi w powyższych motywach (296) do (297), które powinny zostać należycie odzwierciedlone w okresie obowiązywania środków antydumpingowych. Mając na uwadze niedawne wygaśnięcie kontyngentów przywozowych na duże ilości obuwia pochodzącego z ChRL, w dochodzeniu wykazano, że rynek obuwia ze skórzanymi cholewkami wciąż znajduje się na etapie reorientacji, zgodnie ze szczegółowymi wyjaśnieniami w powyższych motywach (296) i następnym, dlatego też Rada uważa za rozsądne, aby w warunkach takiej wyjątkowej sytuacji rynkowej okres obowiązywania środków został ograniczony. W konsekwencji Rada uznaje za właściwe i słuszne ustalenie okresu obowiązywania środków na 2 lata, zamiast pięciu lat zgodnych z zasadą określoną w art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Środki powinny zatem wygasnąć 2 lata po ich wejściu w życie. Należy podkreślić, że art. 11 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie z uwzględnieniem niezbędnych zmian,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia z cholewkami skórz-

nymi lub ze sztucznej skóry, z wyłączeniem: obuwia sportowego, obuwia wymagającego zastosowania specjalnej technologii, kapci i innych pantofli domowych oraz obuwia z noskiem ochronnym, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu, objętych kodami CN: 6403 20 00, ex 6403 30 00, ex 6403 51 11, ex 6403 51 15, ex 6403 51 19, ex 6403 51 91, ex 6403 51 95, ex 6403 51 99, ex 6403 59 11, ex 6403 59 31, ex 6403 59 35, ex 6403 59 39, ex 6403 59 91, ex 6403 59 95, ex 6403 59 99, ex 6403 91 11, ex 6403 91 13, ex 6403 91 16, ex 6403 91 18, ex 6403 91 91, ex 6403 91 93, ex 6403 91 96, ex 6403 91 98, ex 6403 99 11, ex 6403 99 31, ex 6403 99 33, ex 6403 99 36, ex 6403 99 38, ex 6403 99 91, ex 6403 99 93, ex 6403 99 96, ex 6403 99 98 oraz ex 6405 10 00⁽²⁾ (kody TARIC 6403 30 00 39, 6403 30 00 89, 6403 51 11 90, 6403 51 15 90, 6403 51 19 90, 6403 51 91 90, 6403 51 95 90, 6403 51 99 90, 6403 59 11 90, 6403 59 31 90, 6403 59 35 90, 6403 59 39 90, 6403 59 91 90, 6403 59 95 90, 6403 59 99 90, 6403 91 11 99, 6403 91 13 99, 6403 91 16 99, 6403 91 18 99, 6403 91 91 99, 6403 91 93 99, 6403 91 96 99, 6403 91 98 99, 6403 99 11 90, 6403 99 31 90, 6403 99 33 90, 6403 99 36 90, 6403 99 38 90, 6403 99 91 99, 6403 99 93 29, 6403 99 93 99, 6403 99 96 29, 6403 99 96 99, 6403 99 98 29, 6403 99 98 99 oraz 6405 10 00 80).

2. Dla celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- „obuwem sportowym” jest obuwie w rozumieniu uwagi 1 do podpozycji w dziale 64 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1719/2005⁽³⁾,
- „obuwem wymagającym zastosowania szczególnej technologii” jest obuwie, którego cena cif za 1 parę wynosi nie mniej niż 7,5 EUR, wykorzystywane do uprawiania sportu, z jedno- lub wielowarstwową formowaną podeszwą, niewtryskiwaną, wykonaną z materiałów syntetycznych zaprojektowanych do absorbowania wstrząsów pionowych lub bocznych oraz o cechach technicznych takich, jak hermetyczne poduszki wypełnione gazem lub płynem, częściach mechanicznych, które absorbują lub neutralizują wstrząsy lub materiałach takich, jak polimery o małej gęstości, i objęte kodami CN: ex 6403 91 11, ex 6403 91 13, ex 6403 91 16, ex 6403 91 18, ex 6403 91 91, ex 6403 91 93, ex 6403 91 96, ex 6403 91 98, ex 6403 99 91, ex 6403 99 93, ex 6403 99 96, ex 6403 99 98,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 402/2006 (Dz.U. L 70 z 9.3.2006, str. 35).

⁽²⁾ Zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 286 z 28.10.2005, str. 1). Zakres produktów wynika z opisu produktu zawartego w art. 1 ust. 1 w połączeniu z opisem produktu zawartym w odpowiednich kodach CN.

⁽³⁾ Dz.U. L 286 z 28.10.2005, str. 1.

— „obuwie z noskiem ochronnym” jest obuwie z noskiem ochronnym, o poziomie odporności na wstrząsy wynoszącym co najmniej 100 dżuli⁽¹⁾ i objęte kodami CN: ex 6403 30 00, ex 6403 51 11, ex 6403 51 15, ex 6403 51 19, ex 6403 51 91, ex 6403 51 95, ex 6403 51 99, ex 6403 59 11, ex 6403 59 31, ex 6403 59 35, ex 6403 59 39, ex 6403 59 91, ex 6403 59 95, ex 6403 59 99, ex 6403 91 11, ex 6403 91 13, ex 6403 91 16, ex 6403 91 18, ex 6403 91 91, ex 6403 91 93, ex 6403 91 96, ex 6403 91 98, ex 6403 99 11, ex 6403 99 31, ex 6403 99 33, ex 6403 99 36, ex 6403 99 38, ex 6403 99 91, ex 6403 99 93, ex 6403 99 96, ex 6403 99 98 oraz ex 6405 10 00,

— „kaptami i innymi pantoflami domowymi” jest obuwie objęte kodem CN ex 6405 10 10.

3. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego, mającego zastosowanie do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, dla towarów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej, jest następująca:

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Rady
K. RAJAMÄKI
Przewodniczący

Kraj	Przedsiębiorstwo	Cło anty-dumpingowe	Dodatkowy kod TARIC
ChRL	Golden Step	9,7 %	A775
	Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	16,5 %	A999
Wietnam	Wszystkie przedsiębiorstwa	10 %	—

4. Jeżeli nie ustalono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem antydumpingowym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 553/2006 jest ostatecznie pobierane według stawki ostatecznie nałożonej niniejszym rozporządzeniem. Kwoty zabezpieczone przekraczające ostateczne cła zostają zwolnione.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Obowiązuje przez okres 2 lat.

⁽¹⁾ Odporność na wstrząsy mierzona jest zgodnie z normami europejskimi EN345 lub EN346.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1473/2006**z dnia 5 października 2006 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

(2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 października 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 5 października 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	74,1
	096	17,5
	999	45,8
0707 00 05	052	114,4
	999	114,4
0709 90 70	052	88,2
	999	88,2
0805 50 10	052	51,2
	388	64,6
	524	55,3
	528	57,0
	999	57,0
0806 10 10	052	89,3
	400	151,0
	624	137,8
	999	126,0
0808 10 80	388	87,6
	400	91,0
	508	76,2
	512	87,1
	720	74,9
	800	146,7
	804	102,6
999	95,2	
0808 20 50	052	117,0
	388	80,3
	720	56,3
	999	84,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1474/2006**z dnia 5 października 2006 r.****zmieniające rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 i (WE) nr 1898/2005 w odniesieniu do przyjmowania do składowania masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego oddanego do sprzedaży**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2771/1999 z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do interwencji na rynku masła i śmietany ⁽²⁾ stanowi, że masło pochodzące ze skupu interwencyjnego oddane do sprzedaży musiało zostać przyjęte do składowania przed dniem 1 stycznia 2005 r.
- (2) Zgodnie z art. 1 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1898/2005 z dnia 9 listopada 2005 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wprowadzenia w życie rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do środków w zakresie zbytu śmietany, masła i masła skoncentrowanego na rynku Wspólnoty ⁽³⁾ masło pochodzące ze skupu interwencyjnego, nabyte na mocy art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1255/1999 w celu sprzedaży po obniżonych cenach, musiało być przyjęte do składowania przed dniem 1 stycznia 2005 r.

(3) Uwzględniając sytuację na rynku masła i ilości masła w magazynach interwencyjnych, masło składowane przed dniem 1 stycznia 2006 r. powinno być wystawione do sprzedaży.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 oraz (WE) nr 1898/2005.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 21 rozporządzenia (WE) nr 2771/1999 datę „1 stycznia 2005 r.” zastępuje się datą „1 stycznia 2006 r.”.

Artykuł 2

W art. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1898/2005 datę „1 stycznia 2005 r.” zastępuje się datą „1 stycznia 2006 r.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 333 z 24.12.1999, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1226/2006 (Dz.U. L 222 z 15.8.2006, str. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 308 z 25.11.2005, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1417/2006 (Dz.U. L 267 z 27.9.2006, str. 34).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1475/2006**z dnia 5 października 2006 r.****ustalające refundacje wywozowe dla cukru białego i cukru surowego wywożonych w stanie nieprzetworzonym**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33 ust. 2 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 32 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia a cenami na te produkty na rynku wspólnotowym może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację na rynku cukru, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i niektórymi kryteriami przewidzianymi w art. 32 i 33 rozporządzenia (WE) nr 318/2006.
- (3) Artykuł 33 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 318/2006 stanowi, że ze względu na sytuację na rynku światowym lub szczególne wymagania niektórych rynków może zaistnieć konieczność zróżnicowania refundacji w zależności od miejsca przeznaczenia.

(4) Refundacją mogą być objęte jedynie te produkty, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które spełniają wymogi rozporządzenia (WE) nr 318/2006.

(5) Celem negocjacji prowadzonych w ramach Układów Europejskich między Wspólnotą Europejską a Rumunią i Bułgarią jest w szczególności liberalizacja handlu produktami objętymi wspólną organizacją danego rynku. W przypadku obu krajów refundacje wywozowe powinny być zatem zniesione.

(6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Refundacje wywozowe przewidziane w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 318/2006 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 października 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1.

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe do cukru białego i cukru surowego wywożonych w stanie nieprzetworzonym mające zastosowanie od 6 października 2006 r. ^(a)

Kod produktu	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Wysokość refundacji
1701 11 90 9100	S00	EUR/100 kg	28,04 ⁽¹⁾
1701 11 90 9910	S00	EUR/100 kg	26,45 ⁽¹⁾
1701 12 90 9100	S00	EUR/100 kg	28,04 ⁽¹⁾
1701 12 90 9910	S00	EUR/100 kg	26,45 ⁽¹⁾
1701 91 00 9000	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3048
1701 99 10 9100	S00	EUR/100 kg	30,48
1701 99 10 9910	S00	EUR/100 kg	28,75
1701 99 10 9950	S00	EUR/100 kg	28,75
1701 99 90 9100	S00	EUR/1 % sacharozy × 100 kg produktu netto	0,3048

NB: Miejsca przeznaczenia są określone w następujący sposób:

S00: wszystkie miejsca przeznaczenia z wyjątkiem: Albanii, Chorwacji, Bośni i Hercegowiny, Bułgarii, Rumunii, Serbii, Czarnogóry, Kosowa, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii.

^(a) Ilości określone w niniejszym Załączniku nie mają zastosowania począwszy od dnia 1 lutego 2005 r. zgodnie z decyzją Rady 2005/45/WE z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie zawarcia i tymczasowego stosowania Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską zmieniającej Umowę pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską z dnia 22 lipca 1972 r. odnośnie przepisów znajdujących zastosowanie do przetworzonych produktów rolnych (Dz.U. L 23 z 26.1.2005, str. 17).

⁽¹⁾ Kwota ta ma zastosowanie w odniesieniu do cukru surowego z uzyskiem wynoszącym 92 %. W przypadku gdy uzysk wywożonego cukru surowego ma wartość inną niż 92 %, w odniesieniu do każdej przedmiotowej operacji wywozu należy mającą zastosowanie kwotę refundacji przemnożyć przez współczynnik przeliczeniowy, który otrzymuje się przez podzielenie uzysku wywożonego cukru surowego, obliczonego zgodnie z przepisami pkt III ust. 3 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 318/2006, przez 92.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1476/2006**z dnia 5 października 2006 r.****ustalające maksymalną refundację wywozową dla cukru białego w ramach stałego przetargu przewidzianego na mocy rozporządzenia (WE) nr 958/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33 ust. 2 akapit drugi oraz akapit trzeci lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 958/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. w sprawie stałego przetargu w celu ustalenia refundacji wywozowej na cukier biały w roku gospodarczym 2006/2007 ⁽²⁾ wymaga, by ogłaszano częściowe przetargi.
- (2) Zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 958/2006 oraz po dokonaniu analizy ofert przedstawionych w odpowiedzi na przetarg częściowy, zakończony

w dniu 5 października 2006 r., właściwym będzie ustalenie maksymalnych refundacji wywozowych dla tego przetargu.

- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla częściowego przetargu, który zakończył się w dniu 5 października 2006 r., maksymalna refundacja wywozowa dla produktu wymienionego w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 958/2006 wynosi 33,750 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 października 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 175 z 29.6.2006, str. 49.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1477/2006
z dnia 5 października 2006 r.
ustalające refundacje produkcyjne w sektorze zbóż

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1722/93 z dnia 30 czerwca 1993 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzeń Rady (EWG) nr 1766/82 i (EWG) nr 1418/76 dotyczące refundacji produkcyjnych w sektorach zbóż i ryżu, odpowiednio⁽²⁾, określiło warunki przyznawania refundacji produkcyjnych. Podstawa wyliczenia została określona w art. 3 tego rozporządzenia. Tak wyliczona refundacja, zróżnicowana, w razie potrzeby, dla skrobi ziemniaczanej, powinna być ustalana raz w miesiącu i może być zmieniana, jeśli ceny kukurydzy i/lub pszenicy ulegną znaczącej zmianie.
- (2) W celu określenia dokładnej kwoty do wypłaty przy wyliczaniu ustalanych przez niniejsze rozporządzenie

refundacji produkcyjnych należy użyć współczynników podanych w załączniku II do rozporządzenia (EWG) nr 1722/93.

- (3) Komitet Zarządzający ds. Zbóż nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Refundację produkcyjną wyrażoną na tonę skrobi kukurydzianej o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1722/93, ustala się w wysokości:

- a) 0,00 EUR/t dla skrobi kukurydzianej, pszennej i jęczmiennej;
- b) 0,00 EUR/t dla skrobi ziemniaczanej.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 października 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 159 z 1.7.1993, str. 112. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1950/2005 (Dz.U. L 312 z 29.11.2005, str. 18).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1478/2006**z dnia 5 października 2006 r.****ustalające maksymalną refundację wywozową dla pszenicy zwyczajnej w ramach przetargu,
o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 936/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 3 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Przetarg na refundację wywozową dla pszenicy zwyczajnej na wywóz do pewnych krajów trzecich został ogłoszony na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 936/2006⁽²⁾.

(2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1501/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych dla zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż⁽³⁾, Komisja może, na podstawie zgłoszonych ofert, podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnej wysokości refundacji wywozowej, uwzględniając czynniki, o których mowa w art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1501/95. W tym

wypadku przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których oferta odpowiada poziomowi równemu maksymalnej refundacji lub jest od niej niższa.

(3) Zastosowanie powyższych czynników do aktualnej sytuacji na danych rynkach zbóż prowadzi do ustalenia maksymalnej refundacji wywozowej.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 29 września do 5 października 2006 r., w ramach przetargu ogłoszonego na mocy rozporządzenia (WE) nr 936/2006, ustala się maksymalną refundację wywozową dla pszenicy zwyczajnej w wysokości 0,00 EUR/t.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 października 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 172 z 24.6.2006, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 147 z 30.6.1995, str. 7. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 777/2004 (Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 50).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1479/2006**z dnia 5 października 2006 r.****ustalające maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę, w ramach przetargu,
o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1421/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1784/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg na maksymalne obniżenie opłat przywozowych w odniesieniu do przywozu kukurydzy pochodzącej z krajów trzecich do Hiszpanii został ogłoszony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1421/2006 ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1839/95 ⁽³⁾, w myśl procedury przewidzianej w art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1784/2003, Komisja może podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnego obniżenia opłat przywozowych, uwzględniając w szczególności czynniki przewidziane w art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1839/95. Przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których oferta odpowiada poziomowi równemu maksymalnemu obniżeniu opłat przywozowych lub jest od niego niższa.

(3) Zastosowanie powyższych czynników do aktualnej sytuacji na danych rynkach zbóż prowadzi do ustalenia maksymalnego obniżenia opłat przywozowych w wysokości określonej w art. 1.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do ofert przekazanych w dniach od 29 września do 5 października 2006 r. w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1421/2006, ustala się maksymalne obniżenie opłat przywozowych na kukurydzę w wysokości 2,43 EUR/t dla ogólnej maksymalnej ilości całkowitej równej 77 000 t.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 października 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 78. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1154/2005 (Dz.U. L 187 z 19.7.2005, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 269 z 28.9.2006, str. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 177 z 28.7.1995, str. 4. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1558/2005 (Dz.U. L 249 z 24.9.2005, str. 6).

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 29 września 2006 r.

w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty na rzecz badania podstawowego dotyczącego występowania bakterii salmonelli u świń przeznaczonych do uboju prowadzonego w państwach członkowskich

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 4306)

(2006/668/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 20,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją 90/424/EWG Wspólnota podejmuje albo pomaga państwom członkowskim w podejmowaniu technicznych i naukowych środków potrzebnych do opracowania prawodawstwa w dziedzinie weterynarii, a także do rozwoju edukacji i szkolenia w dziedzinie weterynarii.
- (2) Na mocy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność ⁽²⁾ należy ustanowić cel wspólnotowy polegający na ograniczeniu występowania salmonelli w populacjach stad świń przeznaczonych do uboju do końca 2007 r.
- (3) Podczas spotkania w dniu 16 marca 2006 r. Komisja Naukowa do spraw Zagrożeń Biologicznych Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) przy-

jęła opinię sporządzoną na wniosek Komisji w związku z „Możliwościami oceny i ograniczania ryzyka występowania salmonelli w hodowli świń”. Opinia przedstawia specyfikacje techniczne do badania podstawowego nad występowaniem salmonelli u świń przeznaczonych do tuczu na terenie UE.

- (4) Do wyznaczenia celu wspólnotowego potrzebne jest udostępnienie porównywalnych danych dotyczących występowania salmonelli u świń przeznaczonych do uboju w państwach członkowskich. Takie dane nie są dostępne i dlatego należy przeprowadzić specjalne badanie w celu monitorowania występowania salmonelli u świń przeznaczonych do uboju przez odpowiedni okres uwzględniający możliwą zmienność sezonową.
- (5) EFSA zaleca, aby próbki z węzłów chłonnych z okolicy krętniczo-kątniczej pobierano w ubojniach u świń przeznaczonych do uboju w zakresie występowania salmonelli. Pobieranie próbek byłoby zatem narzędziem do monitorowania występowania salmonelli u świń przeznaczonych do uboju. Należy również wykorzystać badanie podstawowe do oceny wpływu zakażenia świń podczas przewozu oraz ich tymczasowego przetrzymywania w zamknięciu podczas transportu, a także skażenia tusz podczas procesu uboju, pobierając wymazy z takich tusz. Ponadto opracowano serologiczne metody oceny stanu zakażenia świń salmonellą, które można wykorzystać do monitorowania salmonelli u świń w ramach narodowego programu kontroli, który ma być realizowany zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003.
- (6) Szereg państw członkowskich dobrowolnie przeprowadzi dodatkowe analizy wymazów z tusz lub badania serologiczne wycieku z mięsa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2006/53/WE (Dz.U. L 29 z 2.2.2006, str. 37).

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1003/2005 (Dz.U. L 170 z 1.7.2005, str. 12).

- (7) Badanie to ma dostarczyć informacji technicznych potrzebnych do opracowywania prawodawstwa Wspólnoty w dziedzinie weterynarii. Ze względu na duże znaczenie zbierania porównywalnych danych dotyczących występowania salmonelli u świń przeznaczonych do uboju w państwach członkowskich należy przyznać wkład finansowy Wspólnoty na wdrażanie specjalnych wymagań badania. Należy refundować 100 % kosztów poniesionych na testy laboratoryjne do określonej kwoty maksymalnej. Wszystkie inne koszty, takie jak koszty związane z pobieraniem próbek, koszty podróży, administracyjne itp., nie kwalifikują się do współfinansowania wspólnotowego.
- (8) Przyznanie finansowego wkładu Wspólnoty należy uzależnić od zgodności przeprowadzonego badania z właściwymi przepisami prawa wspólnotowego i spełnienia niektórych innych warunków.
- (9) Wkład Wspólnoty powinien zostać przyznany w zakresie rzeczywistej realizacji przewidzianych działań oraz pod warunkiem dostarczenia przez władze w wymaganym terminie wszelkich niezbędnych informacji.
- (10) Istnieje potrzeba określenia kursu wymiany, według którego przeliczone zostaną kwoty podane we wnioskach w walutach krajowych, zgodnie z art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 2799/98 z dnia 15 grudnia 1998 r. ustanawiającego agromonetarne porozumienia dotyczące euro ⁽¹⁾.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Cel badania i przepisy ogólne

1. Badanie prowadzi się w celu oceny występowania na terenie Wspólnoty bakterii *Salmonella* spp. w stadach świń przeznaczonych do uboju w rzeźniach wybranych do pobierania próbek. Celem badania będzie również zebranie informacji o skażeniu tuszy wieprzowych w rzeźniach oraz o zależnościach pomiędzy badaniami bakteriologicznymi i serologicznymi.
2. Wyniki badania zostaną wykorzystane do wyznaczenia celów Wspólnoty przewidzianych w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003 oraz do określenia najlepszego podejścia przy przyszłej ocenie osiągniętych celów.
3. Badanie obejmuje okres jednego roku, począwszy od dnia 1 października 2006 r.
4. Dla celów niniejszej decyzji „właściwe organy” to organ lub organy państwa członkowskiego określone zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003.

⁽¹⁾ Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 1.

Artykuł 2

Specyfikacje techniczne

Badanie stad świń przeznaczonych do uboju zorganizowane jest przez państwa członkowskie i prowadzone w rzeźniach począwszy od dnia 1 października 2006 r. Pobieranie próbek oraz ich analiza prowadzone jest przez właściwy organ lub pod jego nadzorem.

Pobieranie próbek oraz ich analiza prowadzone jest zgodnie z przepisami załącznika I.

Artykuł 3

Zbieranie danych, ocena i sprawozdawczość

1. Właściwy organ odpowiedzialny za przygotowanie rocznego sprawozdania krajowego zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ zbiera i ocenia wyniki uzyskane zgodnie z art. 2 niniejszej decyzji i przekazuje Komisji wszystkie potrzebne dane wraz ze swoją oceną.
2. Komisja przekazuje wyniki do Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności celem ich sprawdzenia.
3. Zgromadzone dane oraz wyniki krajowe podaje się do publicznej wiadomości w formie zapewniającej poufność.

Artykuł 4

Zakres wspólnotowego wkładu finansowego

1. Wspólnota zapewnia wkład finansowy w zakresie niektórych kosztów poniesionych przez państwa członkowskie na badania laboratoryjne, tj. wykrywanie bakteriologiczne salmonelli, określanie serotypu odpowiednich izolatów oraz badania serologiczne.
2. Maksymalny wkład finansowy Wspólnoty wynosi 20 EUR za badanie bakteriologiczne salmonelli, 30 EUR za określenie serotypu odpowiednich izolatów oraz 10 EUR za badanie serologiczne wycieku z mięsa.
3. Wspólnotowy wkład finansowy nie przekracza kwot ustalonych w załączniku II na czas trwania badania.

Artykuł 5

Warunki przyznawania finansowego wkładu Wspólnoty

1. Wkład finansowy, o którym mowa w art. 4, przyznawany jest każdemu państwu członkowskiemu, o ile realizacja badania jest zgodna z właściwymi przepisami prawa wspólnotowego, w tym z przepisami dotyczącymi konkurencji i zamówień publicznych oraz z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, str. 31.

- a) wprowadzenia w życie do dnia 1 października 2006 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wymaganych do realizacji badania;
- b) przekazania sprawozdania okresowego za trzy pierwsze miesiące badania do dnia 28 lutego 2007 r. Sprawozdanie okresowe powinno zawierać wszystkie informacje wymagane w załączniku III do opinii Panelu Naukowego ds. Zagrożeń Biologicznych sporządzonej na wniosek Komisji w związku z „Możliwościami oceny i ograniczania ryzyka występowania salmonelli w hodowli świń”;
- c) przekazania, najpóźniej do dnia 31 października 2007 r., sprawozdania końcowego dotyczącego technicznych aspektów wykonania badania wraz z dokumentami potwierdzającymi poniesione koszty oraz wynikami osiągniętymi w okresie od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. Dokumenty dotyczące poniesionych kosztów powinny zawierać co najmniej informacje określone w załączniku III;
- d) faktycznej realizacji badania.

2. Na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego możliwe jest wypłacenie zaliczki w wysokości 50 % całkowitej kwoty, o której mowa w załączniku II.

3. Niedotrzymanie terminów określonych w ust. 1 lit. c) pociąga za sobą stopniowe obniżenie wypłacanego wkładu finansowego o 25 % całkowitej kwoty za opóźnienie do dnia 15 listopada 2007 r., o 50 % do dnia 1 grudnia 2007 r. i o 100 % do 15 grudnia 2007 r.

Artykuł 6

Kurs wymiany dla kwot wyrażonych we wnioskach w walutach krajowych

Jako kurs wymiany dotyczący kwot w walutach krajowych podanych we wnioskach złożonych w miesiącu „n” przyjmuje się kurs wymiany z dziesiątego dnia miesiąca „n + 1” lub z pierwszego dnia, w którym notowany jest kurs wymiany, poprzedzającego ten dzień.

Artykuł 7

Wniosek

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 października 2006 r.

Artykuł 8

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 września 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Specyfikacje techniczne zgodnie z art. 2

1. Pobieranie próbek

Próbki będą pobierane losowo od minimalnej liczby świń hodowanych w państwie członkowskim przez co najmniej trzy poprzedzające badanie miesiące zgodnie z wytycznymi w tabeli 1.

Tabela 1

Minimalna wielkość próby

Liczba świń w populacji	Minimalna wielkość próby ⁽¹⁾
> 20 000 000	2 400
od 10 do 20 000 000	1 067
od 2 do 10 000 000	600
< 2 000 000	384

⁽¹⁾ W oparciu o populację nieskończoną (> 100 000 rocznie), szacowana 50-procentowa częstość występowania, przy poziomie ufności 95 % oraz przy zachowaniu dokładności odpowiednio na poziomie 2, 3, 4 i 5 %.

Państwa członkowskie zobowiązują się do zebrania większej o 10 % od wymaganej liczby próbek do analizy, na wypadek gdyby okazało się, że niektóre próbki nie mogą z różnych powodów zostać uwzględnione w badaniu.

Próbki zostaną poddane stratyfikacji, tak aby były reprezentatywne dla różnych pór roku.

Próbki zostaną poddane stratyfikacji w rzeźniach uczestniczących w badaniu w stopniu proporcjonalnym do ich możliwości przerobowych. Każde państwo członkowskie dokona klasyfikacji rzeźni pod względem ich możliwości przerobowych świń przeznaczonych do tuczu w roku poprzednim. Każde państwo członkowskie wskaże zatem zakłady odpowiadające za przynajmniej 80 % uboju świń przeznaczonych do tuczu.

Całkowita liczba świń oraz tusz, z których należy pobrać próbki w rzeźniach włączonych do badania, zostanie oszacowana na podstawie iloczynu wielkości próby (np. 2 400) i proporcji świń przeznaczonych do tuczu, które zostały poddane przerobowi w roku ubiegłym. Na przykład jeśli jedna rzeźnia odpowiada za 25 % uboju świń przeznaczonych do tuczu w wybranych rzeźniach (rzeźnie, które odpowiadają za co najmniej 80 % wszystkich świń przeznaczonych do tuczu poddanych ubojowi w państwie członkowskim), wówczas ($2\,400 \times 0,25$) próbki zostaną pobrane od 600 świń. Liczba próbek zostanie równo podzielona, tak aby próbki były pobierane od 50 świń miesięcznie, przez 12 miesięcy. Kolejny przykład przedstawiono w tabeli 2.

Oczywiście, jeśli dana rzeźnia zaprzestaje produkcji, otworzono nowy zakład lub przewiduje się znaczącą zmianę zdolności przerobowej zakładu w trakcie trwania badania, wówczas należy odpowiednio dostosować szacowaną wielkość przerobu.

Tabela 2

Szacowanie zdolności przerobowych rzeźni w celu rozdziału liczby świń przeznaczonych do tuczu, z których w każdej rzeźni mają zostać pobrane próbki; obliczanie liczby zwierząt, od których należy pobrać próbki w każdej rzeźni

Identyfikator (ID) rzeźni	Liczba świń przeznaczonych do tuczu poddanych przerobowi w roku ubiegłym	Odsetek całkowitego uboju ujętego w badaniu	Liczba próbek na jedną rzeźnię	Liczba próbek miesięcznie (/12)
AXD	88 000	17,6	$0,176 \times 2\,400 = 422,4$	$422,4:12 = 36$
SVH	25 000	5,0		
TPB	75 000	15,0		
MLG	100 000	20,0		
GHT	212 000	42,4		
Razem	500 000 ⁽¹⁾	100,0		

⁽¹⁾ Ta wartość powinna odpowiadać co najmniej 80 % wszystkich świń przeznaczonych do tuczu poddanych ubojowi w państwie członkowskim.

Co miesiąc w każdej rzeźni zostanie pobrane losowo od 1 do 31 próbek. Jeśli losowo wybrana liczba jest dniem uboju w danym miesiącu, wówczas ten dzień zostaje wybrany do pobierania próbek. Jeśli nie, wówczas losowo wybiera się nową liczbę. Taka procedura powtarzana jest raz w miesiącu aż do wyczerpania puli próbek do pobrania w danej rzeźni. Na przykład w rzeźni AXD procedura będzie powtarzana przynajmniej 36 razy, aż do losowego wyboru przynajmniej 36 dni roboczych. Oczywiście tego samego dnia można pobrać próbki z więcej niż tylko jednej tuszy.

Ponieważ liczba zwierząt poddanych ubojowi każdego dnia może znacząco się różnić, losowy wybór pojedynczych zwierząt będzie miał miejsce w rzeźni w dniu losowo wybranym do pobierania próbek. Tego dnia, gdy znana jest całkowita liczba zwierząt, personel rzeźni losowo wybiera jedną lub więcej tusz przy pomocy dostarczonego im arkusza randomizacyjnego stworzonego z wykorzystaniem wartości maksymalnych, które przewyższają najwyższą możliwą liczbę świń przeznaczonych do tuczu poddanych ubojowi w jakimkolwiek dniu w jakiegokolwiek rzeźni w danym państwie członkowskim.

Tabela randomizacyjna może wyglądać tak, jak przedstawiono w tabeli 3.

Tabela 3
Tabela randomizacyjna

Rzeźnia	Dzień miesiąca	Identyfikator tuszy (1)
AXD	19	5
	4	2
	12	124
	12	2
	8	59

(1) Tj. próbkę należy pobrać z piątej tuszy, która ma być poddana przerobowi w dziewiętnastym dniu tego miesiąca.

Z badania wyłączone są następujące zwierzęta:

- zwierzęta o żywej wadze poniżej 50 kg lub wyższej niż 170 kg,
- zwierzęta poddane ubojowi w sytuacjach awaryjnych,
- tusze całkowicie niezdatne do spożycia.

2. Próbkę

2.1. Ogólne zasady pobierania próbek

Należy zebrać następujące próbki:

- połączoną próbkę z węzłów chłonnych z okolicy krętniczko-kątnicznej lub przynajmniej pięć pojedynczych węzłów chłonnych z okolicy krętniczko-kątnicznej ze wszystkich wyselekcjonowanych świń. Jeśli to możliwe, należy zebrać 25 gramów węzłów chłonnych bez tkanki tłuszczowej i łącznej,
- gąbka z wymazem z czterech miejsc, jak określono w ust. 2 pkt 3, z każdej tuszy, z ogólnej liczby 384 świń wybranych losowo spośród wyselekcjonowanych zwierząt. Metoda pobierania wymazu gąbką jest zgodna z najnowszymi wytycznymi dla normy ISO 17604. Próbki będą pobierane w Belgii, Republice Czeskiej, Danii, Francji, Irlandii, na Cyprze, Litwie, Łotwie, w Austrii, Polsce, Słowenii, Szwecji oraz w Zjednoczonym Królestwie,
- próbkę mięśnia do badań serologicznych wycieku z mięsa lub krwi (jeśli jest to metoda równoważna analizie wycieku z mięsa) ze wszystkich wyselekcjonowanych świń. Należy pobrać próbkę odpowiedniej wielkości z mięśnia karku lub przepony, tak aby uzyskać wystarczającą ilość wycieku z mięsa, który należy zamrozić i przechowywać w celu przeprowadzenia późniejszych badań porównawczych. Próbki będą pobierane w Danii, Niemczech, Francji, Irlandii, na Cyprze, Litwie, w Niderlandach, Słowenii, Szwecji oraz w Zjednoczonym Królestwie.

W rzeźni będzie prowadzony rejestr mięśni, z których pobrano próbki, który będzie dokumentował godzinę oraz datę pobrania każdej próbki, a także godzinę, datę i nazwisko kuriera, który będzie przewoził próbki.

2.2. Informacje szczegółowe dotyczące pobierania próbek z węzłów chłonnych z okolicy krętniczno-kątnicznej

Krezka pomiędzy kątnicą a częścią jelita krętego, która jest najbliższa kątnicy, zostanie rozerwana, eksponując na powierzchni węzły chłonne z okolicy krętniczno-kątnicznej. W przypadku pobierania pojedynczych węzłów chłonnych z odsłoniętej w opisany powyżej sposób krezki węzły chłonne należy odpreparować na tępo bez pomocy noża, palcami w rękawiczce. Pojedyncze węzły chłonne lub ich połączona próbka musi następnie zostać umieszczona w plastikowej torebce, na której należy zaznaczyć datę, godzinę, identyfikator rzeźni oraz kod identyfikacyjny próbki.

2.3. Informacje szczegółowe dotyczące pobierania wymazu z powierzchni tusz

Pobieranie próbek z tusz odbywa się po wytrzewieniu przed ich schłodzeniem. Pobieranie próbek odbywa się metodą gąbki ścierniej z powierzchni wielkości około 100 cm² w każdym miejscu pobrania wymienionym i ponumerowanym poniżej zgodnie z załącznikiem A normy ISO 17604:

- tylne nogi, część przyśrodkowa (9),
- brzuch, części boczne (brzuch, 3),
- grzbiet w okolicy środkowej (środkowa część grzbietu, 4),
- podgardle (7).

Wymaz pobiera się z dwóch miejsc, przecierając je jedną stroną gąbki, następnie gąbkę należy odwrócić i przetrzeć nią pozostałe dwa miejsca. Należy użyć odpowiedniej siły, tak aby delikatnie odepchnąć dolną część tuszy (2–5 mm) od próbnika. Po pobraniu próbki z każdego miejsca gąbkę należy wytrzeć w kierunku pionowym około 10 razy i poziomym również około 10 razy. W przypadku pobierania wymazów z zastosowaniem matryc należy przedsięwziąć środki ostrożności, aby nie doszło do krzyżowego skażenia tusz.

Podczas przechowywania i transportu próbkę należy przechowywać w temperaturze maksymalnej 7 °C. Na plastikowej torebce należy zaznaczyć datę, godzinę, identyfikator rzeźni oraz kod identyfikacyjny próbki.

3. Transport

Próbki należy wysłać w ciągu 36 godzin pocztą ekspresową lub kurierską, tak aby dotarły do laboratorium nie później niż w ciągu 72 godzin od ich pobrania. Próbki dostarczone później niż po 72 godzinach zostaną poddane utylizacji, chyba że ich analiza rozpocznie się w ciągu 96 godzin od pobrania i nie została zaburzona temperatura, w której były przechowywane.

4. Analiza próbek

Analiza oraz określanie serotypu zostaną wykonane w krajowym laboratorium referencyjnym (KLR). W przypadku gdy KLR nie ma możliwości wykonania wszystkich analiz lub jeśli nie jest to laboratorium, które rutynowo zajmuje się wykrywaniem, właściwe organy mogą zdecydować o wyznaczeniu do przeprowadzenia analiz ograniczonej liczby innych laboratoriów zajmujących się urzędowym zwalczaniem salmonelli. Laboratoria te powinny wykazać się doświadczeniem w stosowaniu wymaganej metody wykrywania, powinny mieć wdrożony system zapewnienia jakości zgodny ze standardem ISO 17025 oraz powinny podlegać nadzorowi KLR.

W laboratorium próbki należy przechowywać zamrożone, aż do przeprowadzenia badania bakteriologicznego; badanie należy wykonać w ciągu 24 godzin od momentu dostarczenia próbek do laboratorium, tak aby badanie zostało wykonane nie później niż w ciągu 96 godzin od pobrania próbki.

Próbkę z mięśnia do badania serologicznego należy przechowywać zamrożoną aż do badania, które musi zostać wykonane zaraz po rozmrożeniu próbki.

4.1. Przygotowanie próbki do badania bakteriologicznego

Przed badaniem należy usunąć zanieczyszczenia z powierzchni węzłów chłonnych, zanurzając próbkę w bezwodnym alkoholu, a następnie osuszyć próbkę na powietrzu.

Wszystkie węzły należy zebrać i zamknąć w plastikowej torebce, a następnie przy pomocy młotka lub innego narzędzia zmiażdżyć zawartość torebki.

Homogenizowane węzły chłonne należy zważyć i umieścić w jałowym pojemniku wypełnionym uprzednio ogrzanym roztworem zbuforowanej wody peptonowej (BWP) w stosunku 1:10. Pojemniki należy inkubować łącznie przez (18 ± 2) godzin w temperaturze (37 ± 1) °C.

W przypadku próbek z wymazem należy dodać w laboratorium 100 ml BWP w celu ich wstępnego wzbogacenia. Próbkę należy inkubować przez noc w temperaturze 37 °C, a następnie zbadać ją pod kątem występowania salmonelli, używając ośrodka półstałego (MSRV) (projektu załącznika D do ISO 6579:2002(E)).

4.2. Metoda wykrywania w badaniu bakteriologicznym

Należy stosować metodę zalecaną przez Wspólnotowe Laboratorium Referencyjne (CRL) Badania Salmonelli w Bilthoven w Niderlandach. Metoda ta jest opisana w obecnej wersji projektu załącznika D do ISO 6579:2002: „Detection of *Salmonella* spp. in animal faeces and in samples of the primary production stage” (Wykrywanie salmonelli w odchodach zwierzęcych oraz w próbkach z pierwotnego etapu produkcji). W tej metodzie MSRV używa się w roli pojedynczego ośrodka selektywnego wzbogacania.

4.3. Określanie serotypów

Określanie serotypu wyizolowanych i potwierdzonych jako szczepy pałeczek *Salmonella* spp. wykonuje się zgodnie ze schematem Kaufmanna-White'a.

W ramach procedury zapewniania jakości 16 szczepów izolatów oznaczanych oraz 16 szczepów izolatów nieoznaczalnych należy wysłać do wspólnotowego laboratorium referencyjnego. W przypadku wyizolowania mniejszej liczby szczepów do wspólnotowego laboratorium referencyjnego należy wysłać wszystkie wyizolowane szczepy.

4.4. Fagotypowanie

W przypadku fagotypowania (opcjonalnie) izolatów *Salmonella* serowar *typhimurium* i *Salmonella* serowar *enteritidis* należy używać protokołu oznaczania fagotypu salmonelli określonego przez centrum referencyjne WHO, HPA Colindale, London (Agencję Ochrony Zdrowia w Londynie).

4.5. Badanie wrażliwości na antybiotyki

W przypadku badania wrażliwości na antybiotyki (opcjonalnie) należy użyć metod kontrolowanych i gwarantujących prawidłowy przebieg badania np. metod zalecanych przez National Committee for Clinical Laboratory Standards (Krajową Komisję ds. Laboratoryjnych Norm Klinicznych) (NCCLS, od dnia 1 stycznia 2005 r.: „Clinical and Laboratory Standards Institute” (Instytut norm klinicznych i laboratoryjnych) – CLSI).

Zarówno dyfuzja poprzez agar, jak i wykonanie pożywki bulionowej są metodami dopuszczalnymi. Wyniki zostaną przedstawione w formie danych ilościowych (MIC w przypadku metody rozcieńczania oraz średnica strefy zahamowania wzrostu w przypadku metod dyfuzyjnych) oraz w formie danych jakościowych (proporcja izolatów opornych na antybiotyki). Dane jakościowe opierają się na interpretacji zgodnej z epidemiologicznymi wartościami odciętymi przedstawionymi przez Europejski Komitet Badania Wrażliwości Drobnoustrojów (EUCAST) na stronie internetowej: <http://www.eucast.org>

Izolaty należy zbadać pod względem ich wrażliwości na antybiotyki wymienione poniżej:

- ampicylina lub amoksycyklina,
- tetracyklina,
- chloramfenikol,
- florfenikol,
- kwas nalidyksowy,
- ciprofloksacyna (preferowana) lub enrofloksacyna,
- sulfonamid (preferowany sulfametoksazol),
- sulfonamid/trimetoprim lub trimetoprim,
- gentamycyna,
- streptomycyna,
- kanamycyna (preferowana) lub neomycyna,
- cefalosporyna trzeciej generacji (najlepiej cefotaksym),
- kolistyna (opcjonalnie).

Przed rozpoczęciem badania zaleca się, aby państwo członkowskie zorganizowało szkolenie dla wszystkich stron zaangażowanych w badanie.

5. Prowadzenie rejestru i przechowywanie próbek

Wszystkie próbki muszą być wpisane do rejestru przygotowanego w sposób porównywalny do przedstawionego w tabeli 4.

Wszystkie wyizolowane szczepy muszą być przechowywane w krajowych laboratoriach referencyjnych innych państw członkowskich, zapewniając zachowanie integralności szczepów, minimalnie przez okres 5 lat.

Wszystkie próbki wycieku z mięsa muszą być przechowywane zamrożone przez okres dwóch lat.

Tabela 4

Przykład rejestru prowadzonego dla wszystkich opracowywanych próbek

Próbka				Odbiór					Badanie			
Id + rodzaj ⁽¹⁾	ID rzeźni	Nazwisko	Data	Godzina	Nazwisko	Data	Godzina	Dod. lub ujern.	Serowar	Fagotyp	Antybiogram	ID przechowywania
1 S	EU012	PW	3-10-06	12:00	AB	3-10	14:00	Neg.				
2 L	EU023	PW	4-10	12:30	AB	4-10	14:00	Poz.	Typh	DT104	ASTSu	(IDnr)
3 L	EU083	PW	8-10	16:30	AB	9-10	9:00	Poz.	Agona	Nie dotyczy ⁽²⁾	ASTE	(IDnr)

⁽¹⁾ Rodzaj próbki: L = węzeł chłonny, S = wymaz, MJ = wyciek z mięsa.

⁽²⁾ Brak danych = nie dotyczy (fagotypowanie wykonuje się tylko po wyizolowaniu szczepów *Salmonella typhimurium* i *Salmonella Enteritidis*).

6. Sprawozdania od państw członkowskich

Właściwy organ krajowy odpowiedzialny za sporządzanie corocznych krajowych sprawozdań dotyczących monitorowania występowania salmonelli wśród zwierząt, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2003/99/WE, gromadzi i ocenia wyniki oraz przekazuje je Komisji.

Sprawozdania muszą zawierać przynajmniej informacje wymienione poniżej:

6.1. Ogólny opis realizacji programu

- opis badanej populacji w stratyfikacji według możliwości przerobowych rzeźni,
- opis procedury randomizacji, łącznie z systemem powiadamiania,
- obliczona wielkość próby,
- informacje na temat organów i laboratoriów przeprowadzających pobieranie próbek/badania/oznaczanie,
- ogólne wyniki badania (próbki badane bakteriologicznie i serologicznie, liczba wyników dodatnich, serowar, fagotyp oraz oporność na antybiotyki).

6.2. Pełne dane dotyczące każdego zwierzęcia, od którego pobierano próbki wraz z odpowiadającymi im wynikami badań

Państwa członkowskie dostarczają wyniki badania w postaci danych wstępnych, używając słownika danych oraz formularzy do zbierania danych dostarczonych przez Komisję. Komisja odpowiada za stworzenie słownika danych oraz formularzy.

- informacje identyfikujące rzeźnię,
- możliwości przerobowe rzeźni,
- data i godzina pobrania próbki,

- informacje identyfikujące próbkę (np. numer),
- rodzaj pobranych próbek: węzły chłonne, wymaz z tuszy,
- data wysyłki do laboratorium.

Dla każdej próbki wysłanej do laboratorium w państwach członkowskich należy zebrać następujące informacje:

- identyfikator laboratorium (jeżeli w badaniach uczestniczy więcej laboratoriów),
 - środki transportu próbek,
 - data otrzymania próbki przez laboratorium,
 - w przypadku próbki zawierającej węzły chłonne należy podać wagę próbki,
 - wyniki uzyskane podczas badania poszczególnych próbek: „ujemny” lub w przypadku wyniku dodatniego na obecność *Salmonella* spp., należy załączyć wyniki badania serologicznego „*Salmonella* serowar” lub „nieoznaczalna”,
 - dla szczepów poddanych badaniu wrażliwości na antybiotyki – wyniki badań i/lub oznaczania fagów.
-

ZAŁĄCZNIK II

Maksymalny wkład finansowy Wspólnoty na rzecz poszczególnych państw członkowskich

(w EUR)

Państwo członkowskie	Kwota
Belgia – BE	25 584
Republika Czeska – CZ	25 584
Dania – DK	48 396
Niemcy – DE	86 400
Estonia – EE	9 984
Grecja – EL	9 984
Hiszpania – ES	62 400
Francja – FR	48 396
Irlandia – IE	23 808
Włochy – IT	15 600
Cypr – CY	23 808
Łotwa – LV	19 968
Litwa – LT	23 808
Luksemburg – LU	9 984
Węgry – HU	15 600
Malta – MT	9 984
Niderlandy – NL	38 412
Austria – AT	25 584
Polska – PL	37 726
Portugalia – PT	15 600
Słowenia – SI	23 808
Słowacja – SK	9 984
Finlandia – FI	9 984
Szwecja – SE	23 808
Zjednoczone Królestwo – UK	31 584
Razem	675 778

ZAŁĄCZNIK III

Poświadczone sprawozdanie finansowe dotyczące realizacji badania podstawowego dotyczącego występowania salmonelli w stadach świń przeznaczonych do tuczu

Okres sprawozdawczy od do

Oświadczenie dotyczące kosztów poniesionych na badanie, kwalifikowanych do wkładu finansowego Wspólnoty

Numer referencyjny decyzji Komisji, na mocy której przyznany zostaje wkład finansowy Wspólnoty:

.....

Koszty poniesione w związku z działaniami zrealizowanymi w/przez	Liczba badań	Całkowite koszty badań poniesionych w okresie sprawozdawczym (waluta krajowa)
Badanie bakteriologiczne <i>Salmonella</i> spp.		
Określanie przynależności izolatów salmonelli do danego serotypu		
Badanie serologiczne wycieku z mięsa		

Deklaracja beneficjenta

Poświadczamy, że:

- powyższe koszty są prawdziwe, zostały poniesione w związku z zadaniami określonymi w niniejszej decyzji i były niezbędne do prawidłowego wykonania tych zadań,
- wszystkie dokumenty potwierdzające poniesienie kosztów są dostępne dla celów kontroli.

Data:

Osoba odpowiedzialna za finanse:

DECYZJA KOMISJI

z dnia 4 października 2006 r.

ustalająca ostateczne przydziały finansowe dla państw członkowskich w odniesieniu do liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i konwersję winnic na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 na rok budżetowy 2006

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 4348)

(Jedynie teksty w językach angielskim, hiszpańskim, czeskim, niemieckim, greckim, francuskim, włoskim, węgierskim, portugalskim, słowackim i słoweńskim są autentyczne)

(2006/669/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zasady dotyczące restrukturyzacji i konwersji winnic zostały ustalone w rozporządzeniu (WE) nr 1493/1999 i w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1227/2000 z dnia 31 maja 2000 r., ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, w odniesieniu do potencjału produkcyjnego ⁽²⁾.
- (2) Szczegółowe zasady dotyczące planowania finansowego i uczestniczenia w finansowaniu programu restrukturyzacji i konwersji, ustalone w rozporządzeniu (WE) nr 1227/2000, przewidują, że odesłania do danego roku budżetowego odnoszą się do płatności rzeczywiście dokonanych przez państwa członkowskie pomiędzy dniem 16 października a 15 października roku następnego.
- (3) Zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 Komisja co roku dokonuje wstępnych przydziałów dla państw członkowskich w oparciu o obiektywne kryteria, uwzględniając sytuacje i szczególne potrzeby, jak również starania, jakie należy podjąć, biorąc pod uwagę cel programu.
- (4) W decyzji 2005/716/WE ⁽³⁾ Komisja określiła orientacyjne przydziały finansowe na rok gospodarczy 2005/2006.
- (5) Na mocy art. 17 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1227/2000 wydatki poniesione i zatwierdzone przez państwa członkowskie są ograniczone do kwoty ich przydziałów, określonych w decyzji 2005/716/WE. W odniesieniu do roku budżetowego 2006 limit ten nie ma zastosowania do żadnego państwa członkowskiego.
- (6) Zgodnie z art. 17 ust. 4 w przypadku gdy faktycznie poniesione przez państwo członkowskie wydatki na

hektar przekraczają wydatki przewidziane w dyrektywie 2005/716/WE, stosuje się karę. W tym roku karę tę stosuje się w odniesieniu do Grecji w kwocie 1 129 015 EUR, Luksemburga w kwocie 1 377 EUR i Malty w kwocie 550 EUR.

- (7) Na mocy art. 16 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1227/2000 państwa członkowskie mogą składać wnioski o późniejsze finansowanie w ramach bieżącego roku budżetowego. W tym roku jest tak w przypadku Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Austrii oraz Słowenii.
- (8) Na mocy art. 17 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia wnioski składane przez państwa członkowskie zgodnie z art. 16 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1227/2000 przyjmowane są na zasadzie *pro rata* wniosków państw członkowskich, z zastosowaniem kwoty dostępnej po odjęciu, w stosunku do wszystkich państw członkowskich, sumy kwot przekazanych zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. a) i b) wymienionego rozporządzenia i skorygowanych, tam gdzie stosowne, zgodnie z art. 17 ust. 1 i 3 wymienionego rozporządzenia, oraz kwoty całkowitej przyznanej państwom członkowskim. Przepis ten stosuje się w odniesieniu do roku budżetowego 2006 do Niemiec, Hiszpanii, Francji, Włoch, Austrii oraz Słowenii.
- (9) Zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1227/2000 państwa członkowskie przekazują Komisji, nie później niż do dnia 10 lipca każdego roku, oświadczenie o wydatkach związanych z restrukturyzacją i konwersją dokonanych do dnia 30 czerwca bieżącego roku budżetowego oraz podają całkowitą powierzchnię obszaru. Zasady określone w art. 17 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia przewidują, że państwa członkowskie składają oświadczenie, o którym mowa w art. 16 ust. 1 lit. b), jedynie jeżeli kwoty zadeklarowane zgodnie z art. 16 ust. 1 lit. a), tzn. faktycznie poniesione wydatki do dnia 30 czerwca bieżącego roku budżetowego, są co najmniej równe 75 % kwoty szacowanego przydziału danego państwa członkowskiego. Zgodnie z odstępstwem przewidzianym w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1460/2006 ⁽⁴⁾ przepis ten nie ma zastosowania do państw członkowskich, dla których rok winny 2005/2006 jest drugim rokiem stosowania systemu restrukturyzacji i konwersji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2165/2006 (Dz.U. L 345 z 28.12.2005 str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 143 z 16.6.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1216/2005 (Dz.U. L 199 z 29.7.2005, str. 32).

⁽³⁾ Dz.U. L 271 z 15.10.2005, str. 45.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 272 z 3.10.2006, str. 9.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ostateczne przydziały finansowe na rok gospodarczy 2005/2006 dla zainteresowanych państw członkowskich w odniesieniu do liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i konwersję winnic, na mocy rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, na rok budżetowy 2006, znajdują się w Załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Greckiej, Królestwa Hisz-

panii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Republiki Austrii, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 października 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Ostateczne przydziały finansowe na rok gospodarczy 2005/2006 (rok budżetowy 2006)

Państwo członkowskie	Powierzchnia (ha)	Przydział finansowy (EUR)
Republika Czeska	634	803 923
Niemcy	1 966	12 497 530
Grecja	788	5 700 190
Hiszpania	23 325	158 047 002
Francja	12 302	108 193 418
Włochy	14 714	96 673 218
Cypr	191	2 286 674
Luksemburg	7	56 000
Węgry	1 482	10 645 176
Malta	20	109 815
Austria	1 347	6 583 657
Portugalia	6 437	44 412 387
Słowenia	298	2 338 514
Słowacja	221	521 555
RAZEM	63 732	448 869 060

(Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej)

DECYZJA RADY 2006/670/WPZiB

z dnia 5 października 2006 r.

w sprawie mianowania nowego specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w Azji Środkowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 18 ust. 5 w związku z art. 23 ust. 2,

Pan Pierre MOREL zostaje mianowany nowym specjalnym przedstawicielem Unii Europejskiej w Azji Środkowej. Pełni on swoje funkcje zgodnie z mandatem określonym we wspólnym działaniu 2005/588/WPZiB oraz z zawartymi w nim szczególnymi ustaleniami.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

- (1) W dniu 28 lipca 2005 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2005/588/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie mianowania pana Jána KUBIŠA specjalnym przedstawicielem Unii Europejskiej (SPUE) w Azji Środkowej, którego mandat przedłużono do dnia 28 lutego 2007 r.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Stosuje się ją do dnia 28 lutego 2007 r.

Artykuł 3

- (2) W piśmie z dnia 4 lipca 2006 r. pan Ján KUBIŠ złożył swoją rezygnację ze stanowiska SPUE, która stała się skuteczna z dniem 5 lipca 2006 r. Należy zatem mianować nowego SPUE na pozostający okres trwania mandatu.

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 5 października 2006 r.

- (3) Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel (SG/WP) zalecił, aby pan Pierre MOREL został mianowany nowym SPUE w Azji Środkowej,

W imieniu Rady

K. RAJAMÄKI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 29.7.2005, str. 100. Wspólne działanie zmienione wspólnym działaniem 2006/118/WPZiB z 20.2.2006 (Dz.U. L 49 z 21.2.2006, str. 7).

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2006/671/WPZiB**z dnia 5 października 2006 r.****przedłużające obowiązywanie wspólnego stanowiska 2004/694/WPZiB w sprawie dalszych środków wspierających skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (MTKJ)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 11 października 2004 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2004/694/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie dalszych środków wspierających skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla byłej Jugosławii (MTKJ) w celu zamrożenia wszystkich funduszy i zasobów gospodarczych należących do wszystkich osób, które zostały oskarżone publicznie przed MTKJ o zbrodnie wojenne i nie przebywają w areszcie Trybunału.
- (2) Wspólne stanowisko 2004/694/WPZiB ma zastosowanie do dnia 10 października 2006 r.
- (3) Rada uznaje za konieczne przedłużenie obowiązywania wspólnego stanowiska 2004/694/WPZiB o kolejne 12 miesięcy.

(4) Działanie ze strony Wspólnoty jest niezbędne w celu zastosowania tych środków,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Przedłuża się obowiązywanie wspólnego stanowiska 2004/694/WPZiB do dnia 10 października 2007 r.

Artykuł 2

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

*Artykuł 3*Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 5 października 2006 r.

W imieniu Rady

K. RAJAMÄKI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 14.10.2004, str. 52. Wspólne stanowisko ostatnio zmienione decyzją Rady 2006/484/WPZiB (Dz.U. L 189 z 12.7.2006, str. 25).